

שבתה
ומנצחים

מזיום שְׁמַחַת תּוֹרָה הֵהוּא... עַד יוֹם שְׁמַחַת תּוֹרָה
הָבָא עֲלֵינוּ לְמוֹעֵד

באולם יכלו הנוכחים לשמוע קול צלול ובוטח הבוקע את חלל האוויר בשיר ספורות בשפה ממימים שתרגומן לעברית: **במים לא נטבע, ובאש לא נשרף... "**

הרב גייקובסון בהתוועדות הכנה להקפות

ח מדינת | הרמטכ"ל | 15:46 • נון.

**שואבים
ישועות**

פנינים לחג
הסוכות מתורתו
של הרב עדין
אבן ישראל
(שטיינזלץ)
דצ"ל

כאן רוקדים!
גיטבורג
היחק ל אליהו

הרב יצחק אייזיק
הרב שמואל ברוד
והרב מנחם ברוד
בהדרכה מאירה
לחגיגות שמחת תורה

מַעֲשֵׂה בְּהֶדֶס לְוִינְשָׁטֵרן, רַחֵם לִי, יַעַל קִבְּסָה וְחֻנָּה כַּהֵן-אֱלֹרֹו שֶׁהִיוּ
מִסְבּוֹת בְּצֵל הָאֲמוּנָה וּמִסְפְּרוֹת בְּאֲרוּעֵי תַשְׁפּ"ד כָּל אוֹתוֹ הַלֵּילָה, עַד
שֶׁהִגִּיעוּ יְלִידֵיהֶן וְאָמְרוּ: "אֲמוּתִינוּ, הִגִּיעַ זְמַן הַקְּפוּת..."

**לראות את השמים / יוסי דניאל ממשיך לכתוב שירה במחנה שורה
שבעה ימים, שבעה גוונים / הרבנית אורה רבקה ויינגורט**

אם לסבתא היו ערבות...

סיפור לסוכות מאת רחל טאוב

מדרשת השילוב לבנות שירות

אל תבססו את השנה שלכם

מדרשת
אוריה
אור התורה במרכז

$2.133 \sqrt{2} \text{ m}$

הרב לביא אנגלמן
הרב שי שאוליאן
הרב חנניה כהן

בהובלת

**לימוד תורה שמאיר את
הנשמה כל השבוע**

ארוחת ערב, שבתות, סיורים, וליווי אישי בחבורה שהיא משפחה

**הרבנית
יפעת לובר**

הרב ברוך
סליי

לפרטים והרשמה > תמר 058-766-7131

9 רמ' פרימון 3 גבעת שומואל עיילור מואר רחיוור B.Ed 8 רמכללה י-ח: ממלול אוריימא גרעם שומואל, ממלול אורי ידעווליי: ימי לימוד לעוויים, חרניי עיילור לרווע שידים לאומי, קהילי ממודנוויים, חרניי ערר

מכללה ירושלים
איכות תגובות - אקדמית - חינוכית

למה החסידות והרב קוק הכרחיים לטיפול בנפש האדם?

המחזור ה-25 של תכנית הכשרת המאמנים-מטפלים "טוב ומיטיב" יוצא לדרך בקרוב

משה: אני רוצה להשלים את מה שאהרון אמר. ריבוי הכלים הוא דבר נשגב וגדול, וברגע שהתלמידים מצליחים לקלוט את הקשר בין הכלים ואת הקשר בין הטכניקות ולהצליח לאחד אותם, כמו שאנחנו רואים את החיבור ביניהם, זה וואו.

ויש בריבוי עוד יתרון: כשאדם בא אליך אתה לא "מפיל" עליו את הטכניקה שלך. בעצם אין טכניקה אחת שמתאימה לכל בני האדם. מי שלומד אצלנו הופך להיות מטפל מאוד יצירתי, כי הוא יכול לעבוד עם כל בן אדם שבא אליו בצורה שונה ומותאמת, כי יש לו ארגז כלים רחב.

יש משהו שחשוב לכם כ"מסר לאומה", משהו אחד להגיד לסיום?

אהרון: קחו אחריות על העבודה הפנימית שלכם. כל אדם שיש לו מודעות עצמית

בסיסית יודע שהוא חי בלופים שחוזרים על עצמם כל הזמן, ושזה לא מאפשר לנשמה לבוא לידי ביטוי. המסר שלי הוא: יש כלים ויש תובנות שיכולים לעזור. הדבר היחיד שנשאר לנו לעשות זה באמת לקבל אחריות. אפשר תמיד להתלונן על מר גורלנו אבל אפשר גם להגיד: אני עושה עם זה משהו, כי יש מה לעשות. התלמידים שלנו לוקחים אחריות וחיים משתנים. הם גם מקבלים כלים לעזור לאחרים לעבור תהליך דומה וזה יכול להפוך להיות מקצוע משמעותי לחיים שגם משנה חיים של אנשים וגם מתפרנסים ממנו.

משה: יש ב"מעשה מאבדת בת מלך" של ר' נחמן קטע מרגש: המשנה למלך שהלך לחפש את בת המלך שאבדה לא מוצא אותה, והוא ממשיך לחפש ולא מצליח למצוא אותה במשך זמן ארוך מאוד. ואז ר' נחמן כותב שהוא הולך באיזו "דרך צדדית" שלא הולכים בה בני אדם, ובדרך הזאת הוא מצא אותה. אני חושב שבחמש עשרה השנים האחרונות הבנתי שהאמת לא נמצאת בדרכים המרכזיות. היא לא נמצאת במיינסטרים. לא האמת הרפואית, לא האמת הפסיכולוגית, לא האמת הפסיכיאטרית, ואפילו במובן מסוים גם לא האמת הדתית. יש איזשהו נתיב שהוא הנתיב שלך. וזו דרך צדדית. אני חושב שהאדם מחויב בימי חייו לחפש את הדרך הצדדית המיוחדת שלו. זה לא פשוט למצוא אותה, ולא פשוט להגיע אליה.

תמיד מצחק אותי שאת הספר "מסילת ישרים", רוב הסיכויים שלא תמצא בסטימצקי. כן תמצא אלפי ספרים ששלושת רבעי מהם מיותרים. אני אומר את זה בכאב. הלוואי שבטלוויזיה היו מדברים על מה שבאמת חשוב. הלוואי שאנשים היו מתעסקים כל יום במה שבאמת חשוב. אז המסר שלי הוא: חפשו את הדרך הצדדית. אם תשאל אותנו לאיזה זרם אנחנו שייכים, יהיה לנו קשה לענות לך. לזרם של הטוב והמיטיב.

שאלה פרקטית: למי ההכשרה שלכם מיועדת ומתי היא מתחילה?
למי שרוצה לקבל כלים לעבוד עם אנשים אחרים. למי שרוצה להפוך את האהבה שלו לעזור לאחרים - למקצוע משמעותי ורווחי. למי שרוצה לעבור תהליך בעצמו. למי שכבר מאמין או מטפל ורוצה להרחיב את ארגז הכלים שלו. ניתן לעבור את ההכשרה בירושלים, בתל אביב ובאופן אינטראקטיבי דרך הזום. אנחנו מתחילים בע"ה מייד אחרי החגים, במהלך נובמבר הקרוב.

לפרטים: 055-55-617-22 | www.tovoo.co.il | טוב ומיטיב

אבי טאוב: ספרו לי על המכללה שלכם ומה מיוחד בה. אני יודע שיש עוד בתי ספר לתורת הנפש ברוח יהודית, אז מה אתם בעצם מציעים ומה מיוחד במה שאתם מציעים?

אהרון דרמון ומשה שרון, מנהלי "טוב ומיטיב" בית הספר להכשרת מאמנים-מטפלים ברוח היהדות

אהרון דרמון: אם מסתכלים על העולם של האימון והטיפול, אנחנו מציעים כמובן את העולם הפנימי של הנפש היהודית, של הנשמה, הקבלה, החסידות וכתבי הרב קוק. אבל לקוראים של העלון זה ברור שיש כמה בתי ספר שכבר עושים את זה. הייחודיות שלנו לעומת בתי ספר אחרים הוא שאנחנו מציעים מגוון כלים. רוב בתי הספר שמדברים על עולם הנפש היהודי מציעים טכניקה אחת, לדוגמה nlp או אימון. אנחנו מציעים מגוון רחב.

מה יש במגוון?

אהרון: דמיון נובע, NLP, קואצינג - אלה המרכזיים. מעבר לכך, גם דמיון מודרך, ה"עבודה" של בירון קייטי וכלים של ה-CBT, אלמנטים של SE (חוויה סומטית), מיינדפולנס, התמקדות ועוד.

בעצם, זה 'כלבו של תורת הנפש בעידן החדש' - באספקלריה יהודית.
משה שרון: חשוב לי לדייק: זה כולבו בוטיקי, במובן הזה שהדברים שהכנסנו הם רק דברים שאנחנו מאמינים בהם ושעובדים לנו. אנחנו מטפלים כבר יותר מעשרים שנה. זה לא שאם ה-NLP מלמד משהו אנחנו מיד נלמד אותו.

אתם תלמדו רק כלים שעברו את המבחנים שלכם וגם עובדים במציאות?

משה: כן. וגם כאלו שלא סותרים את היהדות, כמובן. אנחנו גם נעדיף ללמד כלים שכן הוכחו כיעילים מחקרית.

אהרון: לדוגמה, NLP היא שיטה שמלאה בשקרים. הרבה אנשים היום מתפעלים מכל מה שנאמר בשם ה-NLP ובטוחים שזו מעין "תורה מסיני". אני בדקתי לעומק, וחלק מטענות ה-NLP הן שקר וכזב. באותם כלים לא מאומתים אני לא נוגע ולא מלמד אותם בכלל. אני מלמד רק את מה שהוכח כנכון.

זה שאתם מצליבים הרבה שיטות, מאפשר לכם לבחון מושגים בראיה כוללת. לחשוב על כל דבר מכמה זוויות. בסופו של דבר הנפש היא עם היבטים דומים בכל השיטות. זה מאפשר מוחין גדולות, והבנה כוללת.

אהרון: זה אחד הקריטריונים למשהו אמיתי. בסופו של דבר, כל השיטות האמיתיות אומרות פחות או יותר את אותו הדבר. אפשר לסכם את זה כך, לפי משפט שאני מאוד אוהב של קרל יונג, שאומר: "עד שלא תהפוך את התת-מודע שלך למודע, הוא ישלוט בך ואתה תקרא לזה גורל". במילים אחרות אנחנו חיים תחת גורל מסוים ואומרים: "אני לא מוצלח, אני לא מצליח להיבנות, לא הולך בתחום כזה או אחר...". הגורל הזה נוצר מזה שמשהו בתת-מודע לא הפך להיות מודע ונשאר תקוע.

כל הכלים שאנחנו מלמדים עוזרים לאדם להיות יותר מודע לעצמו ואז לחזור לחופש בחירה ופעולה. אם אתה תחת הגורל, אתה לא יכול לעשות כלום, כי בכל פעם אתה חוזר לאותה הטעות, תקוע באותו לופ. ברגע שאתה הופך להיות מודע, זה לא אומר בהכרח שתבחר בטוב, אבל תוכל לחזור לבחור. אדם מודע הוא אדם עם חופש מסוים. לאדם לא מודע אין חופש. הוא תחת גורל.

בוגרי הקורס בירושלים

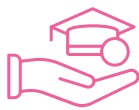

שמואל! 😊 לא לשכוח:
 • לשלם חשבון ואילן בביאק
 • להכין בוק שני את ההורים לשני
 • לקרוא את מאמר אחד לשנייה
 • לקרוא בג' ישראל לשנייה במחפס

חג סוכות שמח

רק במקום אחד התואר השני משתלב בחיים שלך!

תואר שני בחינוך במכללת "אורות ישראל", קמפוס אלקנה
 ביה"ס המוביל בישראל ללימודי תואר שני M.Ed.

מבחור
מלגות

מרצים
מבוקשים

למידה
היברידית

אפשרות לתואר שני
בשנה אחת

מסלולים
נפרדים
לגברים
ולנשים

הוראת היסטוריה של עם ישראל*

ייעוץ חינוכי

המסלולים
שלנו: »

ניהול וארגון מערכות חינוך

מקרא וספרות חכמים

ההרשמה לתואר ראשון B.Ed. בעיצומה

תקשורת | לשון | מתמטיקה | אנגלית | תנ"ך
 מחשבת ישראל | היסטוריה | ארץ ישראל
 חינוך חברתי | חינוך מיוחד | הגיל הרך | מחזל ותנועה
 מסלול מיוחד להסבת אקדמאיות להוראה

לפרטים והרשמה:

☎ 052-4295209 | 03-376-3767

חפשו ב-Google 'תואר באורות באלקנה' 📱

*התואר מותנה באישור המל"ג | פתיחת התוכניות מותנית במספר הנרשמים

היהודי הערבי

שלום חברים יקרים, הנה הגיע זמן שמחתנו, והלב מלא בהודיה גדולה על המחילה שזכינו לה ביום כיפור. זה זמן להתחלות חדשות לגמרי, בנקיות, ובלי המשקל המיותר של החטא.

כאן המקום להזכיר שלרבים מאיתנו שהשמחה בשבילם היא אתגר גדול, אולי הזמן הכי מאתגר של חגי תשרי הוא זה שבו אנו מצווים במצוות "ושמחת בחגך והיית אך שמח" - ו"אך שמח" זה רק להיות שמח. להם אני רוצה לספר על מדרש שנתקלתי בו: "שוכה ישראל עד ה' אלהיך - לבן מלך שהיה רחוק מאביו מלך מזה יום. אמרו לו אוהביו: חזור אצל אביך. אמר להם: איני יכול. שלח אביו ואמר לו: הלך מה שאמרת יכול לפי כחך, ואני בא אצלך בשאר הדרך. כך אמר להם הקב"ה: שובו אלי ואשוכה אליכם" (פסיקתא רבתי מד).

אפשר להגיד את זה גם כלפי השמחה - עליך לשמוח מה שאתה יכול. איזה ריקוד, עוד הודיה, עוד ניגון, עוד הארת פנים, עוד הכנסת אורחים, והקב"ה ישלים את השאר.

אפשר גם לומר ש"אך" זה בגימטריה 21 - כערכה של המילה "אהיה". מה זה אומר? כידוע, יש מדרגות בעבודת ה'. יש מדרגה שנקראת "הנני", שמשמעותה להיות בנוכחות גמורה - הנני לכל מה שצריך, בביטול גמור. ויש מדרגה שנקראת "אהיה", שרבי נחמן מצרף לה את המילים מספר הזוהר "אנא זמין למהווי", ובתרגום לעברית: אני מסכים להיות. למשל, אדם בא ואומר: "ריבוננו של עולם, אני עדיין לא יודע איך להיות", חסרה לי הדרכה, חסרה לי האנרגיה איך להיות באותה שמחה, אבל אני אומר "אהיה" - אני מסכים להיות, אני רוצה להיות, אני בנוכחות להיות". הרבה פעמים הנכונות הזו היא כבר הדרך שלנו, זה כבר החלק שלנו בללכת לקראת המלך, לקראת השמחה.

כל יום והיום שלו

אני רוצה לספר לכם על מפגש שהיה אצלנו בסוכה בתחילת הפעילות של 'הבית היהודי' בהודו. את הפעילות התחלנו בקיץ תשנ"ז, ובחגי תשרי של תשנ"ח עשינו סוכה גדולה בעיר דרמסלה. העיר הזו היא מקום מושבו של המנהיג הטיבטי דלאי לאמה, והוא הזמין אותי לשיחה בנושא הארעיות עם איש רוח טיבטי. זה לא היה ויכוח או משהו, אלא זה נבע מכך שחג סוכות הלא עניינו הוא לצאת מדירת קבע לסוכת ארעי, והנושא הזה הוא מאוד מרכזי אצל הטיבטים.

האירוע היה באחד מלילות חול המועד סוכות. חשבתי על מה אני אדבר, ובחרתי להתחיל בסיפור השגחה פרטית. בערב החג טלפנתי לאבא שלי כדי לאחל לו חג שמח, ואבא חזר לי בשיחת הטלפון על הגמרא במסכת סוכה האומרת: "תניא, אמרו עליו על הלל הזקן כשהיה שמח שמחת בית השואבה היה אומר: אם אני כאן הכל כאן, ואם אין אני כאן מי כאן? למקום שאני אוהב, רגליי מוליכות אותי".

חשבתי על המילים הללו של הלל, שהוא סמל הענווה ולעומת זאת אלה מילים שנשמעות קצת מנופחות מדי... אבל בהקשר של הנוכחות זה מאוד מובן: אם אני כאן לגמרי, מה שנקרא: בנוכחות מלאה, הכל כאן. אני יודע שעכשיו אני - הלל הזקן - נמצא בבית המקדש, והזמן הוא זמן שמחתנו ואני רואה את כל החכמים שלידי רוקדים; אבל אם

אני יודע שעכשיו אני - הלל הזקן - נמצא בבית המקדש, והזמן הוא זמן שמחתנו ואני רואה את כל החכמים שלידי רוקדים; אבל אם אני לא כאן, כשהבן אדם שרוי בדאגות, אז הוא יכול להיות במקום, מול הנוף הכי מדהים ועם האנשים הכי נפלאים, אבל שום דבר לא נמצא כאן

אני לא כאן, כשהבן אדם שרוי בדאגות, אז הוא יכול להיות במקום הכי יפה, מול הנוף הכי מדהים ועם האנשים הכי נפלאים, אבל שום דבר לא נמצא כאן.

לכן, דווקא בגלל הארעיות של המציאות כאן ועכשיו, שאת זה מבטאת גם הסוכה, יש מי שאומר שבחג הסוכות עלינו להיות כמה שיותר בסוכה, בכל הווייתנו, ולעשות את כל הפעולות שאנו עושים - ככל שהדבר מתאפשר - דווקא בסוכה.

הדבר השני שהזכרתי באותה שיחה על הארעיות, היה ביחס למנהג ישראל לומר לפני קריאת שמע שעל המיטה "ריבוננו של עולם, הריני מוחל לכל מי שהכעיס והקינט אותי או שחטא כנגדי, בין בגופי בין בממוני בין בכבודי בין בכל אשר לי... ולא ייענש שום אדם בסיבתי". איזה מילים נפלאות אלה כשמתבוננים בהן. הן גורמות לנו להיות בהתחדשות, ולזכור שבעצם כל יום זו יחידת חיים בפני עצמה. החיים הם לא גוש אחד גדול וקבוע, אלא יחידות זמניות וארעיות.

כשאנחנו באים להיפרד מן העולם בזמן השינה עד למחרת - די דומה לפני שאדם מגיע זמנו להיפטר באחרית ימיו - אנחנו רוצים למחול ולהימחל. הנוסח הזה הוא כמו ניקוי שולחן לפני שאנחנו עוזבים את העולם. תחשבו על הברכה המיוחדת שיש בכך, כי יש אנשים שהיינו רוצים לבקש סליחה מהם אבל אנחנו לא יודעים היכן הם ולא הזדמן לנו לפגוש אותם, אבל כשאנחנו אומרים את המילים הללו בעצמנו, בסייעתא דשמיא ייתכן שגם הם ימחלו אותם בלב שלם, ואם כן הנוסח הזה יכול גם לעורר שמחה גדולה בלב. דווקא הארעיות, שכל יום הוא יחידת חיים בפני עצמה, מאפשרת לנו לנקות מחדש את כל מה שצריך לפני הלידה מחדש ביום המחרת.

כמה טוב לשכוח

הנקודה השלישית שעלתה באותו מפגש הייתה מתוך מילותיו של רבי נחמן בלקוטי מוהר"ן (תורה נד) שאמר ש"תכף בבוקר בהקיצו משנתו, מיד כשיפתח את עיניו, קודם שיתחיל שום דבר - יזכיר את עצמו תכף בעלמא דאתי". כשבן אדם קם בבוקר, יש לו הדאגות והמחשבות על כל העניינים הלא פתורים והלא רצויים, וזה יכול לשאוב אותו למקום של מועקה גדולה. אומר רבי נחמן: "תכף בבוקר בהקיצו... קודם שיתחיל שום דבר, יזכיר את עצמו תכף בעלמא דאתי", כלומר, שהעולם הוא זמני, וישנו העולם הנצחי שאליי אנחנו הולכים.

זו בעצם מודעות בעלת שני קצוות: מצד אחד, יש להיות בנוכחות מלאה בכל מה שאנחנו עושים, שזה הדבר הכי חשוב כרגע; ומצד שני, לזכור שכל העולם הזה הוא זמני לגמרי, וזה נותן לנו פרופורציות לכל ההווה שלנו.

ברשותכם, אזכיר עוד שתי נקודות מרבי נחמן, שבחול המועד סוכות, ח"י בתשרי, חל יום ההילולא שלו - 214 שנים להסתלקותו. רבי נחמן אמר כך: "את זה תקבלו ממני, שלא להניח עצמו לעולם להטעות, שלא יטעה אותו העולם". כלומר, העולם יש בו חדשות ומחשבות שבקלות יכולים להטעות אותנו ולקחת אותנו למקומות הלא רצויים. אומר רבי נחמן: את זה תקבלו ממני - כמובן, מי שמסכים לקבל, שהרי בכל צריך שיחה מעניק ושיהיה מקבל - לא לתת לעולם להטעות אותנו.

בשיחה נוספת אמר: "אצל העולם השכחה היא חיסרון גדול בעיניהם, אבל בעיניי יש בשכחה מעלה גדולה, כי אם לא הייתה שכחה - לא היה אפשר לעשות שום דבר בעבודת השם. אם היה זוכר כל מה שעבר, לא היה אפשר לו להרים עצמו לעבודתו יתברך בשום אופן".

חברים יקרים, מי ייתן שנזכה לעשות את חלקנו בעבודת השמחה, להיות בנוכחות ובהודיה על שנצטוונו לשמוח, ושנזכה לישועות גדולות לכלל ולפרט באופן הנראה והנגלה. לחיים לחיים, בברכת אנא זמין למהווי.

נפילתי קמתי

סיפור אישי

על התמודדות עם נפילה באינטרנט

רועי הרטמן

לקריאה סרקו את הברקוד

או חפשו בגוגל: נפילתי קמתי סיפור אישי

השקעות כשרות תוצאות כהלכה

ניהול השקעות ב:
ניהול תיקים
קרנות גידור
קופות גמל (IRA)
קרנות השתלמות (IRA)
קרנות נאמנות

אז צדוק
מנכ"ל
אביב בית השקעות

**"מוסיפים ערך לכסף
זה לא רק הסלוגן שלנו,
אלא גם דרך חיים."**

קורס טייס

בשדה התעופה בדרך לאומן, נזכרתי בביטוי 'נפל טיס'. אני מתכוון לאלה שנשארו בארץ כי הטיסה התבטלה (חח). חסידים ותיקים היו בהלם. אחרים נזקקו לטיפול רגשי... הסתובבו אובדי עצות בטרמינל. מובן שרובם קנו שוב בחברה אחרת, וגם זאת התבטלה. שוב קנו, ושוב ביטול. אך הדבר המדהים היה לפגוש אותם באומן. כן, הרבה מאותם חסידים – נפל טייס, קיבלו בסוף 'כנפיים'...

"איך הגעתם?" כל אחד והנס שלו. את יונה מצפת, היפי צעיר, פגשתי בנתב"ג במצב רוח עגום. הוצאתי גיטרה וניגנתי לו ניגון תנחומים. שאל אם יכול להתלוות אליי לצ'ק אין, רק להרגיש שהוא הולך כמה צעדים לכיוון 'רבנו'. כזאת מתיקות! כשנפרדנו, תפסתי בשתי כתפיו: "יונה, בעזרת השם אתה תגיע!"

בלב נשבר התחיל לחזור לביתו, ופתאום ראה בקבוצת וואטסאפ מודעה: מטוס פרטי לגבול רומניה – 15,000 ש"ח לכרטיס. יוזמה של חסיד אמיד. אמר לעצמו: "יונה, העניין של רבי נחמן זה כיסופים, רצון, מסירות..." וטלפן למספר

כמובן, גם לי היו טלטלות בדרך, וכשירדתי מהאוטובוס, למרגלות הציון הקדוש, מישוה נפנף לי בידו. "הי, זה אני, יונה, תודה שעודדת אותי בשדה".

מה?? כיצד הגיע זה לפניי? ! התעצבנתי... (חח).

סיפר איך בלב נשבר התחיל לחזור לביתו, ופתאום ראה בקבוצת וואטסאפ מודעה: מטוס פרטי לגבול רומניה – 15,000 ש"ח לכרטיס. יוזמה של חסיד אמיד. אמר לעצמו: "יונה, העניין של רבי נחמן זה כיסופים, רצון, מסירות..." וטלפן למספר: "שלום, שמי יונה ואני רוצה להגיע לרבנו. כבר אין בכיסי מאומה... מלבד כמה מאות שקלים, אפשר להצטרף?" בסיטואציה רגילה האיש היה מנתק, אלא שסוף סוף כולנו בעניין של תפילה, כיסופים, געגועים. ענה לו: "אני מבין אותך, אבל לא...". אחרי שעה: "זה שוב אני, יונה, רק בודק, הטיסה מלאה?" בימים כתיקונם היו מנתקים, אלא שסוף סוף כולנו פה בעניין של תפילה, געגועים, התבודדות. בקול מנחם ענה שהטיסה מלאה, ורק שניים שמאוד רוצים טרם נתנו תשובה...

יונה חיכה עוד קצת והתקשר בשלישית: "אני כרגע עוזב את השדה, ורק מנסה את מזלי...". בסיטואציה רגילה, אני הייתי חוסם את המספר... אלא שההוא, בטון חברי, סיפר שאכן אחד ויתר. מאידך, אחר הבטיח תשובה מיידית... כי ההמראה עוד שעה! הכיסופים החלו להתגבר, ואתם כבר מבינים איך זה נגמר. חמש דקות לפני ההמראה טלפן יונה ברביעית... (!), "בוא מהר לטרמינל 2" ענה היום. בלי תור ובלי צ'ק אין הריצו אותו, וכך ההיפי המריא במטוס של אוליגרכים רוסיים ודיפלומטים, והוא זה שקיבל את פני באומן...

שמעתי פעם בשם הרמב"ן, כמדומני, שה'היתר' שלנו לזכות לניסים מעל הטבע, הוא להאמין בפשטות שכל מה שעובר עלינו זה נס – גם מה שנראה טבעי! וכך שאלתי את החברה בארוחת חג שם: מה לדעתם הנס שהיה ליונה? ענו דברים שונים: המקום הפנוי בטיסה. המודעה בוואטסאפ. העובדה שהתקשר בכזאת 'עזות דקדושה', התמימות שלו, או האמונה כנגד כל הסיכויים.

שנה חדשה. זה זמן טוב לתת לנו משימה יומית:

לחפש את הנס!

הרב אייל ורד

הופעל גיוס חירום...

מחשבות מיום כיפור

הרגעים האלו, רגעי הדיבורים לפני תפילת נעילה. עולם שלם שצריך להיכנס לעשר דקות... והשנה... מה אומר השנה... כבר אמצע תפילת מנחה, אבל הלב כבר רץ לו קדימה, מחפש מילים למשהו שכנראה אין לו מילים.

ואז באה מין מחשבה כזו, מלמעלה.

פתאום נזכרתי בדברי המקובלים שתפילות יום הכיפורים הן כנגד חמשת חלקי הנפש: נפש רוח נשמה חיה ויחידה. יחידה זו תפילת נעילה. המדרגה הפנימית המיוחדת הזו, בה הכל מאוחד והכל מיוחד. שורש הנשמה ושורש הקיום והשליחות נעשה בהיר לרגע. נעשה ממשי. ניתן לחוש אותו ולאחוז בו, לרגע אחד שיאיר אחר כך ימים רבים של חול. זו תפילת נעילה.

ואז, אז נזכרתי בטלפון שקיבלתי בערב ראש השנה, וכמוני אלפים רבים, ולא בפעם הראשונה בשנה הזו...

"שלום, הופעל גיוס חירום. הנך נקרא להתייצב ביחידה..." הנך נקרא להתייצב ביחידה. לעזוב את כל פרטיות. את המשפחה. את התכנונים. לעלות על מדים, וללכת ליחידה... לא לנפש, לא לרוח, ואפילו לא לנשמה או לחיה, רק ליחידה. רק לשם קוראים לך להתייצב.

כבר שנה שלמה עם ישראל נמצא ביחידה.

חלק גם יישארו שם לנצח, כלולים ועטופים בנצח ישראל לדורות, בצרור החיים שאין לו הפסק.

שנה שלמה באותה מדרגה נעלמה של תפילת נעילה. שנה שלמה של יחידה. של התייצבות ביחידה. לא פחות מזה.

מי ימלל גבורות ישראל.

ועכשיו היחידה הזו מתחברת לנעילה. יש רגע מסוים שבו הכל מותך ונעשה אחד. ננעל. זהו, זו המדרגה. מיום הכיפורים שעבר, שהחל בצער הגדול ביותר על ריב אחים ביום הקדוש – ועד יום הכיפורים הזה שקיים בעצמו את דברי הרמב"ם בהלכות תשובה:

"אי זו היא תשובה גמורה? זה שבא לידו דבר

שעבר בו [מריבה בערב יום הכיפורים] ואפשר בידו לעשותו [כי בג"ץ פסק], ופירש ולא עשה מפני התשובה [כי במדרגת היחידה הכל מאוחד, ולא ייתכנו שם כל מחלוקת ומריבה, ולכן פרשו] לא מיראה ולא מכשולון כוח... זהו בעל תשובה גמורה."

ומהתיקון הגדול הזה של יום הכיפורים מאירה מדרגת היחידה מכל פינה בעם הזה, מכל חייל, מכל משפחה.

והכל ננעל יחד.

יחידה. ותשובה. ואהבה.

תשפ"ה, שומעת? יהי רצון שיהיה כך פתחון פה למייחלים לך. שמחה לארצך. ששון לעריך. וצמיחת קרן לדוד עבדך.

אתם קבעתם!

בעסקן שירות הלקוחות במקום הראשון

עפ"י סקר אסקריא 2024

להם בבכי ונהי גדול. הבתים שלהם הרוסים. הכבישים מפורקים. המחבלים הרוגים. ועליהם נאמר "אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי - קמתי. כי אשב בחשך - ה' אור לי". אל תשמחו לנפילתנו. קמנו ועכשיו אתם תברחו בלי הפסקה.

כך מספרים הלוחמים בכל מקום. אנחנו מתקדמים והם בורחים. בכל מקום שאנחנו נכנסים, הם לא מעיזים להילחם פנים אל פנים מולנו. כל המלחמה שלהם היא מלחמה פחדנית של מארבים ובריחה. הבריחה של היום מצטרפת לבריחה שהייתה במלחמת העצמאות. יותר מחצי מיליון ערבים ברחו מארץ ישראל בחודש ניסן תש"ח. גם במלחמת ששת הימים נסו הערבים מחצי האי סיני והשאירו את הנעליים אחריהם. כך היום וכך יהיה גם בעתיד.

גם ביו"ש הערבים בורחים ממקומות שבהם הם הקימו מאחזים בגיבוי אירופאי. גם בבנימין גם בהר חברון. מתקיים בהם "את אימתי אֶשְׁלַח לְפָנֶיךָ וְהִמַּתִּי אֶת כָּל הָעָם אֲשֶׁר תָּבֹא בָּהֶם וְנָתַתִּי אֶת כָּל אִיְיֶךָ אֵלֶיךָ עֶרְף". מתקיימות כל ההבטחות של ה' על הבריחה הצפויה של אויבינו ושונאינו.

אשרינו

בשנה האחרונה אנחנו מתעוררים מדימיון מסוכן שהיה יכול להחריב אותנו. חזרנו להיות ביחד. חזרנו להיות עם מתנדב והשארנו את הפלגנים בשוליים. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלוהיו. בשמחת תורה הקרב ובא נודה לה' יתברך על העם המופלא הזה. על ההתגייסות, על האחדות, על העוצמה, על הניצחונות ועל היוזמה. ועל הכל ה' אלוהינו אנחנו מודים לך ומהללים את שמך, יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד.

גובר. גם תשעה באב נדחה מפני שמחת השבת. השמחות דוחות את כל האבלויות. זו החלטת עקרונית.

כי נפלת קמתי

שמחת תורה של שנת תשפ"ד היה יום קשה במיוחד. קשה לכולנו להאמין שדברים כאלה יכולים להתרחש במדינת ישראל בתקופתנו. ככל שנקפו השעות והימים התברר שהאסון יותר גדול ממה שחשבנו בתחילה. אבל כגודל השבר של היום הראשון, כך גודל התקומה שבאה בעקבותיה. כששמענו על היחידים שמסרו את נפשם להציל את הישובים בעוטף עזה, וכששמענו כי אחרי כמה שעות הצליחו הבנים שלנו לגרש את כל הפורעים מתחומי המדינה, הבנו שיש לנו עם יותר בריא ממה שסיפרו לנו.

ככל שעברו הימים התברר שהעוצמות של הלוחמים גדולות מאוד. הן משנות לא רק את פני המערכה, הן משנות גם את פני החברה הישראלית. העם בחר למאוס במחלוקת ושנאת חינוס (חוץ מקומץ הזויים) ולבחור באחריות ובאחדות, במיוחד בשדה הקרב.

הבחירה שלנו הרסה את החגיגות של שונאינו. השמחה ששמחו אויבינו התחלפה

כולנו מכירים את הסיפור על חזקיהו מלך יהודה שאיבד את הזכות להיות משיח בגלל שהוא לא הודה לה' על הצלת ירושלים מסנחריב מלך אשור. היו לחזקיהו סיבות טובות לא לערוך שמחה לאומית. בשנה ההיא סנחריב כבש ערים רבות ביהודה, החריב אותן והגלה או הרג רבים מהתושבים שלהם. באותן שנים סנחריב גם מגלה את עשרת השבטים שהיו בממלכת ישראל.

לעומתו כשלונו של חזקיהו בולטת הצלחתו של רבי עקיבא. שכאשר הוא רואה ביחד עם רבותיו את השועלים יוצאים מקודש הקדשים, הם בוכים והוא בוחר לצחוק. הוא מסביר להם כי הוא שמח בגלל העתיד הטוב. רבותיו מסכימים איתו וכך עם ישראל בוחר להסתכל על העתיד הטוב ולא לשקוע בייאוש ובעצבות. כנראה שבלי התכונה הזו לא היינו מצליחים לשרוד את אלפיים שנות הגלות.

בכל חיי עם ישראל היו סיבות לשמחה והיו סיבות להצטער, והצרות שעברנו בגלות הן לא פחות ממה שעברנו שנה שעברה בשמחת תורה. אונס, פרעות, שריפות על המוקד. השפלות. גזלת רכוש, גירוש, עיוות דין. שפיכות דמים על בסיס קבוע. ומעולם עם ישראל לא ביטל שום חג ושום שמחה. ההלכה אומרת שכשיש פגישה בין חג לאבלות, האבלות נדחית והחג

נשק השמחה הרב מנחם ברוד

סיבה, לא תוצאה

אחד מחסידיו של בעל 'אהבת ישראל' מוויז'ניץ התלונן באוזניו על מצבו הכלכלי הקשה, שאין לו פרנסה כדורש. אמר לו הצדיק: "השתדל להיות שמח, והשמחה תביא לך את הברכה לפרנסה בשפע". תמה החסיד: "איך אוכל לשמוח כשאין לי פרנסה?". נענה הצדיק ואמר: "נו, מה לא עושים בשביל פרנסה!"...

אנחנו קוראים את הסיפור הזה ומחייכים, אבל הצדיק לא התכוון להתבדח כלל וכלל. הוא ביטא אמת גדולה – השמחה איננה תוצאה של מציאות חיובית ומשמחת, אלא להפך, היא יוצרת את המציאות הזאת. כשאדם שמח, הוא מושך אליו את הטוב, ואילו עצבות ודכדוך הן כמו נבואה שמגשימה את עצמה.

תפיסת השמחה ביהדות ובעיקר בחסידות שונה לגמרי מההתייחסות לשמחה במושגי העולם. די להביט בלשון הרמב"ם (סוף הלכות סוכה ולולב): "השמחה שישמח אדם בעשיית המצוות ובאהבת האל שציווה בהן, עבודה גדולה היא". יש כאן עבודה, ולא סתם עבודה אלא "עבודה גדולה". אם הכול טוב ונעים והשמחה מתפרצת מאליה, אין צורך בעבודה. האדם נדרש לעבוד על השמחה דווקא כשהמציאות אינה מולידה שמחה ספונטנית. זה הזמן שבו הננו נדרשים לעבוד כדי לשמוח למרות הכול.

בווהר כתוב שמלמעלה מתנהגים עם האדם כפי שהוא מתנהג למטה. אם הוא שמח ופניו נהרות – מאירים לו פנים מלמעלה. ולהפך, חלילה, עצבות ומרה שחורה מקלקלות את צינורות השפע מלמעלה. לכן עלינו להתאמץ להיות שרויים בשמחה ולא לשקוע בדכדוך.

אין סתירה

אם הדברים אמורים בכל יום ויום, קל וחומר בימים שבהם התורה מצווה עלינו לשמוח, ובמיוחד בחג שבו השמחה מגיעה לשיאה – שמחת תורה. עלינו להתחבר לשמחה ולא להניח למחשבות מדכאות לפגוע בה.

לכול זמן ועת לכל חפץ. יש זמנים של זיכרון והתחברות לכאב וליגון, והוא אכן כבד ועמוק, ובמיוחד כשהוא טרי כל כך והתחולל לפני שנה אחת בלבד. הכאב צורב, כשבנינו ובנותינו עדיין שבוים בידי מפלצות הרוע ברצועת עזה, והם ובני משפחותיהם עוברים ייסורי תופת יום-יום. אבל בשמחת תורה עלינו להינתק מהמחשבות הכואבות ולהתמסר בכל ליבנו לשמחה.

הריקודים בשמחת תורה אינם התעלמות מהמציאות הכואבת. להפך, הם הכוח שבאמצעותו אנחנו מתגברים, נלחמים ומנצחים. כשם שאיש אינו תמה איך אפשר להתפלל ולהתחנן בימים הנוראים, בשעה שיש חטופים, נופלים, פצועים וקדושים שנטבחו – כך אין סתירה בין כל אלה לבין השמחה בשמחת תורה. בחסידות נאמר שמה שמשיגים בימים הנוראים על ידי תפילות ודמעות, משיגים בשמחת תורה על ידי השמחה. הריקודים עם ספרי התורה הם השאיבה ממעיינות השפע העליונים, כדי שאכן נזכה לחוות בפועל את שמחת השחרור של החטופים, ריפוי פצעי האומה והגאולה האמיתית והשלמה.

לפני כמאתיים ועשר שנים, כאשר צבאו של נפוליון פלש לרוסיה, סבר רבי שניאור זלמן מלאדי, בעל התניא, כי יש להתפלל לניצחוננו של הצאר הרוסי. הוא חשש מאוד מניצחון הצרפתים, ואף פעל בדרכים שונות לסייע במאמץ המלחמתי. בין השאר ביקש מחסידיו המתגוררים באזורים שאליהם כבר נכנס הצבא הצרפתי, ללמוד את המארש שבו צועד צבאו של נפוליון ולשיר אותו באוזניו. לאחר שהקשיב למארש הגיב: "זה ניגון של ניצחון". הוא נכנס לדבקות למשך זמן ולאחר מכן אמר: "אבל בכל זאת הם יובסו".

מכיוון שהרבי הגדיר מארש זה 'ניגון של ניצחון', אימצו אותו חסידיו חב"ד, ושרים אותו – לא פחות ולא יותר – בסיום תפילת נעילה, לפני תקיעת השופר. המארש הזה מבטא את אמונתנו וביטחוננו כי זכינו בדין ונחתמנו לשנה טובה ומתוקה.

הסיפור הזה משקף את כוחה של השמחה להשיג ניצחון והצלחה. לכאורה, שעתה של השמחה היא אחרי הניצחון בקרב ולא לפני המלחמה. אלא שכאשר יוצאים לקרב מתוך שירה ושמחה ומתוך ביטחון בניצחון – זה עצמו מסייע להשגתו.

ספר תורה

חולמים להנציח לזכרון עולם את יקירכם?

זה הזמן להגשים את החלום!

מנציחים את הנשמה של יקירכם

על ידי כתיבת ספר תורה מהודר

שסופר סת"ם ירא שמים יכתוב במיוחד

לעילוי נשמת יקירכם

ובסיום הכתיבה אתם תבניסו את ספר התורה

לבית הכנסת בשירה ובזימרה ובשמחה

ותזכו לזכות את הקהילה שלכם

בספר תורה מהודר

שיקראו בו בבית הכנסת בכל עת

לתיאום פגישה התקשרו עכשיו
לר' זאב וקסברגר

054-2606214

בנוסף: מכירות תפילין, מזוזות, פרשת הקטורת, מגילות אסתר מהודרים
אומנות על קלף

מלכות וקסברגר, רחוב הלפרין 18 בני ברק www.zevi.co.il

מחלקת
סיוע וחינוך
חברון
HEBRON

בסוכות מנצחים בחברון

אולם
יצחק
פתוח

שני - שלישי י"ט-כ' בתשרי 21-22/10 עליה המונית ותפילות חג במערת המכפלה

שני י"ט בתשרי 21.10 | 14:00-19:00

המופע המרכזי עם ענקי הזמר

ליפא שמלצר חיים ישראל אלייזר בני אביה שרמן חיים ציפל דניאל ריס ליווי מוזיקלי דביר כהן ותזמורת

יום שלישי כ' תשרי 22.10
6:00 הודו | 06:50 הלל בשמחת חג וכלי נגינה
עם הרב שמאל אליהו | לפני התיבה יעבור הרב אוריאל סעיד

**אשירה
ואזמרה לך:**

ניתן להגיע עם רכבים פרטיים חניון רכבים ענק בקרית ארבע יעמוד לרשות המבקרים מערך הסעות משודרג מחנויי הרכבים הפרטיים עד למערת המכפלה. ההסעות הלון חזור ללא עלות.

מוקד חומת הסעות ארצי 029965333 \ www.hebron.org.il

שירות תחבורה ציבורית/ תח"צ מירושלים ללא צורך בהרשמה
קו 201 ישיר לחברון

היציאה מחניון טדי מערב ליד שערים 8-9 שעות פעילות הקו:
ימים שני - שלישי שעות 17:00 - 10:00
25 ש"ח הלור ושוב תשלום בכרטיס רב קו טען בחוזה ערך צבור (לא תתאפשר הטענה במקום)
אולם יצחק פתוח הפרידה מלאה הבטיח חופשית \ כל האירועים הדרכים והאסורים בתאום ובאכסופות כח"ח

מיצג חזיתי
רב חושי בחברון
לפרטים: 072-2213660

מחלקת וייעוץ וחינוך בחברון \ קין מדינת ישראל \ מנהלת משרת המכפלה \ והסעדה הדרכים קי-א-חברון \ הכנסת אורחים וחברון

שמחת תורה אשתקד –
היכן הייתן, מה עשיתן?
שנה שלמה חלפה –
איך היא נראית לכן היום?
ושמחת תורה תשפ"ה –
לאן מגלגלות אתכן המחשבות שלכן?...

חג עם אבא שבשמיים הדס לוינשטון

של עליה משלב לשלב ולדרגה גבוהה יותר. ברגעים האחרונים של סוכות אלישע היה יושב בסוכה, ועורך את סעודת הפרידה ברוב פאר והדר, כאילו לא בעוד דקות מספר יחשיך הערב וחג נוסף ייכנס.

ואז בא שמחת תורה. אחרי הרעש הגדול של סוכות, מגיע חג קטן וקצר, אבל אישי ועמוק. זהו החג שלנו, היהודים, עם בורא עולם. רק אנחנו מוזמנים לסעודה הזו, וכל השאר שימתינו בחוץ.

אמרו חכמים במסכת סוכה: שבעים הפרים שמקריבים בחג הסוכות הם כנגד שבעים האומות, והפר היחיד שמקריבים בשמיני עצרת הוא כנגד אומה יחידה – עם ישראל. וממשיכה הגמרא: "משל למלך בשר ודם, שאמר לעבדיו עשו לי סעודה גדולה. ליום אחרון אמר לאוהבו עשה לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממך..." והמדרש ממשיך ומתאר: "אמר המלך לאוהבו, כבר יצאנו יחדיו מכל בני המדינה, נגלגל אני ואתה במה שתמצא..."

אלישע התחבר מאוד לחג שמחת תורה, ואהב את המשל של הסעודה הפרטית. הזמר ארי גולדוואג הוציא לאור שיר מיוחד על הגמרא הזו, ואני לא יכולה לשמוע אותו היום מבלי לבכות...

שמחת תורה זה היום בשנה שזו רק אנחנו והקדוש ברוך הוא. אומה יחידה, סעודה קטנה, אנחנו והוא "כדי שאינה ממך"...

מצאתי פירוש נוסף לגמרא הזו, ב'שם משמאל', שמתאים כל כך לתקופה הזו: ישראל נקראו "אחות", כי תפקידנו הוא לאחות את כל השברים. האומה הקטנה הזו, ששבעים פרים לעיתים רוצים לטורפה, מראה במשך שנה שלימה כמה היא חזקה ועצומה.

סוכות הוא גם החג האישי שלנו. האירוסין שלנו נערכו בין דפנות הסוכה, ואז אחד הנואמים אמר: "יש לנו כלה – הדס, והחתן שלנו – אתרוג!". כולם לא הפסיקו לדבר על אלישע, ורק אני חשבתי שהוא ה'אתרוג' הכי 'ערבה' שראיתי, האדם המוכשר והחכם והצדיק עם הענווה הכי גדולה שיש.

ואלישע לא היה אתרוג שמונח בקופסה, בפנינה ובשקט. תמיד עניין אותו מה קורה עם שאר המינים. מה מצב ההדסים ומה חסר לערבות. תמיד עם הפנים והלב לכל חלקי האוכלוסייה.

אלישע היה באמת אדם צדיק, אבל הוא לא הסכים 'להתארגן' בקופסה ותמיד היה קשור בכלל ישראל.

סוכות. החג הזה שמצריך גם ידע טכני של מהנדס, וגם הבנה הלכתית של פוסק. ובשניהם אני מקבלת ציון נכשל, כי אישי שהיה לצידי קיבל 100 בשניהם. לבחור אתרוג מהודר, לדפוק קרש ומסמר, להרים גבוה את הסכך ולאגוד את הלולב.

הקושי בחג הוא לא טכני. עם ישראל עומד בתור כדי לעזור למשפחות שכמוני. יבואו בחורים ויבנו סוכה, והאברכים יביאו אתרוג. אבל סוכות הוא חג של אבא, לא חג של אמא. אבא בונה, אבא קונה. אבא רוקד עם ילדים בשמחת בית השואבה.

אבא.

חג בלי אלישע. עגל השנה שהתחיל בבוקר שמחת תורה אשתקד, תיכף מגיע לסיומו. אם כי לעיתים נדמה כי השעון נעצר אז והכל קפא מאז, אבל החגים הללו של תשרי משלימים לי סבב מלא של חג בלי אלישע.

אלישע נהרג בנר שביעי של חנוכה, אך בנר ראשון כבר לא היה בבית. והנה פתאום שנה שלימה, בלעדיו. לא נתפס ולא פשוט.

וסוכות – זה הרי היה החג שלו. הוא השקיע בסוכה, בנה וסחב. היה מתלהב מכל שדרוג ומשתף את השכנים בחידוש של השנה. אצלינו סוכות היה כמו שצריך: עוברים לגמרי לגור בסוכה, לישון לאכול ולשחק. הבנים והבנות, הגדולים והקטנים.

שבעה ימים שאלישע נמצא בבית ברצף זה לא דבר של מה בכך. כל רגע הוא הקדיש ללימוד ולמשחקים עם הילדים, חוץ מזה שהיה קם בבוקר מוקדם לותיקין, עולה לכותל, ובשעות הערב מפוז בשמחת בית השואבה.

בבוקר שמחת תורה האחרון, החלו השמועות להתפשט בבית הכנסת. פשיטה? מלחמה? אבל אלישע החל לשיר את הפיוט "יום שמחה לישראל" וסחף אחריו את כל הקהל. וכשחזר הביתה כבר הכין את התיק למילואים, כי ידע שתיכף קוראים לו.

כמה עברנו מאז, כמה השתנינו. בחג שמחת תורה אשתקד, היינו בעיצומה של מלחמת אחים על הקפות בדזינגוף, והחג הזה אנחנו מרגישים את החיבור שקיים בינינו, ואת מסירות הנפש בין הלוחמים. כולם יחד, בשדה הקרב, מכפרים אלו על אלו. האתרוגים, הלולבים, ההדסים והערבות. אגודה אחת.

קובעים התיישבות באביתר

חוג"מ סוכות | יום שלישי כ' בתשרי | 22.10.24

15:00
עצרת מרכזית
עם מיטב האומנים
במעמד ראש המועצה יוסי דגן,
שרים וחברי כנסת

11:00-17:00
הפנינג חווייתי ענק
לכל המשפחה

נאור כרמי
מארח את

■ **רמי קלינשטיין** ■ **אריאל זילבר**
■ **אסף הרוש** ■ **אביה שרמן**

מתנפחים | סדנאות קיימות | יצירות | סיורים | מתחם חבלים ענק
| אומני רחוב | משחקי רחוב | פינת חי | דוכני מזון

■ סוכה וחניה במקום ■ שאטלים לאורך כל האירוע ממסוף רחלים
■ האירוע בתיאום ואבטחת כוחות הביטחון

במהלך הסבב השני של המילואים, נוצרה קבוצת ווטסאפ של נשות הגדוד מכל הארץ, קהילה מדהימה שכולן באותו המצב, מבינות את כל התחושות ונותנות מקום לפורקן הנפשי, תומכות אחת בשנייה ומעודדות. היא הרימה אותי חזרה למעלה. גם קהילת 'רעות' כאן עוזרת לנו רבות – מארגנים ארוחות, פעילויות לילדים ועזרה יומיומית. התמיכה הזו נותנת לנו את היכולת להמשיך בשגרה, לא משנה כמה היא מורכבת.

החגים בשנה החדשה לא פשוטים, אבל אני מתכוונת לחגוג אותם מתוך אמונה גדולה. סוכות זה החג שאריאל ואני הכי אוהבים, וזה לא קל לחשוב שלא נחגוג אותו יחד כרגיל, אבל אעשה כל מה שאוכל כדי לשמור על השמחה שבו, גם אם הוא יהיה שונה.

לגבי שמחת תורה, יש לי תחושות מעורבות: מצד אחד, החג הזה מסמל בשבילי טראומה וכאב מהשנה שעברה, שיש בי רצון לשהות בהם ולתת גם להם את המקום בלב. מצד שני, אני רואה בו גם סמל של תקומה, של המשכיות. אנחנו כאן, חזקים יותר מאי פעם, ואני יודעת שנעבור את זה עם שמחה בלב, למרות הכל. החיים חזקים מהכל, ומתוך הקושי תהיה צמיחה והתחזקות. ואני יודעת ומתפללת שהשנה הזאת תהיה שונה – טובה יותר, מלאה בשפע ובאמונה שהקב"ה איתנו בכל צעד.

מטלטלים, אבל לא נשברנו. עברנו לצימרים במושב נחם ולאחר מכן לבית שמש, וזה היה מאתגר – לחיות במזוודות, לחוות חוסר יציבות, בתחושות תלישות, נזקקות. אבל בכל זאת, בתוך כל זה מצאנו את הכוח להמשיך הלאה. הרגשתי שהשגרה של הילדים נתנה לנו חבל הצלה, ואפילו בתוך הקשיים מצאנו כוחות.

השנה שחלפה מאז הייתה מלאה באתגרים, אבל גם בתגליות של עוצמה אישית ומשפחתית. זו הייתה שנה של חוסר ודאות. הילדים גדלו בשנייה אחת, וההתבגרות המהירה שלהם השאירה אותי מנסה לעמוד בקצב, אבל לאט לאט למדנו לנהל את החיים מחדש. למרות הקושי, ראיתי כמה אנחנו מסוגלים לעמוד יחד מול אתגרים. אני אמנם מדברת על תקופות קשות אבל לא מתוך חולשה, אלא מתוך הבנה שהן אלו שחישלו אותי ואת משפחתי.

כיום אריאל משרת בגבול הצפון כחובש גדודי בחטיבת אלכסנדרוני, ואני מתמודדת עם התפקיד העליון – אשת לוחם. להיות אשת לוחם זה לא פשוט, אבל זה גם מקור לגאווה גדולה. יש תחושת שליחות עמוקה, ואנחנו חיים את השליחות הזו יחד. כמובן שיש רגעים של שחיקה, הבית דורש המון כוחות והדאגה לשלומנו של אריאל נותנת את אותותיה בבית – אבל אנחנו מוצאים את העוגן בקיום השגרה והחיים יחד. הילדים מבינים את המציאות, וכולנו מתאחדים סביב התמיכה ההדדית.

הכוח האמיתי שלי נובע גם מהקהילה שלנו. הקהילה בשדרות תופסת מקום עצום עבורנו.

ני בת 36, נשואה לאריאל ואם לחמישה ילדים, חיה בשדרות כבר 14 שנה. אנחנו במקור מירושלים, ומאז המעבר לשדרות ביססנו את חיינו בעיר הדרומית. אני עוסקת במלאכת יד ויצירה, אבל כיום נמצאת בחופשת לידה ומקדישה את מרצי למשפחה ולבית.

בשנה שעברה בשמחת תורה, החג שמהווה סמל של שמחה וקירבה הפך עבורנו לרגע של קושי גדול לצד התגלות של כוח ואמונה. הוא התחיל כמו כל שנה כערב חגיגי בבית הכנסת, הקפות, שירים ושמחה גדולה בקהילה המתפתחת בשכונה החדשה שלנו, אבל עם בוקר המציאות השתנתה ברגע. אחרי כמה אזעקות הבנו שזה משהו שונה. אריאל, בעלי, שהיה כונן אמבולנס, הבין שמהו רציני מתרחש. האזעקות לא פסקו, ואריאל הכין אותנו לאפשרות של צו 8.

הרגעים ההם היו טעונים מבחינה רגשית. אריאל הודיע לי שהוא צריך לצאת לצפון, והבכי כמובן הגיע בשנייה כי הרגשתי שזה רגע אחרון שלנו יחד. אבל בתוך כל הקושי, גיליתי את הכוח שיש לנו כמשפחה ואת הכוח של הקהילה סביבנו. חברים שלנו באו מיד לעזור, לקחת את הילדים למרתף ולתמוך בנו כדי שנוכל להתארגן. בתוך המתח, היה ברור שאנחנו לא לבד.

עברנו תקופת פינוי שנמשכה מספר חודשים

הקפות של עולם מתהפך יעל קבסה

אולי זה באמת משהו חריג הפעם?

אחרי הצהריים כבר סיפרו לנו השמיים שמהו מתחולל בעולם, בעולמות. משהו בסדר גודל שלא הכרנו. מטוסי קרב ומסוקים חצו את הרקיע, מן המערב רעמו הדי התפוצצויות, ולקראת השקיעה רוח קלה התחילה לעלות מהעמק והביאה איתה עוד ועוד שמועות. עוד הרגלים. חטופים. משפחות שלמות.

האורחים האשכולונים שהיו אצלנו בחג מכירים יותר טוב מאיתנו את הפרקטיקות הצבאיות של החמאס. הם כבר ותיקים בסיפור הזה. "אתם תראו", הם הודיעו לנו אחרי שפתחנו

ועלינו לבית הכנסת. בטוח יהיו כמה הקפות, אפילו קצרות, ושקיות הממתקים התפוחות כבר ממתינות לילדים.

צעדנו נגד זרם המתפללים החוזרים הביתה. המניין האשכנזי התפורר, ויחד איתו שברי משפטים וחלקיקי מידע: הרוגים. הפגזה. גיוס המוני. מה קורה פה?

כשהגענו לבית הכנסת הספרדי – המניין בדיוק סיים את הקידוש החפוז והתקפל. הילדים הצטערו שלא חילקו שקיות. אז עוד לא ידענו עד כמה אלו צרות קטנות. בדרך חזרה הביתה חלפו לידינו בכביש הריק מדי כמה דקות רכבים עם חיילים במדים שדהרו לכיוון היציאה מהישוב.

לפה שנה. אם היו מספרים לנו שככה תיראה השנה שלנו, אף אחד לא היה מאמין.

שנה בלתי נתפסת על הדעת. אולי בגלל זה היינו צריכים כמה תחנות ציון בשביל להתבונן אחורה, לסכם אותה ולהיפרד ממנה: השביעי לאוקטובר, 12 חודשים אחרי, כולל 2 חודשי אדר, וגם עכשיו – בשמחת תורה. כל אחד מאיתנו זוכר היטב היכן הוא היה ברגעים האלו בזמן שפרצה המלחמה.

כשהשמועות הגיעו בבוקר החג סירבתי להאמין. השמיים היו צחים ותכולים, קצת עננים ולהקות ציפורים קטנות חצו מדי פעם את השמיים. פסטורליה. ארזתי מהר כמה מהילדים

משפחה שאת!

הפנינג סוכות

בקמפוס 'ניצני הארץ' בניצן
של מדרשת התורה והארץ

חוויה לכל המשפחה בחוה"מ סוכות

ראשון ושני י"ח - י"ט בתשרי (20-21.10) | בין השעות: 10:00-18:00

מרכז מבקרים אינטראקטיבי | פעילות 4 המינים | גן מצוות בוטני מרהיב | משקפות מציאות מדומה | משחק קליקרים | מתנפחים והצגה | מתנפחים חלה | הפרשת דבש | דוכני מזון | סוכה מהודרת במקום

ועוד מלא
הפתעות

ההרשמה באתר טיקצ'אק
לפיטים: 08-6847088

מתחברים למשפחה. מתחברים לעם ולארץ.

תורה של השנה הרבה פחות אוהדים, עם יותר שאלות ויותר שברים. בין כל המחשבות על הצורה הנכונה לחגוג בה את שמחת התורה, אני כשלעצמי מלאה בתפילה שבחג הזה נגיע לשיא של אחדות בינינו, בין כל החלקים השבורים שלנו. שנשכח קצת את עצמנו – את הגוף, את הגשמיות, את החלקיות, את השבטיות ונתעלה מעליהם. שנוכל לסגור מעגל בנקודת הזמן המשמעותית הזו: השמחה באור התורה, בעצם קיומה עוד לפני התגלותה בעולם, תהפוך להיות שער לאור חדש שיבוא עלינו בחדש וברחמים.

נקודת השיא של החגים שאוגדת וסוגרת לנו את אירועי פתיחת השנה – השמחה בתורה, באור עליון שהיה עוד טרם נברא העולם – נפרמה ונשארה פתוחה. דרך השער הזה שנפרץ בחומת השגרה המיוחלת – מתגלגלים אלינו בזה אחר זה סיפורים מופלאים. כואבים, מדממים, מייסרים אבל גם מופלאים ואלוקיים. מזכירים לנו שיש כאן סיפור גדול שאי אפשר לברוח ממנו. העם היהודי ממשיך לכתוב את ההיסטוריה העולמית. את ההקפות שלא רקדנו בשמחת תורה תשפ"ד – עשה העולם כולו, והתהפך על עצמו שוב ושוב. כאילו רוצה לנער את הפסולת ולהפריד את המיותר, ולהשאיר רק את הלב. המלחמה הזו והשנה הזו הורידו מאיתנו הרבה קליפות מיותרות. אנחנו מגיעים לשמחת

את החדשות במוצאי החג והבנו את גודל האירוע, "עכשיו תהיה הפוגה קצרה ועוד מעט יתחילו הפגזות כבדות". והם צדקו! הם לא נכנעו להפצרותינו להישאר איתנו במקום מבטחים, בחרו לנצל את ההפוגה הקצרה והמלחמה שהייתה בשעות הבוקר של יום ראשון ולטוס הביתה, לממ"ד המוכר והמאורגן בזכות שנים של הפגזות. עדיף לשמוע את החדשות הרעות בבית שלך. ממוצאי החג, ועד היום בעצם, אנחנו באירוע מתמשך. מפונים, מגויסים, משלוחי מזון ועוגות, פרידות, הלוויות וניחומים, אלמנות, יתומים, פצועים, תקופות שיקום ארוכות ומתישות...

הקול המדבר אלי חנה כהן-אלור

אני חושבת שזה מה שאני מתפללת שיקרה לי השנה בחג הזה, שהסוף יתחבר לי להתחלה. קצת נולדנו מחדש בחג הזה לקומת חיים אחרת, כיחידים וכעם. ה' בחר שזה לא יהיה הסוף שלנו, לא שלנו באופן אישי וגם לא שלנו כעם. קול עתיק שקורא לי שוב ושוב: תמשיכו, משתיק את כל הפחדים וכל השאלות. אני מקשיבה לקול הזה ואני שומעת את כל הדורות, את הנצח, החורבן שהיה, הגלויות, התלישות והפחד, אני שומעת את המסעות בדרך לארץ הזאת, את הקשיים והכאב, את המבט המורס ולא מתיימש למרות הכול, את האדמה נגאלת פה שוב ושוב, את התורה מתחדשת ומתגלה בדור הזה, נבואות של חורבן וגאולה מתגשמות מול עינינו ובתוכנו.

אם בממ"ד שרתי לו כשחשבתי שככה יהיה הסוף, אז השנה אני רוצה לשיר לו ככה מההתחלה. כל יום, אתה בחרתנו, אתה קידשתנו, כל יום. רוצה להקיף את התורה שוב ושוב, לשאול ולדרוש, לחבק ולברוח, ולחזור לתשובה הכי משמחת שיש, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם. אז אנחנו נשמח בה, נבכה, ונשמח, נתחנן לישועה שלמה ונאמין גם בחושך ונשמח. שואלים אותי בלי סוף: נו, מה תעשו בשמחת תורה? נמשיך את הקול הזה, נמשיך.

שלא תבינו, אני ממשיכה לשאול ולשאול ולפעמים גם לצעוק ולשאוג, לפעמים מרגישה שאני עובדת אותו בחושך אבל לא מפסיקה. אז חושך, כאילו שחושך זה תירוף למשהו? וגדולה תשובה שמגעת עד כיסא הכבוד ממש, זה קצת הרגיש ככה שאנחנו כולנו נוגעים פה באיזה רובד אחר של חיים חשוף וכואב מאוד שמביא את הכול לגבהים והבנות לא לגמרי נתפסות. והנה מגיע החג הזה, הציווי הזה "ושמחת בחגך והיית ארך־ימים...", והחג הזה שהיה האהוב עלי כל כך – שמחת תורה, ומה מה מה עושים, ריבוננו של עולם? תענה לי ברור בבקשה, תענה לי ברור!

עוצמת עיניים ופוחתת את הלב, וכל מה שאני שומעת הוא איזה קול עתיק כזה מתוכי שאומר לי שוב ושוב ושוב: אל תעצרו, תמשיכו ותמשיכו בכל הכוח. לא ממקום שמתעלם ממה שקרה וקורה, כאילו שאפשר. לא ממקום מדחיק ובורח כי אין אוויר, אלא ממקום שזה צל האמונה ממש. להסכים להיות בצל ולהישאר עם אמונה. היה איזה רגע מזוקק בממ"ד, ברגעים הכי מפחידים, כששרנו עם הילדים 'אתה בחרתנו' ואבינו מלכנו פתח שערי שמים, שחלפה לי מחשבה כזאת שאם הם באים עכשיו וזה הסוף, אז ככה אני הולכת – כשאני שרה לו שירים, וזה נתן לי כוח, כי אין לי שליטה על מה יקרה אם הם יכנסו לפה, אבל על מי אני ברגעים האלה – מה המהות שלי – על זה יש לי בחירה.

מותר לכתוב ולהגיד בקול שאני מפחדת לישון בסוכה השנה? מותר להגיד שהשנה ההגדרה "דירת ארעי" נקשרת לי ללגור בבית מלון ארעי בלי לדעת מתי נחזור הביתה? ועזבו אותי שחזרתי הביתה כבר מזמן והתרגלתי נניח לקולות המלחמה, מה עם מי שנשרף ונחרב ביתו? מי שמפונה כבר שנה ואין עדיין אופק חזרה...

מותר להגיד שלשהות בצל האמונה שבעה ימים מעלה בי חשש איך זה יהיה עם רעש מטוסי הקרב מעלינו ופגזי התותחים? האמונה פה, כן? אבל הלב מנתר בכומים...

מותר לשתף שאני שואלת את עצמי איך נחגוג בשמחת תורה השנה? זה ברור שיהיו הקפות והכול, אבל מה יקרה ללב שלי, של כולנו, כשכולם יקראו בקול "הושיעה נא"? מותר להגיד שאותנו הוא הושיע, אבל אני לא מפסיקה לחשוב על כל מי שקרא ולא נענה...

ברור שמותר, כן? אבל לפעמים אני חושבת שאני מפחדת להתיר לעצמי לשאול שאלות נוקבות ומכאיבות, כי אם התשובות יהיו כואבות יותר? אולי התשובה מפחידה אותי יותר מהשאלה?

השנה הזאת כולה בסימן שאלה אחד ארוך שאין לו תמיד מענה, וזה היה הלימוד הגדול ביותר שלי השנה – לא לתלות כלום בתשובה. לא כי היא לא תגיע, אלא כי יש לה כל מיני צורות, דרכים וזמנים להופיע, שהם לא כמו שהבנתי עד היום.

תכנית מותאמת
מוצעת למגוייסיים!!

החזר
שכר לימוד
למורים
הזכאים

תואר שני לרבני קהילות

להצמיח מנהיגות רבנית

לראשונה איגוד רבני קהילות
בשיתוף עם מכללה ירושלים
מציעים תואר שני M.Ed.
בהוראת מחשבת ישראל
ותורה שבעל פה עם התמחות
במנהיגות רבנית

רכז תכנית: הרב הלל מרצבך

הלימודים מיועדים לרבנים בעלי תואר ראשון ותעודת הוראה

מחזור ב'

בין הנושאים בהם יעסקו בתכנית:

- ✓ התמודדות עם שאלות אקטואליות בפסיקת הלכה ✓ מעגל השנה
- ✓ ומעגל החיים ✓ דילמות אקטואליות בקרב בני נוער ✓ הזקנה והחולה
- ✓ הסופני בהלכה ✓ תורה ומדע ✓ מחשבת ישראל לאורך הדורות ✓ רטוריקה
- ✓ גישור ✓ ייעוץ אישי ומשפחתי

אפשרות לקבלת החזר שכ"ל
דרך משרד החינוך לזכאים

ניתן לסיים את הלימודים
תוך שנה אחת

הלימודים יתקיימו בימי
חמישי בצהריים עד הלילה

מלגה 5,000 שקל
למתאימים

שבועה גוונים של אור

אורה רבקה וינגורט

קרן האור המרוכזת, של ראש השנה ויום הכיפורים, מתנפצת כמו במנסרה לשבעה גוונים, שמאירים לנו היבטים שונים במניפה הרוחנית. שבעת ימי החג רוויים בטעמים, ריחות וצלילים שונים, אך לא פחות חשוב, עמוסים במטענים רוחניים שמעשירים לנו את הנפש והנשמה. בכל אחד מימי החג מגיע לבקר אותנו אחד מהאושפזין, האורחים, ובאמתחתו מתנה. נתבונן הפעם דרך שבעת ה"אושפזין", בשבעה היבטים של חג הסוכות, דרך הפריזמה של כל אחת מהדמויות, והמידה שהיא מייצגת.

יעקב - כליל תפארת

החסד והגבורה נפגשים, המידה הכוללת את שניהם יחד - התפארת. מידת התפארת מלמדת, כי הפאר והיופי אינם מתקבלים מהחד-גוניות, אלא מהשלל הרב-גוני (ראו תניא, אגרת הקודש טו). ימי הסוכות העשירים, הם למעשה הימים ה"מפוארים" ביותר בשנה. הדבר לא מתבטא רק בנוי הסוכה, אלא באחדות המאפיינת את החג, ובמיוחד בארבעת המינים. כל אחד מארבעת המינים יש לו מעלה וסגנון מיוחד (ראו לדוגמא מדרש ויקרא רבה ל, יב), אך אם חסר אפילו אחד מהמינים, הרי לא יצאנו ידי חובת המצווה. גם על הסוכה כתוב ש"כל ישראל ראויין לישב בסוכה אחת". כשאנחנו נאספים לתוך הסוכה, אנו מוזמנים להביט סביבנו, ולזהות את הייחודיות של כל אחד מהיושבים, אך למעלה מזה, את היופי שנוצר מאחדותנו. ימי הסוכות הם זמן לאמץ לעצמנו את הראיה וההתבוננות הזו, ולהפוך אותה גם לדרך חיים בצאתנו מן הסוכה.

משה אמת ותורתו אמת

הדבר הראשון שאנו חושבים עליו כאשר אנחנו חושבים על משה רבינו, זו התורה. "תורה צוה לנו משה...". מתנת הנצח שהנחיל ומנחיל עבורנו משה רבינו, היא התורה הקדושה. התורה שנסיים לקרוא אותה בשמחת תורה, ונתחיל לקרוא אותה מחדש. היכולת לסיים ומיד להתחיל, דורשת הרבה ענווה, שכן בזה אנחנו כביכול אומרים - עוד לא נגענו בכלום... (וראו 'כתר שם טוב' הוספות נט: "תורת ה' תמימה..."). מעניין, שאף הענווה היא מידתו הכוללת של משה רבינו, כמו שכתוב "והאיש משה ענווה".

התורה היא הציר המרכזי, סביבו נסובים חיינו. לא בכדי הוא שהלולב, שמסמל על פי חז"ל את לומדי התורה, מקביל במדרש גם לעמוד השדרה (ויקרא רבה ל, יד). התורה, יותר מכל דבר אחר, היא הדבר שמעמיד אותנו, ונותן את הצורה והקומה לדמותנו השלמה. מעניין לשים לב, שעל אף הצורך באחדות, כפי שהוזכר לעיל, בפועל מברכים על ארבעת המינים רק "על נטילת לולב". הדבר מלמד, כי אמנם יש צורך ומקום לכולם, אך הציר המרכזי חייב להיות התורה

אברהם אוהבי

אברהם אבינו מייצג את מידת האהבה בנפש. האהבה נמשלת למים, ובחג (הסוכות), כדברי המשנה, נידונים על המים. לאור זאת, אומר ה'נתיבות שלום' (ח"ב, סוכות, עמ' קצ ואילך), בחג אנחנו נידונים על מידת האהבה שלנו בנפש. כמה אהבה תתעורר בנפשנו לה' יתברך השנה? כמה אהבה תשרור באהלינו-רבינו? בימי הסוכות, כאשר אנו מנסכים את המים (בע"ה בשמחת בית השואבה בבית המקדש), וגם כאשר נזכיר את הגשמים בשמיני עצרת, אנחנו מוזמנים להתפלל שגם בנפשנו יפתחו צינורות האהבה. מים רבים ושפע זקוקים גם לכלים על מנת להכילם, ותפילות החג מרחיבות את יריעות הלב, כדי שיהיה מקום חדש לעוד אהבת ה' בנפש. כמו כן, השהיה המשפחתית המשותפת בסוכה, מרחיבה גם את דפנות הנפש לעורר אהבה, אחווה, שלום ורעות במשכננו.

יצחק - נאזר בגבורה

במידה רבה יצחק אבינו מייצג את היפוכו של אברהם אבינו. אם אברהם מסמל את האהבה, הרי פנימיות מידתו של יצחק היא היראה. גם הסמל של האהבה, המים, מיוצג בהיפוכו לאש. ולא בכדי הוא, שאחרי שאיבת המים מהשילוח, וניסוחם על גבי המזבח, רקדו החסידים ואנשי המעשה עם לפידי אש, ואף פרחי הכהונה היו מדליקים מנורות אש שהאירו את כל ירושלים. המים תמיד זורמים ממקום גבוה למקום נמוך, ולעומתם האש עולה מלמטה אל-על. גם בנפש. יש מתנות שאנו מקבלים מלמעלה, אך יש גם עבודה שאנחנו צריכים לעשות מלמטה. לדוגמא, על השמחה אומר הרמב"ם ש"השמחה שישמח האדם בעשיית המצווה ובאהבת האל שצווה בהן - עבודה גדולה היא" (הלכות לולב ח, טו). אפשר להבין את דבריו כנתינת חשיבות רבה למעלת השמחה, אך אפשר לראות פה גם תביעה - על מנת להגיע למדרגת השמחה, דרושה עבודה רבה ומאומצת. אז במהלך ימות החג, כשנרגיש מניעות ועיכובים, התמודדויות ואתגרים הנראים לנו כמחסומים בדרך לשמחה, נבין שיש כאן הזמנה להוסיף השתדלות ומאמץ, ולעבוד קשה בדרך למטרה הנכספת. יגעת ומצאת תאמין.

יום לימוד נשים

שנת תשפ"ה

מדרשת הרובע

ימי רביעי

עין אי"ה		8:30-9:30	↓
הרבנית עידית איצקוביץ			
שמואל בקראי שמו*	לפרוש את הפרשה	אורות התחיה	↓
הרבנית עידית איצקוביץ	הרב עקן טסיר	הרב יהושע וידר	
עיון בספר שמואל	פרשת השבוע ע"פ המהר"ל	פרקי יסוד בהבנת משמעותם הרחבת של התהליכים העוברים על עמ' בדורותינו	
בניין אמונה	הפטרה ופשרה	11:15-12:20	↓
הרב סאיר נאמן	הרבנית חנית אלון		
סוגיות יסוד בכלל ובפרט	עיון בהפטרה וזיקתה לפרשת השבוע		
אם בישראל			
הר' אלישבע רוזנסל			
סדנה - חינוך ילדים			
פרקי גאולה	אגרות הראי"ה*	12:40-13:45	↓
הרב סיכאל טוביאנו	הרב אופיר פריד		
מתוך האוסף נתחזק עם אור הגאולה	לימוד ועיון באגרות נבחרות		
והורשתם את הארץ	חבורה לומדת		
הר' אילה שטראוס	הר' אלישבע רוזנסל		
לימוד ספר יהושע	לימוד בחברותת בבית מדרש		
להתחיל מבראשית	אתה ידעת נתיבתי	14:15-15:20	↓
הרב יהונתן נסדר	הרב יואל רוזנברג		
לימוד ספר בראשית	נתיבות עולם למהר"ל		
מהפך החורבן והנחמה*		15:35-16:40	↓
הרב ברוך סלי			
לימוד ספר ירמיהו			

* שיעורי המשך, אין מגבלה למצטרפות חדשות

לך ירושלים

סיורים
עם אלידע
בר שאול

11:15-13:45

חדש!
אפשרות
לתואר שני

במסגרת ימי רביעי
פרטים אצל אביה
0524700927

חדש!
תוכנית ערב
לסטודנטיות

ביום רביעי 18.30-22.30
לימוד בחברה עם אלישבע רוזנסל,
שיעור הרב אליעזר קשתאל,
שיעור הרב בנימין סופר
לפרטים אלישבע
0524816796

מדרשת הרובע
מדרשה חורנית גבוהה לבנות
ע"ש ציון אלטמיר ויה

שי ארשתא חראא!

להקדשות שיעור עבור יקירכם:

באופן חד"פ 300 ₪
שיעור שנתי 3300 ₪
יום לימוד 1200 ₪

להרשמה:

תעצרו רגע ותחשבו על זה. אנחנו זוכים בשבעת ימי החג, לא רק לארח את שבעת גדולי הדור, אלא את שבעת גדולי הדורות בכל הזמנים! איזו זכות עצומה זו להתחכך עם גדלות כזו. כל אורח מביא איתו אור חדש, ואנו מתבשמים בעצם הישיבה בצוותא איתם. למעשה, הדרך להידבק בה, עוברת דרך היכולת שלנו להידבק בתלמידי חכמים. אז חשוב שנזכור, שאם אנחנו רוצים להתעלות, להתרומם, להתקדם ולהתקדש, יש לנו צדיקי אמת שרק דרכם ובאמצעותם נוכל לעשות זאת. זו זכות וגם קריאה, לדבוק ולהתקשר בצדיקים ובדרכיהם כל השנה כולה.

דוד המלך - ואני תפילה

אחרון האורחים הוא דוד המלך, שחי את חייו בתודעה ש"לית ליה מגרמיה כלום", אין לו משלו כלום. מידתו, המלכות, מקבלת מכל המידות שמעליו (חסדי-סוד), ואפילו חייו הגשמיים של דוד המלך - ניתנו לו במתנה על ידי אדם הראשון (ראו מדרש תהילים צב). בסוף ימי החג, ביום השביעי, בהושענא רבה, אנו מכירים עד כמה אנו תלויים בחסדיו יתברך. לא נשאר לנו אלא לומר את פרקי התהלים בלילה, ולצעוק "הושענא" ביום. התפילה אצל דוד המלך איננה אקט חיצוני, אלא מצב קיומי. ממש כפי שהוא אומר בספרו, "ואני תפילה" (תהילים קט, ד). ההתעצמות עם המלכות והתפילה, מביאה אותנו בשפלותנו ובמקום הכי חשוף בנפש, לעמוד נוכח ה' כערבה. ובנקודה הזו אנו אכן פתוחים לקבל שפע עצום לשנה טובה ומתוקה, וה' מיטיב לנו את החתימה, כחותם על ליבו, לכל השנה כולה (ראו עוד נתיבות שלום ח"ב, הושענא רבה, עמ' רי).

לקבלת חוברת מתנה של אורה רבקה וינגרט על חג הסוכות היכנסו לקישור

: <https://orhalevana.com/sukkot5785>

ולומדיה. כשהתורה נמצאת במרכז, לא נטעה אחר פלורליזם ריק מתוכן, אלא נגיע לאחדות אמת (ע"פ הרבי מליובאוויטש, ראו לקוטי שיחות חלק ד).

אהרן הכהן - מידת ההוד

מידת ההוד, המתגלמת בדמותו של אהרן הכהן, מתפרשת כפשוטו ביכולת להודות. על מה להודות? על מה לא? ... ימי הסוכות, חג האסיף, הם ההודמנות שלנו לאצור בתוכנו וסביבנו את כל השפע והטוב בחיים שלנו, ולהודות עליו. השפע הזה הוא גם גשמי, כפי שאנו למדים בקריאת השם "חג האסיף" סיום תקופת איסוף כל פירות השנה, אך גם השפע הרוחני. ה'נתיבות שלום' אומר, שחג הסוכות הוא הסיימת לשני מעגלים: מעגל שלושת הרגלים (פסח, שבועות, סוכות), ומעגל הימים הנוראים (שהתחילו כבר בראש חודש אלול, והמשיכו דרך ראש השנה, עשרת ימי תשובה ויום הכיפורים).

ימי השהות בסוכה הם ימים בהם ניתן לעצור את המרוץ, להעניף מבט על כל מה שזכינו לו, ולהודות עליו. זה מתחיל גם בדברים הכי פשוטים, וההבנה שגם הקירות הארעיים, הם למעשה "צלא דמהימנותא" (צל האמונה) ומתנה אלוקית של מגן ובית, וגם הדברים הכי מורכבים, שעבדנו והתאמצנו עליהם, גם הם העניקה אלוקית. כמו לדוגמה השמחה שהזכרנו לעיל כעבודה גדולה, היא גם מתנה מה', "וגם כל האדם שיאכל ושתה וראה טוב בכל עמלו - מתת אלהים היא" (קהלת ג, יג).

יוסף הצדיק - צדיק יסוד עולם

אנחנו עוסקים מתחילת המאמר, בשבעת האושפיון, כמסמלים מידות בנפש. אך אל לנו לשכוח, שהאושפיון הם גם דמויות בעצמם.

בית מדרש ערב בשכונת קטמון פותח את שערי

אנו שמחים להודיע על פתיחת ביהמ"ד ערב לכלל הציבור. מקום מקסים שמאפשר לשלב חיי יום עם לימוד תורה, מעמיק עוצמתי באווירה שמחה.

מלגה נאה
(כמות מוגבלת)

כיבוד קל
ושתייה חמה

מרצים
אורחים

שיעורים
קצרים

לימוד בעיון
ובהלכה למעשה

לפרטים והרשמה לפנות לרב יהושע פלאפון 0585442648

בית המדרש "יד בנימין" שבתוך ביה"ח משגב לרך, חזקיהו המלך 27

בס"ד

הלל של סוכות

Musical Succot hallel

בבית כנסת המרכזי ישרון ירושלים

ריקה רזאל והבנות

OCT
21
11:00
AM

יום
שני
MONDAY
חול המועד

RICKA RAZEL & DAUGHTERS

44 king George street. Jerusalem. 25 NIS at the door
רחוב קינג ג'ורג' 44 . 25 ש"ח בבניסה

סיון רהב מאיר במילות חיזוק

המכללה
האקדמית חמדת
חוסן, אמונה, חינוך
קריית חינוך שדות נגב

בניתם סוכה? עכשיו הזמן לבנות עתיד!

תואר שני M.Ed.

ניהול וארגון מערכות חינוך מותאם לבתי ספר, לגני ילדים, להנחיה והדרכה
תרבות יהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה
חינוך מיוחד* בהתמחויות: לקויות למידה/ אוטיזם
חדש! ניהול וארגון מערכות חינוך עם אפשרות לתזה

שנת לימודים אחת בקמפוס

מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים
בחלק מהתוכניות

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מתכונת היברידית של
שבוע בקמפוס
ושבוע מהבית

מערך מלגות
נרחב

לימודי
בוקר/ערב

www.hemdat.ac.il

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

למידע והרשמה חייגו אלינו *5280

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמדת, נחטף בשבעה באוקטובר ומוחזק עדיין ברצועת עזה.
מחכים לך ולכל החטופות והחטופים!

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

ערבה באהבה

לחשוב להביא מארצות אחרות, אבל אף אחד לא הבין למה איך שהן הגיעו לארץ, הן איבדו צורה וקמלו לחלוטין". אליהו הוסיף: "זה הקטע בארבעת המינים, אתה יכול לקנות אתרוג במלא כסף, את הלולב וההדסים הכי משובחים, אבל אם אין לך שתי ערבות פשוטות אתה לא יוצא ידי חובת נטילת לולב". אליהו זרם למרות שלא הבין לאן הולך הסיפור הזה של הערבות עכשיו פתאום.

סבתא מרים התיישבה ליד אליהו ואמרה לו כמתיקת סוד: "אז רק רציתי שתבוא כדי לספר לך שיש לי המון המון ערבות יפהפיות לחג. אני צריכה שתעזור לי לפרסם ולהפיץ אותן. אני לא רוצה עליהן תשלום, המצווה היא זו שחשובה לי. רק זה חסר לנו בשנה כזו קשה של מלחמות ומריבות שלא יטלו פה ארבעה מינים שמאחדים אותנו".

אליהו הסתכל על סבתא מרים וחשב: אוי ואבוי, כל מה שהחברים שלי סיפרו על סבתא דמנטית, על סבתא שלא יודעת מה היא מדברת, פתאום עכשיו זו גם הסבתא האהובה שלי. זו שתמיד יכולתי לשפוך אצלה את הלב, שנתנה לי עצות מעולות, מה גם היא עכשיו התחילה לדבר שטויות? טוב, ידעתי שמתישו זה יגיע... הגיל, אין מה לעשות...

סבתא מרים שמכירה את הנכד שלה הכי טוב לקחה אותו ביד. "אתה חושב שאני מדברת שטויות, נכון? בוא, אני אראה לך". אליהו נגרר אחריה, הוא ניסה להגיד: "כן, כן, בטח, ערבות יפות יש לך, כשבשום מקום לא מצליחים להחזיק אותן טובות ורעננות, ברור. אין שאלה. למה שאני לא אחשוב שזה הגיוני... הרי תמיד היו לך קצת ערבות בגינה".

סבתא הובילה את אליהו החוצה דרך הדלת של המטבח. הוא היה בטוח שהדלת הזו נעולה ולא יוצאים ממנה כבר. יש לסבתא את הגינה מקדימה, עם האוויר הטוב ושם היא יושבת ואומרת תהילים, כבר אין לה כוחות לטפח עוד גינה מאחורי הבית. סבתא פתחה את הדלת ורוח נשבה בפניהם.

"לא, זה לא יכול להיות, אני לא מאמין". בשטח הגדול שהיה לסבתא מאחורי הבית, היה ים של ערבות שכמותן הוא לא ראה בחיים. כל עלה היה גדול ויפה, ממש כמו המדרשים, שפתיים צרות, שותקות וענוות, הצבע שלהן היה משגע, ואליהו היה יכול להישבע שגם היה להן ריח. ממי לערבות יש ריח?

אליהו חיבק את סבתא חזק, "אני לא יודע ממה לשמוח יותר, מזה שאשכרה יש לך פה ערבות יפהפיות בגינה, או מזה שאני מבין שלא השתבשה דעתך". "אליהו, זה מה שחשבת??" "לא, לא", הוא התפטר, "חשבת שאולי חלמתי או משהו". "טוב, טוב", החזירה אותם סבתא לעניינים. "אז צריך לעשות מודעות יפות, ולתלות בכל העיר, אולי אסנת תעצב בתוכנה שלה... קבנה, בקנה, נו איך קוראים לזה??" "את מתכוונת קנבה, סבתא??" "כן, כן, זה, בדיוק. היא עושה דברים מאוד יפים

"איזה מטורף הקטע עם הערבות השנה! מה נעשה? אתה חושב שהרבנות תוציא איזה פסק מיוחד על נטילת לולב??" "וואלה, לא יודע, זו באמת שאלה".

הטלפון של אליהו רטט לו בכיס. הוא בדרך כלל לא עונה באמצע הלימוד בשיבה, אבל את סבתא שלו הוא לא מסנן... "סבתא, מה שלומך? במה זכיתי לטלפון ממך ככה באמצע היום??" סבתא מרים ענתה מהעבר השני: "אליהו נשמה, סליחה שאני מפריעה לך ככה בשיבה, כל כך שמחתי שאמא סיפרה לי שהחלטתם השנה בגלל המלחמה ללמוד עוד קצת אחרי יום כיפור, להצלחת החיילים, ולא לצאת לבין הזמנים. אבל אולי אתה יכול לבוא אליי היום? אני ממש צריכה לדבר איתך. זה לא לטלפון".

"סבתא, לא עושים כאלה דברים, עכשיו אני ממש סקרן. אולי תתני רמז? אני מסיים חברותא בשעה שלוש ואני אקפוץ, בסדר??" "בסדר, בסדר, אני מחכה לך. זה משהו טוב, הכל טוב. אל תדאג". אליהו מנתק את הטלפון ואומר למאיר החברותא: "יאללה, בוא ניתן קצב, אני צריך לנסוע לסבתא שלי". מאיר צוחק: "מה, עוד פעם היא רוצה להכיר לך מישהי??" "חחח... יש מצב", עונה לו אליהו.

בדרך לסבתא מרים, אליהו חושב כמה הוא קשור אליה, היא רק מרימה טלפון והוא מתייצב, אבל בשמחה, לא בכעס. לרוב החברים שלו אם יש סבתא בכלל, אז היא לא בת-שיח, היא מבוגרת של בית אבות כזה, אבל הוא עם סבתא שלו יכול לנהל שיחות נפש עמוקות. בחיים לא פגש מישהי כל כך חכמה, חריפה, מצחיקה וצדיקה כמוה. היא באמת משהו מיוחד.

סבתא חיכתה לו על הספסל בגינה. קוראת תהילים, אלא מה... בשנייה שהשער חרק היא הרימה עיניים, סיימה את המשפטים האחרונים שנשארו מהמזמור, נשקה לספר והניחה אותו על אדן החלון.

"אליהו, תודה שבאת, איזה נכד יש לי, איזה נכד! למזוג לך לימונדה טרייה? הכנתי מעמולים חבל לך על הזמן, אתה חייב לטעום, בוא תיכנס". אליהו התיישב על הספה, לגם מהלימונדה ולקח בים ממעמול תפוח מלא אבקת סוכר. "אחחח, טעם גן עדן סבתא! עכשיו תגלי מה היה כל כך חשוב באמצע היום? או אולי חשובה?" אליהו צחק...

"נו, באמת, הייתי מוציאה אותך מלימוד תורה בשביל איזו בחורה נחמדה? בשביל זה הייתי מחכה עד הערב. אבל יש משהו שאתה חייב לראות באור יום, לפני שהשמש שוקעת". אליהו לא ידע אם להתאכזב או לנשום לרווחה, "נו, אז במה מדובר, סבתא??"

"אתה בטח שמעת בכל החדשות והעיתונים שהשנה יש בעיה מאוד גדולה עם הערבות, כל הערבות יבשות, וכמה שתמיד אין להן טעם ואין להן ריח, ואף אחד לא נותן להן את המקום הראוי בארבעת המינים, השנה הן ממש מסכנות, וגם אנחנו. כבר התחילו

על כל הבנים הטהורים שלנו שהפכו למלאכי עליון, ומתפללת שלא יאונה כל רע לחיילים שלוחמים בעבורנו".

בערבות הבאות היה פלא גדול, מבין הערבות בצבצו פרחים כתומים, קטנים ומתוקים. "מה זה קשור לערבה? בחיים לא ראיתי ערבה עם פרחים כתומים, רק שזה לא כלאיים או משהו", אמר אליהו בתימהון. פתאום נחו העיניים של אליהו על שני כיסאות קטנטנים, אחד ממש של תינוק, והשני קצת יותר גדול. מכונית צעצוע ודובי היו שם, גם פאזל קטן. על כיסא אחד הייתה מונחת תמונה של גור אריות, ועל השני תמונה של בית המקדש. אליהו הסתכל על הכיסאות הקטנים, הסתכל על הפרחים הכתומים שפרחו על הערבות ואז חיבק את סבתא. "אוי, אוי, אוי, סבתא, על הכל חשבת, על הכל", בפעם הראשונה אליהו הזיל דמעה. "ואיזו תפילה אמרת פה סבתא?" "האמת שכאן הייתי פשוט שרה שירי ילדים, כאלה ששרים בגן, ואז שרה 'המלאך הגואל אותי מכל רע, יברך את הנערים'... שרק יברך אותם... איפה שהם נמצאים..."

הם הגיעו כמעט לסוף. "אליהו, אלו הערבות האחרונות". "וואו, סבתא יש כאן המון ערבות, הכי הרבה בעצם מכל הקודמות". "נכון, אליהו, נכון". אליהו ראה שעל הערבות מפורזים סרטים צבעוניים, נורות צבעוניים, מאוד ססגוני. "אתה יודע אליהו, כאן לא הייתי אומרת כלום, בין כל ים הערבות הזה הייתי שותקת כמו ערבה, לא מוציאה הגה, רק לקחתי את התוף שלי שקיבלתי לבת מצווה, זה שכתוב עליו 'תוף מרים', הוא כבר ישן ובלוי, אבל תופפתי בו, ורקדתי ורקדתי, והסתובבתי בין הערבות, וקפצתי, והשתוללתי..." סבתא הדגימה לאליהו את הריקוד שלה. הוא הבחין איך ברגע אחד היא כאילו הפכה לנערה, הפנים שלה האירו והיא הייתה כל כולה בתוך הריקוד, כמה אנרגיות לאישה בגילה, לא יאומן.

סבתא צנחה בחזרה על הכיסא ואמרה לאליהו: "זהו, זה מה שהייתי עושה כל לילה". "כל לילה"? התפלא אליהו. "כן, מזל שהשכנים שלי לא שומעים מי יודע מה", היא צחקת, "הם לא מתעוררים מהרעש שאני עושה. בשעה 6:29 בדיוק הייתי מפסיקה את הריקוד, ומפלחת מהלב את המילים: 'הושע נא למענך אלוקיני, הושע נא', ומתחילה להתפלל שחרית, ומסתבר שאחרי חצי שנה וים של דמעות, ככה הערבות האלה צמחו, בקצב מטורף, בכמות וביופי".

אליהו היה צריך לצבט את עצמו כדי להאמין שהוא לא חולם. הוא שוב סקר את כל הגינה של סבתא. "מדהים, זה פשוט מדהים". "אז יאללה, אתה עוזר לי עם זה, נשמה? נצא עם הערבות לעם שלנו, שרק נהיה ביחד, כמו ארבעת המינים, דואגים אחד לשני, שמחים אחד בשני, קשורים".

הערבות של סבתא מרים נמכרו תוך כמה שעות, נדמה היה שלא משנה כמה קונים הגיעו, היה עוד ועוד מספיק לכולם. אליהו הרבה בינו לבין עצמו: רק אני יודע איך כל ערבה שנקנתה נחצבה ישר מהלב של סבתא שלי, מרים מחוללת הגאולה... והייתה לסבתא עוד בקשה: "אם אתם לוקחים ערבות לחבוט בהן בהושענא רבה, בבקשה בעדינות, מכות הן מספיק קיבלו השנה".

כמובן, לא היה אחד שלא התפלא ורצה לדעת איך, איך לסבתא יש ערבות שלא מתייבשות, ולכולם היא ענתה תשובה מאוד מאוד פשוטה:

"כדי לגדל ערבה, צריך המון אהבה".

שמה, שתכין מודעה שמושכת את העין. מחר נעמיד ליד בית הכנסת שולחנות עם ערבות כדי שאנשים יקנו. עוד יומיים סוכות, כולם בלחץ אני יודעת. נשים קופסא ושכל אחד ישים כמה שקלים שהוא רוצה, הכל ילך לצדקה".

"רגע, סבתא, שנייה, תני לי לנשום ולעכל את מה שקורה כאן. הערבות פשוט עוצרות נשימה, אבל מי אמר שהן יישארו יפות וטובות גם אחרי שנקטוף אותן? הבעיה הייתה שהן מתייבשות ברגע". סבתא מרים החכמה ניגשה לקופסה מעץ שהייתה מונחת בפניה. "אתה רואה את הערבות האלה? איך הן נראות לך?". "מדהימות, עכשיו הייתי לוקח אותן לסט שלי". "אתה יודע כמה זמן הן מונחות כאן בקופסה, בלי מים, בלי מגבת רטובה וכלי שום המצאה או טיפ לשמירת טריות? עשרה ימים. כן, כן, עשרה ימים! והן כמו חדשות כאילו הרגע נקטפו".

אליהו כבר הרגיש שזה גדול עליו, הראש התחיל להסתחרר לו. הוא גרר כיסא והתיישב עליו, ואז קם וגרר כיסא גם לסבתא שתשב עליו. הוא שוב סקר את הגינה שהייתה מפוצצת בערבות, ואז שאל: "אבל סבתא, אני לא מבין, איך הצלחת? איך הערבות שלך כאלה מעולות?"

סבתא החזיקה ביד של אליהו וליטפה אותה. "תראה, אתה יודע שתמיד היו פה מעט ערבות, אבל מהאביב האחרון, שכאב המלחמה היה לי ממש בלב ובעצמות, התחלתי לשבת כאן ליד הערבות, כל לילה, והתחיל לקרות משהו מופלא. בוא תלך איתי רגע בין הערבות, תראה משהו". הם התקרבו לשיח אחד עצום של ערבות, ופתאום אליהו רואה שעל הענפים ישנם פתקים עם שמות. בארי, כפר עזה, נחל עוז, ניר עוז, זיקים, חולית, סופה, ועוד ועוד... וסבתא סיפרה לו: "כאן הייתי מתיישבת ואומרת את פרק התהילים: 'עד מתי רשעים, ה', עד מתי רשעים יעלוזו?' והייתי בוכה על המשפחות שהתפרקו, שנקרעו, שנבזזו, שפחדו פחד מוות, על הבתים שנשרפו, על חיים שלא יחזרו. והדמעות, הדמעות הרוו את האדמה..."

אליהו לא הוציא מילה והמשיך ללכת עם סבתא. הם נעצרו ליד ערבות שסבתא קשרה אליהן מטפחת לבנה בודדה. "כאן", אמרה סבתא, "כאן אמרתי את הפרק: 'כל כבודה בת מלך פנימה'. וחשבת... וחשבת..." סבתא לא יכלה להמשיך. "על הבנות, איי, איי, איי, על הבנות שלנו, על הבנות שלנו! אתה מבין אליהו, נכון? אני לא צריכה להסביר לך". "מבין סבתא, מבין היטב. זה באמת מזעזע". "אז גם כאן הייתי בוכה ובוכה, על הבנות שלנו. על הבנות".

הם התקדמו בשקט, כשהרוח הסתווית כבר מתחילה לנשב והחמה מתחילה לרדת מצמרות העצים. עכשיו נעצרו על יד ערבה שהיו קשורים אליה סרטים צהובים. "אל תספור", אמרה סבתא, "אבל תסמן עליי שיש כאן בדיוק 101 סרטים. כאן הייתי יושבת כל יום ושרה: 'אחינו כל בית ישראל, הנתונים בצרה ובשביה', והייתי מתחננת שייצאו 'מאפלה לאורה, השתא בעגלא ובזמן קריב'. אין שנייה ביום שאני לא חושבת עליהם, אין בים שאני לוקחת מהאוכל שלי בלי לחשוב מה הם אוכלים שם. אין פעם שאני פותחת את המים במקלחת וחושבת מתי הם ראו מים שזורמים, מתי הם נשמו אויר. ואין לי אויר. באמת שאין לי אויר, אליהו. וגם כאן הדמעות נשפכו כמים".

הם עברו לערבות הבאות, שם חיכו להם מדים מקופלים, מונחים על הערבות מגוונים ומסודרים. "אתה יודע, אליהו, אלה המדים של עמנואל, הנכד של שפרה השכנה שלי. אחרי שהוא נפצע קשה, היא רצתה לזרוק את המדים שלו, לא יכלה לראות את טיפות הדם, והחורים, לקחתי אותם ממנה ושמתי פה, כדי להיזכר איזה גיבורים החיילים שלנו, איך הם מוסרים את הנפש בשבילנו. כאן הייתי מתפללת את התפילה לשלום החיילים, העומדים על משמר ארצנו וערי אלוקינו... חושבת

אם בלחודוהי, אז ככה

הרב משה שילת

ניסופים

كسوفيم

Kissufim

ריקוד שנקטע באיבו לפני שנה. בחסידות מוסבר ששלוש פעמים בחודש תשרי אנחנו נעולים עם הקדוש ברוך הוא, ואין שום דבר חוץ ממנו ומאיתנו: בשעת התקיעות של ראש השנה, בשעת נעילה של יום כיפור, ובשעת ההקפות של שמחת תורה. על שלושתם נאמר הביטוי הקבלי המרומם שאז "ישראל ומלכא בלחודוהי". הם נמצאים לבדם.

אנחנו לא מחפשים להבין את השם, אנחנו פשוט מאמינים בו ובתורתו, ואם "ישראל ומלכא בלחודוהי" – אז זה ככה.

בתקיעת שופר ותפילת נעילה הקדוש ברוך הוא מרים אותנו לגבהים אינסופיים, ובשמחת תורה הוא דווקא יורד לתוך החיים שלנו ומאפשר לנו לרקוד איתו ביחד! כשלוקחים ספר תורה בשמחת תורה, המשמעות היא שפשוט רוקדים עם הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, ועוד יותר מכך אומרת החסידות, שמרקידים אותו יתברך. ליהודי יש ידיים ורגליים, הקדוש ברוך הוא אין לו דמות הגוף, ואנחנו עם תורתו הקדושה – המאוחדת איתו עצמו, "אנא נפשי כתבית ייבית" – רוקדים ומרקידים אותו יתברך. דברים שאם לא היו כתובים בספרי החסידות, הפה שלנו לא היה יכול לומר אותם.

אז מי אנחנו בכלל לנסות להבין? אין לנו שום ברירה אלא להמשיך לרקוד ולשמוח על עצם הדבקות בהשם. זה לא אומר שלא תיפול לנו גם דמעה עבה השנה בשמחת תורה, ולא בטוח שזה יהיה בכלל בשליטתנו, אבל זה כן אומר שהיינו חיילים, אנחנו חיילים ונהיה חיילים של הקדוש ברוך הוא לעולם ועד.

נאחל חג שמחת תורה שמח, מאיר ומשפיע, שהקדוש ברוך הוא יראה לנו ישועות ונחמות, ישמור את חיילי צה"ל מכל משמר ונזכה לשחרור החטופים ולניצחון גדול מאוד לדורי דורות במלחמת המצווה הבלתי נתפסת של השנה האחרונה. והעיקר – גאולה שלימה ומשיח עכשיו! לא פחות מכך.

היינו בגוש קטיף, בשמחת תורה בדיוק לפני 20 שנה. זו הייתה שנה שידענו שאם לא יקרה נס, הגירוש כנראה הולך להתבצע בה, מה שאכן קרה לדאבונו.

הגענו לנווה דקלים יחד עם כמאה בחורים משיבות הסדר שונות שהשתתפו בתוכניות לימוד בחסידות שהיו לנו באותה תקופה בישיבות, ועשינו שמחת תורה חסידי עם 'משפיעים' חב"דיים. זו הייתה התוועדות 24 שעות ואווירה לעילא ולעילא.

בריקודים רקדנו בשביל לפעול ישועות, לחזק את האנרגיות של עצמנו ושל גוש קטיף, להמשיך שכינה לתוך עפר הארץ הזאת, ולעשות הכל מבחינה רוחנית בשביל שיקרה הנס והמקום יישאר בידינו. אני זוכר שבאמצע ההקפות הלכנו לבית כנסת הגדול בנווה דקלים. איזו אווירה מחשמלת, איזו התלהבות, איזו דבקות. ובסוף קרה שם מה שקרה בימי החורבן של תשעה באב.

השנה, הריקודים יתקיימו שנה אחרי הסתר הפנים הגדול ביותר שידענו עליו בארץ ישראל בתקופתנו, 19 שנים אחרי ההתנתקות, שהיא שקרה בשנה שעברה.

דווקא באמצע שמחת תורה, יום שבו "ישראל ומלכא בלחודוהי", יום שבו אין לקדוש ברוך הוא שום דבר חוץ מעמו ישראל, היום בו הוא אומר להם "בואו ונגלגל אני ואתם", תישארו איתי עוד יום אחרי סוכות – דווקא אז כל זה קרה. זה לא נתפס, זה לא מובן וזה כאילו לא יכול להיות בכלל.

אבל לא מחשבותינו מחשבותיו ולא דרכינו דרכיו, וזה פשוט לא עסק שלנו. אנחנו ממשיכים לרקוד את אותו ריקוד שרקדנו בשמחת תורה בנווה דקלים לפני 20 שנה, ואת אותו

גוש קטיף
جوش قطيف
Gush Qatif

מדירה ארעית לדיור בקהילה

בשדה חמד אנו גאים להוביל את מהפכת הדיור בקהילה עבור בוגרים ודתיים. בעלי מוגבלויות בתפקודים מגוונים כבר למעלה מ-25 שנה.

בימים אלו אנו פותחים דירות נוספות ומזמינים אתכם להתרשם ולהירשם.

זוגות נשואים

סטנדרטים גבוהים

תעסוקה

מענה הוליסטי

יחס אישי

בפיקוח:
משרד העבודה הרווחה
והשירותים החברתיים

שדה חמד
מאגך דיור בקהילה

לפרטים נוספים:

שרון: 054-678-1541 | www.mdsh.org.il

שמחת תורה?

לא שמחים אנחנו ממש משרתים את המטרות שלהם.
ולא פחות חשוב. יש לנו כל כך הרבה על מה לשמוח השנה.
תהליכים שעם ישראל לא עבר עשרות או מאות שנים הוא
עבר בפחות משנה. כמה ניסים, כמה טוב וחסד, כמה הארת
פנים אלוקית.

רסיסי מחשבות
הם מה שיש לי כרגע,
מה שאני יכול
זה רק לשתף קצת.

כמה שמחות היו ההקפות בליל שמחת תורה בשנה שעברה,
יותר מההקפות בשנים קודמות, ממש ציפינו להקפות של
הבוקר.

האדמו"ר החמישי של חב"ד, אדמו"ר הרשב"ב, אמר שאפשר
לשאוב אוצרות בדליים ובחביות, בגשמיות ורוחניות, וכל
זה על ידי הריקודים. בהתאם לזה אנחנו מנסים לרקוד על
כמה שיותר הקפות אפשריות ביישוב: משתדלים לקום לנץ,
הקפות באשכנזי, הקפות סביב היישוב אחה"צ והקפות שניות.
עוד לפני התפילה בנץ, או איפשהו במהלכה, משהו אמר
משהו על טילים בדרום, זה היה נשמע משהו שגרתי. ממש
בפתיחת ההיכל עלה לבימה איש ביטחון מהיישוב וסיפר
שיש הרוגים וחטופים, גם בדמיונות הפרועים ביותר שלנו
לא התחלנו לגרד את ממדי הזוועה.

בתוך כל בליל הרגשות הייתה לי תחושה שעכשיו עם
ישראל צריך את הריקודים שלנו, כל צעד משמעותי וקריטי.
לא, אני לא מקובל וממש לא מבין בעניינים האלה, זו רק
הייתה התחושה של יהודי נמוך ופשוט שכמוני.

את ההקפות באשכנזי חדלו באמצע, ההקפות אחה"צ כמובן
לא התקיימו, גם לא הקפות שניות.
גם אני כבר לא ידעתי אם לרקוד, למרות התחושה הברורה.

הצד השני נראה ברור אבל יש בו מלכודת.
הרי כולכם אומרים לעצמכם עכשיו: 'נחמד מאוד כל
הדיבורים שלך, אבל עדיין יש חטופים בעזה, יש להם משפחות,
יש משפחות שכולות, פצועים, מלחמה בצפון ובדרום, ובשנה
שעברה עברנו טראומה לאומית רצינית, אתה באמת מתכוון
לרקוד כרגיל'?

אז כאן נמצאת המלכודת.
אם הרגש הוא בעל הבית, כיוון שמנסה לקבל איזה מעמד-
על בשנה האחרונה, אז אנחנו לא מדברים באותה השפה.
הצדיקים כבר לימדו אותנו שמוח שליט על הלב, אנחנו לא
מונעים מסחיטה רגשית אלא מהשאלה מה ה' שואל מאיתנו.

אבל בתוך הרגש הפשוט והמובן יש עומק.
הבעל שם טוב הקדוש כבר לימד אותנו שכל דבר שיהודי
רואה או שומע בעולם הוא בעצם דיבור של ה' אליו. ה' לא
מפסיק לדבר איתנו, אנחנו רק צריכים לשים לב ולהקשיב.
שנה שעברה ה' הרים לנו הנד-ברקס, עצר אותנו מהכיוון
שהלכנו בו בצורה מאוד בוטה. עכשיו אנחנו צריכים להקשיב
לקריאה שלו לשינוי ולעבודה מדויקת ונכונה יותר.
לאמירה הזו יש שני מישורים: הלאומי והאישי.

ה' יתברך דיבר עם האומה כולה, אבל ממש אל תבקשו
ממני להגיד לכם מה הוא אמר, או מה הוא רוצה מעם ישראל,
בשביל זה יש צדיקים וגדולי ישראל שיורו לנו את הדרך.
למרות שלא נראה לי נורא, ואולי אפילו נדרש, שהשאלה
הזו תעסיק את כולנו. ולא, לא נראה לי שהשינוי המיוחל
הוא הקפות שקטות.

במישור האישי ה' מדבר עם כל אחד מאיתנו בנפרד,
וממילא כל אחד צריך להקשיב למה שה' אומר לו. אף אחד,
חוץ מצדיקים אמיתיים, לא יכול להגיד לך מה ה' אומר לך,
אתה צריך להקשיב ולהבין לבד. אבל ברור שמה שעברנו שנה
שעברה הוא גם קריאה אישית שה' קורא לכל אחד מאיתנו
לעבודה אמיתית ומדויקת יותר.

ואחרי הכל, ועם כל הקושי, האישי והלאומי, אנחנו צריכים
לאחל אחד לשני ולעם ישראל כולו בלב שלם:
חג שמח !

עוד תחושה הייתה לי שהמחבלים הארוורים רצו להשבית
לנו את שמחת החג, אבל ירו לעצמם ברגל. שמיני עצרת הוא
יום של קשר אינטימי מאוד בין עם ישראל לה' יתברך. פר
אחד, סעודה קטנה, רק שנינו.
מי שמנסה להיכנס שם עושה טעות גדולה.

משמחת תורה עברה כמעט שנה (לא יאמן כמה גדלנו,
התבגרנו, הזדקנו ועברנו בשנה הזו), והרבה תחושות ומחשבות
מלוות את שמחת תורה הקרוב.
כמה הנחות מוצא:

כשכתוב בתורה 'שמחת בחגך' לא מוזכרת הסתייגות, לא
כתוב שם: 'חוץ משנה אחרי טבח נוראי, כשיש עדיין חטופים
בעזה'. מצוות צריך לקיים גם אם זה קשה.

בספרים הקדושים מובא גודל מעלת השמחה שביכולתה
להוציא מכל הצרות, ועוד כתוב שהיא עבודה לא פחות
מעבודות אחרות בעבודת ה' ואולי הבסיס לכולן. ממילא
מובן שלפעמים נדרש מאמץ לעבודה הזו, כיוון שלא תמיד
היא באה בקלות.

המחבלים הארוורים רצו להשבית לנו את השמחה, וכשאנחנו

מאת: ניר כהן, דיאטן קליני ויועץ
אגף התזונה של משרד הבריאות

שמחה ויראה נפגשים כהלכה

מחיל אל חיל אנחנו הולכים, נכתבנו ונחתמנו בתקווה לחיים ואל חג הסוכות פנינו מועדים. ימי חג הסוכות הם ימים של שמחה כמצוות התורה "ושמחת בחגך" (דברים, ט"ז י"ד) האווירה הטובה של שמחת החג, לצד הישיבה המשותפת בסוכה עלולים להביא אותנו לאכילה כיד המלך הטובה ולעיתים אף בהגזמה.

לצורך איזון הדברים חשוב להתבונן על נוכחות אורחינו האושפיזין העילאין וקדושת הסוכה בה אנו נמצאים. בכל השנה יש מצווה להכניס אורחים ובחג הסוכות טוב להזמין לסוכתנו כל לילה עני בן טובים לסעוד במחיצתנו (כף החיים, ס"ק י'). כנגד זה אמרו חכמים בזוהר שראוי להזמין לסוכה גם 'אושפיזין עילאין' (אורחים עליונים), כלומר, את נשמות שבעת הצדיקים; אברהם, יצחק, יעקב, יוסף, משה, אהרן ודוד, שאורם מתנוצץ בחג הסוכות. בכל יום מימות

החג מאיר יותר אורו של אחד מהצדיקים והוא נכנס בראש ועימו ששת הצדיקים הנוספים, ולצד אורם של האושפיזין העילאין אנחנו זוכים גם להסתופף בצל האמונה במשך שבעת ימי החג. אומר בעל ה'שם משמאל' (סוכות ח') שהסוכה היא מעין דוגמת בית המקדש ומעת צאת הכוכבים וכניסת החג, על כל סוכה כשרה בישראל חל שם שמים ואווירה מתקדש ומסוגל לרוח הקודש.

דברים נשגבים אלו מחייבים אותנו להתעלות בהנהגותינו ולהתקדש גם בהנהגת אכילתנו בסוכה. אין מקום לקלות ראש בזמן הסעודה אלא אדרבה, צריך לעורכה בהרגשה של יראה והחי ייתן אל ליבו. ישנם מנהגים שונים וכמה דרכים בכדי לצאת ידי חובת מצוות ישיבה בסוכה באמצעות ברכה על אכילת מאכלים. לפניהם 3 רעיונות למאכלים שיכולים לשדרג את הישיבה בסוכה שלכם לחוויה בריאה ונוחה:

1. **אפו בביתכם חלות ולחמניות מדגנים מלאים** בהן יוכלו יקירכם לקיים את מצוות ישיבת הסוכה בהידור ובבריאות.
2. **עבודה עברית**. אפשרות נוספת היא להכין בעצמכם כעכים או עוגות מופחתות בסוכר על בסיס קמחים מחיטה מלאה, שיפון או כוסמין.
3. **עצרו באדום ועברו בירוק**. אם אתם מחליטים לקנות דברי מאכל, וותרו על מזונות מזיקים עם הסימון האדום ובמקומם חפשו על חזית האריזה את הסימון הירוק המעניק בריאות גם לטווח הרחוק. אז לפני שנברך "לישב בסוכה" ונאכל רוג'ה מזיק או כמות נכבדת של עוגה, נעצור לרגע ונחשוב מי נמצאים איתנו בסוכה, בצל מי אנו מסתופפים ואיזו הנהגה ראויה למעמד כזה.

שנזכה להרגיש את קדושת האושפיזין בסוכה מתוך שמחה של מצווה.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

מתנה
על כל קניה
מהמודעה

הגני תשרי

בסניפים ובאתר 5018*

חדש!!!
סניף עזריאלי ת"א
סניף קניון בת ים
סניף אשקלון

SENSOR מסכי סנסור

SMART TV 4K ULTRA HD

75" NE-75FLED ₪1,990

65" NE-65FLED ₪1,590

55" NE-55FLED ₪1,190

TCL מסך 70"

4K ULTRA SMART TV Premium 4K Google TV

70" 70P69B ₪2,499

MI מסך מחשב גיימינג

G27i FHD IPS HDR10 165Hz

27" ₪679

CHiQ מסך מחשב

24" LMN24F650-R ₪389

27" LMN27F650-R ₪489

SAMSUNG מסך 75"

4K ULTRA SMART TV Crystal UHD

75" UE75DU8000 ₪4,990

Hisense מסך 75"

4K ULTRA SMART TV

75" 75A6K ₪3,490

LG מסך 65"

LG UHD Smart TV 4K ULTRA HD

65" 65UR78006LL ₪2,690

Apple Authorized Reseller

דודת iPhone 15 סמארטפון אייפון

100 ₪ תווים מתנה

החל מ- ₪3,275

SAMSUNG Galaxy S24 סמארטפון סמסונג

החל מ- ₪2,799

Apple Authorized Reseller

סמארטפון אייפון iPhone 11 128GB

₪1,950

אוזניות אלחוטיות Apple AirPods 2 True Wireless

Authorized Reseller

₪469

רחפן מקצועי BDK Phantom WiFi עם מצלמת וידי

מתכווננת BDK Phantom

₪449

STAMPER קורקינט חשמלי מתקפל City Cross Ex

₪2,699

Lenovo קורקינט חשמלי מתקפל M2 Pro Plus 36V / 7.5Ah

₪1,490

ASUS מחשב נייד 15.6

Asus VivoBook 15 X1504ZA-NJ200W Core i3-1215U 256GB SSD Windows 11

₪1,799

JBL בידורית ניידת PartyBox Encore

2 כולל מיקרופונים אלחוטיים

₪1,290

CTECHI תחנת כח ניידת GT200 200W / 240Wh

מתאים להפקות חשמל

₪1,169

tineco שואב ושוטף רצפות אלחוטי חכם Floor One S5

₪2,590

שואב רובוטי שוטף yeedi

Yeedi K650 ₪690

PHILIPS מכונת גילוח חשמלית לשימוש יבש ורטוב S1141/00

₪169

hp מדפסת אלחוטית משובלת HP DeskJet 2810 All-in-One

₪265

חדש!
רכישת תווי מחסני חשמל באמצעות מטבעות דיגיטליים (קריפטו)

אורות מאופל

סיפורים של הארת פנים בתוך התופת, שמחת תורה תשפ"ד

זיקוקי ניסים בזיקים

הרב עומרי אלון, כוכב השחר

באלול תשפ"ג, הייתה לי תחושה חזקה מאוד שעברה עלינו שנה מורכבת ביחסים שבין עם ישראל לקדוש ברוך הוא, כמו גם בחיבור שלנו בתוך העם, בין האנשים. הרגשתי שאנחנו דופקים לקב"ה על הדלת 40 יום ו-40 לילה ולא נענים. מחג לחג, אנחנו עוברים את ראש השנה ומצפים לגאולה, ולא זוכים. מגיע גם יום כיפור והמחלוקות מתרבות, והתחושה היא שהשער סגור על מנעול ובריוח והתפילות לא נענות.

בבוקר שמחת תורה כאשר התחיל הרעש, הרגשתי איך באותו רגע השער נפתח ויש לנו תשובה מהקדוש ברוך הוא. קיבלנו ניצור רציני, דברים קשים אמנם, אבל במקביל גם דברים מרוממים.

מלב אל לב

לקראת שמחת תורה החלטתי לנסוע עם אשתי וילדיי לבסיס זיקים, עוטף עזה, כדי לעשות עם החיילים את החג ולהשרות עליהם אווירה של שמחה יהודית. לא שיערתי שניקלע לליבו של קרב פנים-אל-פנים שיתנהל בתחומי הבסיס בבוקר החג.

בליל החג תכננו לערוך פעילות קטנה לחיילים לאחר הסעודה. חשבנו שמתוך כ-100 חיילים שנמצאים בבסיס יישארו איתנו כמה עשרות, אבל בסיום הסעודה המפקדים ממש 'פקדו' על החיילים להישאר בתכנית כחלק

חזרה למיגונית כשהיא עושה לעצמה במהירות חוסם עורקים.

במשך שעות ארוכות אשתי שהתה לצדנו במיגונית כשהיא פצועה ומדממת, כשבמשך כל הזמן הזה נשמעו הדי פיצוצים וירי בלתי פוסק משטח הבסיס. הנס הגדול היה שהמפקדים בשטח הבינו מהר את הסיטואציה ויצאו להילחם במחבלים עוד לפני כניסתם לבסיס. זמן רב הם נאבקו באנשי החמאס, שירו לעברם טילי RPG והטילו רימונים, אך לתוך הבסיס כמעט ולא נכנסו המחבלים.

במהלך שעות הבוקר חווינו בבסיס שעות ארוכות של שהיה בשדה קרב. היינו שם יחד, אני אשתי וילדיי, וראינו מקרוב את מסירות הנפש של החיילים. באותן שעות לחימה, החיילים הגיעו מדי פעם לתפוס מחסה ולדרוש בשלומנו. הילדים אמרו לי: "אבא, החיילים שואלים איזו תפילה כדאי לומר עכשיו?", ואני אמרתי להם: "זו עת רצון, שכל אחד יבקש מעומק הלב ובשפה פשוטה, כדבר איש אל רעהו. פשוט לדבר ולבקש מה שצריך". ואכן ראינו שם ניסים שלא ייאמנו במהלך כל היום.

לאחר שעות רבות הגיעו אזרחים גיבורים ששמעו על המתחולל בבסיס, ובצורה עצמאית הגיעו וחילצו אותנו ברכבם לבית החולים, ומשם הביתה. כשהגענו לביתנו, התחלנו לעכל את שרשרת הניסים המופלאים שאירעו לנו. ערכנו סעודת הודיה לה' על שהצלחנו לצאת משדה הקטל בריאים ושלמים, וכמובן הזמנו לסעודה את הכוח שחילץ אותנו ואת הלוחמים שהיו איתנו בבסיס, ומנינו במהלכה עשרה ניסים שנעשו לנו באותו יום. אלא שכל נס, מתברר, היה של עשרה ניסים נוספים. הלוחמים שהיו שם הוסיפו עוד פרטי פרטים על כל אירוע, ותיארו בפרוטרוט כמה ניסים נעשו להם עד שהגענו אנחנו לנס שלנו...

במהלך הקרב הקשה בבסיס, הילדים שלי נחשפו למקרים רבים של חיילים פצועים בדרגות שונות. במשך חודשים ארוכים, כל הבית שלנו היה מלא בתפילות והזכרת שמות עבור כל חיילי הבסיס שנפצעו, ובגופם הגנו עלינו. למרבה הצער, נריה אהרן הגרי הי"ד נהרג לצידנו בתחילת המתקפה, אבל אנו שמחים על כל יתר הפצועים שחזרו לחיים והם בתהליך שיקום. הבשורות על שיקום החיילים היו מעין סגירת מעגל מרגשת לילדים, וכמובן חיוקן אצלם את כוח התפילה.

מלר"ז החג. התחלנו לשיר יחד עם החיילים את שירי ההקפות, ולאחר מכן ערכנו חידון קצרצר על מהות החג.

כאשר נעמדתי מול החיילים, התחלתי לדבר מהלב. סיפרתי להם כי השנה האחרונה הייתה קשה לנו בתוך העם. כל הפירוד וכל המחלוקות לא מתאימים לנו. סיפרתי להם את תיאוריו של הרב חיים סבתו ממלחמת יום הכיפורים, על גדוד שהיה מחולק בין חובשי כיפות לבין יוצאי הקיבוצים. בפרק המלחמה ההיא הגדוד לחם בגבורה יחד והחיילים מסרו את נפשם כדי להציל את חבריהם, מבלי הבט מהיכן באו ובמה הם מאמינים. אמרתי שזה נובע מכך שאנחנו אחים ממש, כולנו מאותה נשמה ורק הגופים מחולקים, וסיימתי במין משאלת לב כזו, שהלוואי ובדור שלנו נזכה לחוש רגעים מסויימים שאנחנו ממש מוכנים למסור את הנפש אחד בשביל השני בלי שום חשבון או תועלת, כמו בימים ההם של מלחמת יום כיפור.

כמובן, הכוונה הייתה להגיע למסירות נפש כמטאפורה, להגיע לחיבור אמיתי ואהבה מעומק הלב, אבל ביממה שלמחרת ראיתי מול העיניים איך כמו בסיפור של הרב סבתו, ברגע אחד כל החשבונות נעלמים וכולם רצו יחד לתוך האש.

דברים היוצאים מן הלב, נכנסו אל הלב. סופר לי שבמוצאי החג, לאחר שעות של לחימה עיקשת והדיפת האויב מן הבסיס, כינס המפקד את החיילים. "כהיסטוריון", הוא אמר, "אני יכול לומר לכם שצבאות מנצחים בלחימה לא רק בגלל כמות הנשק או טיב הציוד, אלא בעיקר - בגלל המורל ורוח הלחימה. אתם זוכרים את מה שהרב דיבר איתכם רק יממה קודם? זו הייתה זריקת העידוד ורוממות הרוח שעזרה לנו לנצח בקרב הקשה...".

עשרה ניסים נעשו לנו

עם הישמע האזעקות וירי הטילים, חייל ליווה אותנו למיגונית בבסיס. אבל לאחר זמן קצר הגיע הרס"פ וביקש עזרה בפנינו פצועה. היות ואשתי אחות במקצועה היא התלוותה אליו מיידית. בהיותם בחוץ, מחבל נתעב שהצליח לחדור לבסיס ירה לעברה מטווח קצר והיא נפגעה בידה. חייל שהגיע מהצד חיסל את המחבל, ואשתי יצאה בריצה

שנראו לנו כלפי חוץ כרחוקים מערכי התורה, נתגלו במהלך המלחמה כאוהבי ישראל ענקיים שמוסרים את הנפש בפועל.

במהלך השנה האחרונה, אשתי עוברת מסע שיקום ארוך בעקבות הפציעה. עם זאת, היא מעבירה הרצאות בארץ ובעולם, שם היא משתפת את הסיפור המיוחד של בסיס זיקים ומחזקת את השומעים. לאחר כל מסע שכזה היא אומרת לי שיהדות העולם נמצאת בהתעוררות עצומה, הם מרגישים היום חלק מהעם היהודי ומארץ ישראל בצורה הרבה היותר חזקה. הדבר ניכר גם ובעיקר בארצות הברית ודווקא במגזר הליברלי. היהודים שבמשך הרבה שנים נצמדו לחלקים הפרוגרסיביים, שבמסווה של 'דאגה למיעוטים' נלחמו בעם ישראל בחזית הדיפלומטית או הכלכלית, כעת פתאום קיבלו 'הארה' שמה שהם רוצים באמת זה את עם ישראל האוטנטי, את היהדות האמיתית.

גילוי האמת של הדור

כולם דיברו בשנים האחרונות על הנוער של הדור הזה, שהוא מפונק ומתעניין רק ב'לייקים' והבלי העולם. אבל מתוך האסון הזה של ה-7 באוקטובר, פתאום נתגלה כאן דור של צעירים שמחוברים לארץ, לאדמה ולאנשים, עם ערכים ועם נשמות גבוהות. אלפים של חיילים, צעירים בני 18, יצאו לקרב עם רעל בעיניים כדי לשמור על עם ישראל. רואים את זה לצערנו גם במסדרונות האשפוז בבתי החולים וגם בביקורים אצל משפחות. הסיפורים שמספרים בלתי ייאמנו, איזו מסירות נפש ואיזו הקרבה.

במשך 50 שנה, מאז מלחמת יום כיפור, פחדנו ממלחמות עם האויב, ותוך כדי כך התחלנו להילחם בתוכנו. ובשנה הזו יצאה האמת של עם ישראל לאור עולם. גם אנשים

גם לעצמו הוא עושה

אנחנו יודעים מהמקורות, כי כאשר אדם בא לתת ולעזור למישהו אחר, הוא מקבל כוחות עצומים שמסייעים גם לו עצמו. באותו יום ראיתי את זה מתממש למול עיניי. היו לוחמים שנכנסו להתקף חדרה ופחדו והתקשו לתפקד, אבל ברגע שבאו פצועים והיה צריך לסייע ולחלץ אותם, כאילו נכנסה בהם רוח קרב, הם 'התאפסו' ויצאו בכל הכוח למשימה. יחד עם ילדיי התחלתי לחלק משימות לחיילים שהיו במצב רוח רע, והדבר הזה רומם אותם והוציא אותם מהתחושות הקשות.

אותו דבר ראיתי גם עליי ועל משפחתי. כאשר חולצנו מהבסיס, פינו אותנו כ'פליטים' אל בית הרפואה באשקלון. ההרגשה הייתה נוראה והמראות במסדרונות היו קשים. באותם רגעים הרגשנו דכדוך ועצב והיה קשה לנו להתרומם מהמצב הזה. אל בית החולים הגיע ראש ישיבת ההסדר בעיר הרב אביהו פישפדר, וכאשר שמע את הסיפור שלנו התחיל 'לתפעל' אותנו: לעשות הקפות במחלקה, לעזור לפצועים שמגיעים ולצוות הרפואי, ועוד. זה הוציא אותנו מהרגשה של 'פליטים' והכניס בנו חיות גדולה.

אל שטח המיון שבברזיל נהרו בכל העת קצינים בכירים ואנשי ביטחון. חמ"ל מאולתר של שירותי הצלה וצבא הוקם, והקצינים שיצאו מהחדר נראו מבוהלים יותר מאשר משנכנסו. המשפחה שלי אכן נראתה כמו משפחה שניצלה מהתופת: החולצות של הילדים שימשו לתחבושות בשטח, הנעליים והגוף היו מוכתמים בדם, והפנים היו עייפות. ועם זאת, רקדנו ושמחנו ובעיקר שימחנו אחרים. באחת הפעמים ניגשו אלי כמה בכירים ואמרו לי: "דע לך שכל מה שמספרים בתקשורת הוא כפרומיל מהמצב הקשה ששורר בשטח..." אלו היו שעות שבהן עוד חמאס שלט ביישובים והלחימה הייתה בשיאה. "אבל מה שאתם עושים", הם המשיכו ואמרו לי, "השמחה והריקודים – זה מה שנותן לנו את הכוחות להמשיך ולעבוד ולהציל אנשים".

הצללת נפשות

אוריה בוקובזה, סטודנטית, מרכז תל אביב

ג

דלתי בבאר שבע בבית מסורתי-ספרדי להורים מאמינים שומרי מסורת, שבת, כשרות, כיפה סרוגה וכו', ואני בהתאם למדתי במסגרות חינוך דתיות עד סיום י"ב. כבר בתור נערה היו לי הרבה התנגדויות, ויחד עם הרצון לכבד את המשפחה וההורים לאט לאט יצרתי לעצמי מסלול ודרך משלי בחיים. תמיד שאלתי והקשיתי, התנגדתי לחוקים ומגבלות ורציתי להשיג כמה שיותר חופש בבחירות שלי ובאורח החיים שלי.

בסיום י"ב, בגיל 17, עברתי לתל אביב ושם נוצר הנתק הסופי מהחיים הקודמים, והפכתי אדון עצמאי לבחירות שלי ולחיי. שירותי בצבא שנתיים ואחרי הצבא עברתי לגור בקיבוץ בעוטף עזה (גבים) במשך שנתיים, ומשם נסעתי לטיול הגדול במזרח לחצי שנה. כל השלבים האלה היו מעין ריחוקים וניתוקים פיזיים כדי שהניתוקים הנפשיים יהיו יותר חד-משמעיים, ובאמת ככל שהתרחקתי גיאוגרפית – גם הקשרים הנפשיים והנשמתיים הלכו והתרחקו. אחרי הטיול קיבלתי הזדמנות לעבור לגור בחו"ל במסגרת עבודה במשרד החוץ, והמשכתי את החיים במזרח לעוד ארבע שנים.

במהלך השנים האלה, גם הקשרים החלשים שעוד נותרו הלכו והתרופפו עד שהגעתי לאורח החיים ששאפתי לו מגיל מאוד צעיר – חיים של 'חופש', 'בחירה מלאה', נטולי חוקים. אין הבדל בין ימי השבוע, חגים, שבתות, אוכל – הכל מותר, הכל אפשרי, אין מגבלות ואין ייחודיות לשום דבר...

לב מפשיר

לפני כשנתיים חזרתי לארץ, והחודשים הראשונים כאן היו קשים לי מאוד. החזרה למקום שלא גרתי בו שנים רבות גרמה לי שוב לתחושה של חיפוש עצמי, אחרי הרבה שנים שחשבתי ש'מצאתי'. אחרי חצי שנה בתל אביב ביקשתי מחברה למצוא לי איפה אפשר ללמוד תניא. צפיתי בראיון עם אישה מוכרת על הספר הזה, והחלטתי שאני רוצה ללמוד אותו. לא הכרתי שום דבר על התניא, ואת חב"ד הכרתי מהחיים בחו"ל – בעיקר בזכות השליחים בבורמה, יהודי ושניאור, שהיו לי כמו בית בשנה גרתי שם, אבל מעבר לזה לא חיפשתי את חב"ד ולא התעמקתי במשנתה קודם לכן.

החברה המליצה לי על הרב עדי אלפנט מחב"ד לצעירים וסטודנטים בתל אביב, והגעתי לשם. זה היה כמה שבועות אחרי פסח, והחלטתי להגיע באופן קבוע לכל שיעור תניא ביום ראשון. בלי לדעת מה משמעות ההחלטה ומה אני הולכת ללמוד, פשוט החלטתי והתחלתי להגיע שבוע אחרי שבוע באופן קבוע, לומדת עוד מושג, עוד פרק, והרגשתי שהלב שלי לאט לאט מפשיר משנים כל כך רבות של קיפאון וקשיחות, והוא נעשה רך ומצליח לספוג דברים שמהילדות שלי התנגדתי להם.

לאורך כל התקופה של הלימוד לא שיניתי כמעט דבר באורח החיים הקודם שלי, אבל פשוט המשכתי להגיע לשיעורים. החודשים עברו והמשברים האישיים המשיכו איתם, איך לא בתל אביב... עד שהגיעו חגי תשרי ואני החלטתי שבראש השנה אני לא רוצה להיות בארץ. חיפשתי לברוח מפה שוב ובטח בחגים, ונסעתי לפריז. זכרתי שהרב עדי דיבר הרבה על השופר והמשמעות שלו, כמה זה חשוב לשמוע תקיעת שופר ומה זה עושה לנשמה, ולקחתי על עצמי לפחות לשמוע שופר כשאני בפריז, ובאמת איכשהו בסוף הצלחתי לשמוע שופר למרות כל המניעות שהיו לי מכל סיבה (והיו).

הזמנה לכפר עזה

כשחזרתי לארץ אחרי החג, טליה, אשתו של הרב עדי, סיפרה לי על שמחת תורה בכפר חב"ד. היא אמרה שזה שזה החג הכי שמח, עם האנרגיות הכי חזקות, עם אור שיימשך לכל השנה – ובקיצור שאני ממש חייבת להגיע לחג/שבת הזאת. גם כמה חברות משיעורי התניא אמרו לי שאני ממש חייבת, וכך גם החברה שהכירה לי את השיעורים אצל הרב עדי אמרה

שהיא באה והחלטתי ללכת על זה...

טליה שלחה לנו את הקישור להרשמה, ולמזלי בהרשמה הייתה חובת תשלום – מה שהפך את ההתחייבות לאמיתית... החלטתי שאם אני כבר בכפר חב"ד בשבת של שמחת תורה, אני לוקחת על עצמי גם לשמור אותה. זו תהיה שבת ראשונה שאני אשמור באופן מלא מזה 12 שנים. אני זוכרת שהייתי כל כך בלחץ מהשבת הזאת ומההתחייבות, ולא הפסקתי להגיד לכולן "איך אני אשמור שבת אחרי כל כך הרבה שנים?", "איך עושים את זה? אני לא זוכרת", "איך קמים בלי שיעון מעורר?" "איך לא מתעדכנים בפלאפון כל כך הרבה שעות?", ובכל זאת שילמתי וסימנתי ביומן את היוםיים האלה שאני בכפר חב"ד, כך שלא אוכל לקבוע שום דבר לימים האלה.

אחרי כמה ימים קיבלתי הזמנה לחגיגת יום ההולדת של מכר, יובל סלומון, בקיבוץ שלו כפר עזה. התאריך היה יום שישי 6/10, בדקתי ביומן וראיתי שהתאריך הזה כבר סגור לי ואני בכפר חב"ד... אמרתי לו שלא אוכל להגיע, כי אם אני באה ליום ההולדת אני פשוט אשאר בשכונה שלו בקיבוץ לכל השבת וכבר קבעתי דברים אחרים. הוא אמר לי שזה בסדר, והוא יודע שאם הייתי יכולה בטוח הייתי באה.

חיבורים בתל אביב

באותה שבת לא טרחתי לעדכן אף אחד שאני שומרת שבת, כי לא חשבתי שזה אמור לעניין במיוחד מישהו, ולא חשבתי שזאת תהיה דווקא השבת שכולם רק יחפשו סימני חיים מכולם. רק במוצאי שבת הבנתי את כמות הלחץ שהייתה לכל המשפחה והחברות שלי כשלא עניתי להם לטלפון והיו בטוחים שאני

סוכות ישראל אשכולות וקק"ל

טיולים ופעילויות לכל המשפחה
עם מדריכי אשכולות בשיתוף חטיבת החינוך והקהילה בקק"ל

חזה"מ | ימים ראשון-שלישי | י"ח - כ' תשרי | 20-22.10

18:00 - 21:00

סיורי ערב

סמטאות טבריה
מרכז סיוע ולימוד אורות הגליל

חיפה של מטה
מרכז סיוע ולימוד מורשת הגליל העליון

טבריה - טבורו של עולם
מרכז סיוע ולימוד קשת יהונתן

בקעת הירדן - ספארי לילה
מרכז סיוע ולימוד בקעת הירדן

נחלאות בלב עיר
מרכז סיוע ולימוד מדרשת חברון

אל העיר המתחדשת
מרכז סיוע ולימוד עיר דוד

'סוכת שלום' - נחלאות ומרכז העיר
מרכז סיוע ולימוד ראשית ירושלים

תל אביב הקטנה - שביל העצמאות
מדריכי אשכולות

סיוע למזכרת - רחובותיה הצעירות
של מושבת הברון מזכרת בתיה
מרכז סיוע ולימוד ציוני דרך

ראשונים אנחנו - ראשון לציון
מרכז סיוע ולימוד בשבילוד

זכרון יעקב - מושבת הברון
מרכז סיוע ולימוד בשבילינו

על מלאכים וכוכבים
באנדרטת חטיבת בנגב
מרכז סיוע ולימוד בית מוריה

סיוע תצפיות לילי באילת
מרכז סיוע ולימוד אל ארצי

סבב 2

סבב 1

13:30-16:30 | 10:00-13:00

סיורי יום

צפון

'את ראשו של הגלבוע' - נחל יצפור
מרכז סיוע ולימוד גלבוע מעיינות

שביל המערות - יער קרן הכרמל
מרכז סיוע ולימוד מורשת הגליל העליון

הנצחה ונוף בחוטם הכרמל
מרכז סיוע ולימוד גליל

ירושלים

תצפיות ונוף ירושלמי
מרכז סיוע ולימוד עיר דוד

'סוכת שלום' - נחלאות ומרכז העיר
מרכז סיוע ולימוד ראשית ירושלים

קול ברמה - נבי סמואל
מדריכי אשכולות

בנימין שומרון ובקעת הירדן

יער נווה צוף
מרכז סיוע ולימוד הרי גופנא

שביל אפרים מנופים לחירבת שחאדה
מרכז סיוע ולימוד שומרון

ארץ אלף המעיינות והמפל הנסתר
מרכז סיוע ולימוד בקעת הירדן

הרי ושפלת יהודה

מעל ומתחת לאדמה - חורבת בורגין
מדריכי אשכולות

בורות ובארות, פארק בריטניה
מרכז סיוע ולימוד מדרשת הדרום

רכס שיירות
בית ספר שדה שער הגיא

דרום

חורבת ענים - יער יתיר
מרכז סיוע ולימוד סוסיא

נחל חווארים
מרכז סיוע ולימוד בית מוריה

עוז מול עזה - חניון רעים
מרכז סיוע ולימוד מדרשת חברון

פארק אגם ירוחם
מרכז סיוע ולימוד יחד ירוחם

מרכז

סוכות בעמק איילון - פארק קנדה
מדריכי אשכולות

סיוע למזכרת - מושבת הברון הצעירות - מזכרת בתיה
מרכז סיוע ולימוד ציוני דרך

אל בארות המים בגבעות מר
מדריכי אשכולות

רמת הנדיב
מרכז סיוע ולימוד בשבילינו

המים בדרך לירושלים - סטף
מרכז סיוע ולימוד בשבילוד

פארק הירקון וראש ציפור
מרכז סיוע ולימוד קשת יהונתן

סוכות בכפר - חוויה משפחתית
מרכז תודעה מעיינות

להרשמה היכנסו לאתר או סרקו:
www.eshkolot-il.com

10 שנה
למשתתף!

• לפרטים: 053-4683128 | 08-6630030
מידע על מסלולים נגישים באתר אשכולות

שמחת תורה באתי בערב לרב עדי לשיעור תניא, כמו כל יום ראשון, רק שזה היה יום ראשון כל כך אחר. אמרתי לו שאם לא הייתי באה לשיעור, כנראה הייתי כבר אצל הפסיכולוג... התניא והלימוד נעשו אחד הדברים הכי חשובים בחיים שלי. אני במהלך לימודים לתואר שני בספרות, ובכל פעם ששואלים אותי מה הספר שהכי השפיע על חיי, אין לי כלל ספק בתשובה שאני הולכת לענות מרוב שהיא כל כך ברורה לי. הרבה פעמים בשנה האחרונה התעסקתי עם עצמי בשאלה: למה דווקא בתל אביב, עיר החופש האיסופית, העיר שיכולתי להמשיך את החיים שלי בחו"ל באופן הכי דומה, דווקא בה הכל התחבר כל כך. ואני תמיד מגיעה למסקנה שבלי הלימוד בתניא שפתח לי הלב וריכך לי את הנפש, ובלי הבית של הרב עדי וטליה, לא הייתי מצליחה להגיע למקום הזה.

מאז, בצעדים שהתחילו בשבועות הראשונים מאז המלחמה, עד ההחלטה השלמה חודש אחרי - אני ברוך השם שומרת שבת באופן קבוע ומלא, מתוך שמחת השבת ואהבה של יום המנוחה הזה, המתנה הענקית שקיבלנו לחיים שלנו. זכיתי להגיע לציון של הרבי בקיץ האחרון, במסגרת נסיעת עבודה לנו יורק, ועשיתי שבת אצל משפחה מיוחדת מאוד שאירחה אותי בברוקלין והרגשתי את הזכות הענקית שיש לי להגיע ולהודות לרבי ישירות על הנס שקרה לי, ולחוות שבת באווירת חב"ד הכי קרוב שיכול להיות - עם כל הניגונים והתפילות וכל מה שנותן מזון לנשמה שלי שזקוקה לו כל כך.

וכמובן, חוץ מיום ראשון שהייתי בניו יורק (והתחברתי בזום), אני עדיין ממשיכה להגיע כל יום ראשון - כבר שנה וחודשיים - לשיעורי התניא של הרב עדי בתל אביב, השיעור שבלעדיו אי אפשר להתחיל את השבוע.

שנכנסו לביתו כמה פעמים...

במשך כמה שבועות ניסיתי להבין מה קרה לי ולעכל את כל השתלשלות הסיפור הזה, ההחלטה שקיבלתי להגיע לכפר חב"ד והנס הענק שקרה לי בזכותה. ניסיתי לחשוב עם עצמי כל כך הרבה פעמים למה דווקא בחרתי את השבת הזאת, למה לא נסעתי, והבנתי שלא להכל יש תשובות. כבר ביום ראשון למחרת

שם בקיבוץ. שעות מעורר לא הייתי צריכה, כי כבר בשש וחצי בבוקר העירו אותנו אזעקות שלא הפסיקו. במוצאי שבת מיד שלחתי הודעה ליובל לבדוק מה שלומי, הודעה שמעולם לא קיבלתי עליה תשובה. יובל היה נעדר במשך שבוע ולאחר מכן קיבלנו את הבשורה שהוא נהרג בביתו, בשכונת 'דור צעיר' בכפר עזה, תוך שהוא מנהל קרב הרואי מול מחבלים

ליל לימוד לנשים הושענא רבה

שלישי כ' תשרי תשפ"ה (22.10) בישיבת רמת גן, האצ"ל 39

22:00

שרית לפידות (אמא של תפארת לפידות שנרצחה בנובה)

בבית אלוקים נפלא בראש

23:10

מירב כהנא מבוקה ודבוקה בק

00:10

הרבנית נעמי שפירא כוחה לא בלאחזה

01:10

ליאת שריד כולנו כאחד באור סניק

הלימוד יתקיים באולם ישיבת ההסדר, קומה 1-
עלות השתתפות סימלית: 15 ₪

הקפות שניות

במוצאי שמחת תורה החל מ-21:30
עם להקת "זמרת הארץ"

הכניסה חינם | עזרת נשים פתוחה
פרטים חשובים ודרכי הגעה באתר הישיבה yrg.org.il

האירוע בסיוע המועצה"ד והמשרד לשירותי דת

אני והוא

לקט קטעים מעוררים לחג הסוכות,
מתורתו וכתביו של הרב עדין אבן ישראל
(שטיינזלץ זצ"ל)

ליקט:
ר' יאיר
שוורצפוקס

היכנס, אני מסכים

כל העניין של חג הסוכות – גם בתוך התורה, המהות והמשמעות של קרבנות השלמים – זה שהוא חג של שלום בשביל כל העולם. זה חג של הפיוס וההשלמה; החג שבו המציאות חוזרת מתחברת שוב אחת אל השנייה. אנחנו רואים את הדברים ושמים אותם במקום. לכן גם יש את המומנט של השמחה בחג הזה. זה חג שלא נועד לזכור איזה מאורע יוצא דופן: בפסח יש את יציאת מצרים, בשבועות יש את מתן תורה, בסוכות אנחנו פשוט יושבים בצלו של הקב"ה. ובמילים של שיר השירים: "בצלו חמדתי וישבתי". אני יושב תחת צלו וזוהי ההרגשה של סוכות, של פיוס, של השלמה, שלום ושלמות.

וזה בעצם מה שעושים הרועים. הם מתאספים יחד בחג והם במובן מסוים כמו כל אורח, ובעל הבית צריך לקבל אותו. זה שאני אומר שאני מזמין את האורחים האלה, זה בעצם מפני שאני מוכן לומר: אני מסכים לקבל את החלק הזה של ההווה, אני פותח בשבילו את הדלת ואני אומר: בוא עם כל מה שיש לך לתת, עם כל מה שיש בך מתוכי, את כל זה אני מוכן לקבל. אלה הם האורחים שאנחנו מזמינים בחג.

(ראיון בטלוויזיה הצרפתית, על חג הסוכות בחסידות)

ברוכות האושפיות

אחד מבני משפחתי נקרא ר' שימעה'ה זליכובר, הוא היה הגאון הגדול ביותר בפולניה ואיש גדול מאוד, סוג של בן דוד שלי. בגלל השואה לא נשאר ממנו כמעט שום כתב שהוא כתב, בחייו הוא לא הוציא אותם לאור מחמת

זיכרון אוהבים. אחרי שאנחנו כבר מיושבים ומסודרים ועולמנו כל כך קבוע ומסודר, אנחנו יוצאים שוב לשבת באוהלים כפי שהיינו עושים בימי הראשית כדי להזכיר שוב שהאהבה הראשונה לא פגה ולא נעלמה לנו. אנחנו מעוררים אותה מחדש בכך שאנחנו חוזרים אל הדברים הבסיסיים, אל הדברים הראשוניים, אל כיפת השמיים, אל הכוכבים שנראים לנו בתוך הלילה.

אנחנו יושבים בסוכה, אולי בצמצום, אולי בדוחק מסוים, אבל בעצם העניין אנחנו שרויים באהבה אל הקב"ה, אנחנו אוהבים אותו והוא אוהב אותנו. הנביא כותב שלעתיד לבוא "עוד אושיבך באוהלים כימי מועד" (הושע יב, י). הנביא מבטיח שכשם שבימי מועד – חג הסוכות – אנחנו יושבים באוהלים, כך נשב פעם כולנו באוהלים, הקב"ה שוב ייתן לנו את החסד הזה ואת הקרבה הזו, לשבת יחד אתו ולהיות קרובים, אולי קצת דחוקים אבל מאוד מאוד אוהבים.

(מתוך 'חג הסוכות – חג חידוש האהבה', שיחה מסוכות תשע"ו)

כל מה שאני צריך

על איזה נס נעשה חג הסוכות? היינו במדבר ועשינו סוכות, ומעל הראש היו לנו סוכות, והסוכות האלה שהיו במדבר והאור שהיה במדבר, זה האור הזה שאנחנו רוצים לחזור אליו בזמן שמחתנו. השמחה היא בעצם העניין שאומרים בהושענות: "אני והוא". מה יש יותר מזה? אני והוא – זה כל מה שאני צריך, כל האהבה שאני צריך, כל השמחה שאני צריך. אני יושב בסוכה – "אני והוא"; זה העניין של חג הסוכות.

(שמחת בית השואבה בתקוע, תשע"ז)

בידיים שלו

כשאני נכנס לתוך הסוכה אני לא צריך לבנות שום אינטראקציה עם הסוכה; אני נמצא בתוכה, ולכן הסוכה משפיעה עלי. זו בדיוק ההרגשה של השפעה בדרך של ה'מקיף', השפעה שבאה מלמעלה. אני נכנס לתוך אטמוספירה אחרת מפני שיש סוכה. אני לא צריך לעשות שום דבר, הסוכה לא צריכה לפעול יחד אתי, ואני נמצא בתוך ההווה של הסוכה. אנחנו נכנסים אל תחת ענני הכבוד, אל תחת סוכת שלום שהקב"ה פורש לנו בלי לדעת ובלי להבין, בתוך הסוכה תחת צל הידיים שלו.

(ראיון בטלוויזיה הצרפתית, על חג הסוכות בחסידות)

חוזרים לאהבה הראשונית

הסוכה נעשית לזכר ענני הכבוד שבהם ישבנו במדבר; אך לא רק נקודת זיכרון העננים היא החשובה כאן, אלא עצם העניין שזמן יציאת מצרים וההליכה במדבר הוא הזמן שהנביא קורא לו "זכרתי לך חסד נעוריך" אהבת כלולותיך, לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה" (ירמיה ב, ב). זהו זמן הראשית שלנו, הזמן שבו הקשר שלנו עם הקב"ה מתחיל. זה הזמן שבו אנחנו יוצרים את קשר האהבה לקדוש ברוך הוא מעבר לכל הדברים ולפני כל הדברים.

קשר האהבה הזה אחר כך הולך ומתמסד: אנחנו באים לארצנו, אנחנו באים לעולם שלם של תורה ומצוות ומעשים טובים, אבל מפעם לפעם אנחנו נזכרים ומדברים על חסד הנעורים, על אהבת הנעורים. מבחינה זאת צריך לראות את חג הסוכות בתור סוג של

בזמן הפנוי שלך

תואר
ראשון
כ 18,000 ₪
בלבד!*

תוכנית רמים (B.Ed) בתושב"ע* קצר ואיכותי

מערכת שעות נוחה
היברידית, ימים מרוכזים,
מקוונים, יום שישי ועוד

חדש וייחודי!

הסבת אקדמאים והרחבת הסמכה
במסלול מקוצר בחוג ללשון הקודש ובאנגלית.
+ תוכניות מותאמות לבעלי תעודת מורה בכיר.

קצר ואיכותי

קיצרנו את הלימודים
ושמרנו על האיכות

תואר ראשון בשלוש שנים בלבד!

25% פחות
בשכר לימוד

אפשר להצטרף
גם בשנה ב'

מתחילים לעבוד בשנה ג'

תואר ראשון ושני ב- 4 שנים

בועטים ועולים

בחזרת הש"ץ, בתפילת "מודים", אנחנו אומרים "מודים דרבנן". התמצית של "מודים דרבנן" - אחרי כל ההוספות וכל הציוורים שיש בזה - היא משפט אחד בלבד: "מודים אנחנו לך... על שאנו מודים לך". אני מסלק מן ההודאה את כל השבחים, את כל ההלל, את כל הדברים הטובים שבמציאות של העולם, ואני מגיע אל השבח הראשון, השבח שהוא למעלה מכל השבחים, וחודר בכל המציאות: "מודים אנחנו לך... על שאנו מודים לך".

הגילוי של "זמן שמחתנו" הוא אותו דבר. זהו הגילוי שאומר שבתוך כל הדברים, בתוך כל המציאות - יהיה מה שיהיה - "שוית'ה' לנגדי תמיד". ובתוך כל אלה יש השמחה על כך שאפשר לעלות מעלה מעלה. ובשביל זה אנשים נותנים ידים אחד לשני, ומנסים לבעוט למטה ולעלות למעלה. בוודאי, אי אפשר לעלות עד לרקיע, עולים ונופלים, עולים ונופלים. אבל את הריקוד אי אפשר לקחת מאיתנו. והריקוד הזה, זהו המקום שמשם שואבים את רוח הקודש. זהו "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה".

(שמחת בית השואבה, מקור חיים תשנ"א)

מי שמכיר גיל

היה פעם מישהו שעשה דרשה על הפסוק: "ולמכיר נתתי את הגלעד" - מי שמכיר את ה', יש לו שמחה - גיל עד. אם אני יכול לשבת ולהתבונן - אז יש לי שמחה שלא תיגמר לעולם. אבל כדי שזה יהיה כך, אני צריך בכל פעם לגלות, ואני לא יכול להסתפק בנקודה שאני עומד בה, מפני שאז אני מאבד את המומנט של ההתגלות.

(ביאור ליקוטי תורה, ד"ה ושאבתם מים בששון)

מתבוננים לייחוד

נקודת התכלית וההשלמה של כל המעריך של הימים הנוראים היא בשמיני עצרת. יום שמיני עצרת ושמחת תורה הוא סיום התהליך שמתחיל בראש השנה, ולמעשה כבר לפניו, שהוא מעין בריאה מחודשת של העולם, או ביתר דיוק - "זכרון ליום ראשון" בו נברא האדם. בראש השנה נוצרת ההווה הראשונית של בחינת המלכות, בחינת השכינה, שהיא כוח הקבלה הכולל. לאחר מכן, ביום הכיפורים, נשלם בניין המלכות בדרגתו הראשונה, ורק כאשר המלכות בנויה ושלמה ככוח מקבל יכול להתקיים הייחוד העיקרי בשמיני עצרת.

חסידים היו אומרים, על דרך המליצה, שתכלית כל העבודה בחודש אלול, בראש השנה, בעשרת ימי תשובה, ביום הכיפורים ובסוכות - הכל מכוון להגיע לפסוקי "אתה הראת לדעת" בשמחת תורה.

(שורש מצוות התפילה המבואר, פרק יא)

בחגך "בפשטות, בלי הסברים, בלי סיבות. זו השמחה שצריך לשמוח בה. את השמחה הזאת נעשה כעת ונשמח, נשמח בזה שאנחנו יכולים להיות פעם עם הקב"ה ביחד, להיות עם העולם ביחד, להיות בשלום ושלחה, בשלמות עם המציאות, וזה מה שאנחנו עושים בזמן של "ושמחת בחגך", וזה "זמן שמחתנו" ועל זה אנחנו שמחים.

(שמחת בית השואבה בתקוע, תשע"ז)

הקול שבין הגלים

הששון הוא הזיקוק שבו מזדקקים האדם של מטה והמציאות של מטה, עד שהם עולים למעלה ומגיעים גבוה יותר. שהרי יש אופנים שונים: יש "צרפתנו בכור לחץ", יש טבעות של ברזל וטבעות אחרות שמקיפות, סוגרות, אוטמות את המציאות, והטבעות האלה - כל אחד באשר הוא, באשר נפשו אתו - חונקות את שמחת הנפש בעצמה. ואיך הנפש יכולה בכל זאת להגיע למעלה? על ידי זה שהיא בועטת בדברים הללו, כשהיא חותרת שוב לחזור שוב למצוא את השורש הראשון, את הבסיס העקרוני, הראשוני, היסודי ביותר. בין כל הגלים והמשברים שרוצים להטביע - בכלל ובפרט, באופן כזה ובאופן אחר - יש דבר אחר שנשאר בתוך המים התחתונים: הקול הזה של "אנן בעינין למהוי קדם מלכא". יש "קולות מים רבים אדירים", יש "קול ה' על המים", אבל ישנו גם הקול שנמצא בתוך המים בעצמם; זהו הקול הזה שיש בו עדיין התשוקה הראשונה הזו לעלות. בכוחו של הקול הזה אפשר להמשיך ולהמשיך; וברגע שהקול הזה מתעורר, כאשר הוא איכשהו נשמע, באותה שעה אין שום דבר אחר שיעכב את השמחה. אז אני שמח בתוך השמחה עצמה, מפני שאני מגיע לגילוי עצם המהות, השורש הראשון, השורש שנמצא מעבר לירידתם של המים התחתונים.

(שמחת בית השואבה, מקור חיים תשנ"א)

לחפור ולמצוא

אני יכול לומר לאדם: אם אתה מחפש שמחה, אתה מנסה ללכת עמוק יותר בתוך עצמך, תחפור, תגיע למעיינות האלה. יש בארות ארטזיות, שהמים עולים בעצמם ולא צריכים לשאוב אותם, בבארות הללו צריכים לחפור עמוק ולמצוא את המים שעולים בעצמם. אם אדם רוצה למצוא את המים האלה שעולים בעצמם אז הוא צריך לעשות חפירה, לפעמים אדם לא חופר מספיק והוא לא מוצא את הדברים הללו. איך להיות בשמחה במצב אחד או מצב אחר, במצבים בהם פשוט להיות שמח אבל גם במצבים שקשה להיות בהם שמח ועד למצבים שנראה שבלתי אפשרי לשמוח, ועדיין, אדם חופר בעצמו ומוצא את העניין של השמחה. צריכים להיכנס לתוך האני שלי, ולנסות לחפש בתוכו לא את הניסים והנפלאות, את השמחה של החיים בעצמם.

(שמחת בית השואבה בתקוע, תשע"ז)

צניעות. הוא כתב דבר מעניין: שבסוכות, כמו שבאים האושפיזין, גם הנשים של האושפיזין באות איתם. אולי צריך להדפיס עכשיו את האושפיזין מחדש גם עם "אושפיזות"... זו סברה - אם הם באים בתור אורחים להשתתף בסעודה, מן הסתם מביאים את נשותיהם איתם. מי שאמר את זה היה אדם שלא סבל שום דבר מודרני. אבל הוא ראה את זה ככה...

(שיחה בשיבת תקוע)

תשוקה שכזו

סיפרו על ר' לוי יצחק מברדיצ'ב, שהוא חיכה בלילה הראשון של סוכות כל הלילה כדי שהוא יוכל לברך על האתרוג. הוא היה ער כל הלילה וכשהגיע הבוקר וכבר הגיע הזמן לברך, האתרוג היה מונח בתוך ארון זכוכית ואז מתוך תשוקה הוא הושיט את היד דרך הזכוכית ותפס באתרוג, וחתך את היד... וכך הוא היה מחזיק את האתרוג ואומר "אתרוג, אתרוג".

(ביאור תורה אור)

לא למחוק

ארבעה מינים שבלולב רומזים על שם הוי"ה. בפיוטי הספרדים מדברים על כך שכל אחד מהמינים שבלולב מכוון כנגד אחת האותיות של ה', קצת לפי המראה, קצת לפי הענין. האתרוג הוא בבחינת יו"ד, הלולב הוא בבחינת וא"ו, ההדסים הם ה"א ראשונה, הערבות הן ה"א אחרונה. יש גם מעין זה בנוסחאות ה"לשם יחוד" על הלולב, שהלולב מכוון כנגד אותיות שמך, וכאשר מנענעים את הלולב מחברים את המינים יחד כדי לא להפריד את האותיות, כאילו לא למחוק את השם.

הדרך שכתובה בספרי הקבלה איך מנענעים את הלולב היא, שהנענוע בנוי בצורה כזו שאני מרחיק אותו ממני ואחר כך כשאני מחזיר את הלולב אני מחזיר אותו שיהיה סמוך ללב. הלולב פונה למעלה, למטה והצידה אבל החזרה היא תמיד חזרה אל הלב. אני מוליך לארבע רוחות ולמעשה לששת הצדדים של המציאות, כדי לכלול את כל המציאות, מפני שששת הצדדים של המציאות הם הכיוונים שיוצרים את המציאות השלימה, האחד במובן הזה של מה שכולל הכל. אחר כך הוא צריך להביא את האחד אל ליבו.

(ביאור ליקוטי תורה, ד"ה ושאבתם מים בששון)

שואבים ישועות קטנות

תמצית הענין הוא לשאוב את המים, להגיע עמוק יותר אל מה שנמצא בפנים, לזכות למעיני הישועה, ומהם יצאו כל הישועות שכל אחד צריך. כל אחד צריך לעצמו כל מיני דברים קטנים, וכל הדברים הקטנים האלה שהם הדברים שבאים בישועה, הם נשאבים אל תוך המים האלה כשרוקדים ב"שמחת

שני ימי לימוד בשבוע?
שלושה? ארבעה?

לא משנה מה, העיקר שתלמדי תורה

תוכנית ההוראה של מדרשת אוריה

בשילוב תואר B.Ed מכללה ירושלים
איכות תורנית - אקדמית וחברתית

קורס שליחות
ראש יהודי

שבתות
וסיורים

ללימוד תורה
בחבורה

מעונות חינוך
בשנה א'

ארוחת
צהריים

הסעות
מרחבי הארץ

בראשות הרב יהושע שפירא
והרב ברוך סליי

מסלול אוריינתא גבעת שמואל
מסלול אורי ירושלים

רוצה לשמוע עוד? 058-7710933

חפשי בגוגל 'מדרשת אוריה' f מדרשת אוריה @midr_oria

הפנינג סוכות

פארק החיות
בית אל

עליזה בן דוד 050-8822082

יום שני | י"ט תשרי | 21.10
10:00-14:00

מוסיקה

ODT

להטוטן

סוכר

סדנת יצירת מן הטבע

הכניסה חופשית!!

חוות אפריים בית אל

במהלך החג
אתר הפלניטריום 'חלום יעקב'
יהיה פתוח למבקרים
כרטיסים באתר המועצה

שירים לשלך בשלמים

יוסי דניאל

חייל מילואים המשרת בגדוד המאנ"ח המטכ"לי שבמחנה שורה, מאז שמחת תורה תשפ"ד ועד לימים אלה

שק הדמעות עדין פתוח

אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי
משום בר קפרא: כל המוריד דמעות על אדם
כשר - הקדוש ברוך הוא סופרן, ומניחן בבית
גנזיו, שנאמר (תהלים נו) 'נדי ספרתה אתה
שימה דמעותי בנאדך הלא בספרתך'
(שבת קה, ב)

א אלול תשפ"ד

דמעות מונחות לו לאדם בבית גנזיו
בשק מיוחד צבורות הן בימי חיי
ממתנינות, מזמנות, בסבלנות
מתי יעלו ויבואו לפניו להמנות

שואלת דמעה את חברתה
מתי יגיע תורך? ומה היא המשימה?
להתגלות בארוע של רב התגשנות
או אולי מצער גדול לפרך, ולבכות, ולבכות...
שמה לצאת בעת שמחה וגלגול של צחוק
או בימים נוראים, צעקה בזמן חשך ורחוק

ועונה הדמעה ודמעתה על לחיה
שאלה גדולה שאלת, ותשובה לא אדע
אמתין לתורי בעונה ובמתנינות
עת יקראוני לרצוני, בשמחה או בקינות
אתנהל, אתגלגל, לא אזלזל
כי המטרה מדקת מאד, אין מה להתבלבל

כל דמעה יוצאת את שליחותה לעשות
תמהיל מרהיב של חיים בתמונות
והלך חי, נושם, מכניס אורחים ונותן מקום
כי את שק הדמעות אי אפשר לחסם

יהי רצון מלפניך שומע קול בכיות
שתשים דמעותינו בנאדך להיות
ותצילנו מכל גזרות אכזריות
כי לך לבד עינינו תלויות!

מאחורי השיר...

זה היה יום מאוד לא פשוט אצלנו במתקן.
רצף האירועים הקשים בימים שקדמו, ועד
לאותו בוקר בו הגיע אלינו החלל הי"ד. זאת
בנוסף לאירועים מורכבים בגזרות אחרות, וכל
האווירה במדינה...

סיימתי משמרת אחרי הצהריים והתלבטתי מה
לעשות. לא היה לי כמעט כוח (נפשי ופיזי),
ומנגד, אני זוכר שעוד 3 שעות לפנינו ערב גדודי
מושקע לגיבוש והרמת הרוח (שנקבע זמן רב
מראש ואי אפשר להזיז...), שבסופו מופע מצחיק
ושנון ביותר עם אמיר מויאל האלוף.

ממש לא היה לי כוח לזה, ולא רק פיזי... ממילא
לא מתאים לי לעבור מ'מוד' של צער וכאב
ל'מוד' של צחוק, ואיך בכלל אצליח. בקיצור,
בזבזו זמן.

לבסוף החלטתי להישאר לחצי שעה הראשונה
(בעיקר משום כבוד הציבור) ואז לפרוש, בשיא...
בסופו של דבר נשארתי עד סוף הערב.

התרגשתי מאוד מאוד מהנתינה הגדולה של
אנשים מקסימים בכל רחבי הארץ עבורנו.
ובעיקר - צחקתי. הרבה מאוד. הדמעות זלגו
בזו אחר זו, והפעם בגלל צחוק. איך שהצחוק
משחרר. לא יאומן.

לימוד גדול למדתי באותו ערב. יש לנו, לכל
אחד מאיתנו, כוח אדיר של גמישות נפשית
ומעברים שמאפשר להחליף צורה ולפשוט צורה,
גם בזמנים קשים. זה לא בהכרח קל, אבל זה
בהחלט אפשרי. רק צריך לבחור לשחרר, להרפות
משליטה, ולהיות מי שאנחנו באמת באותו רגע
נתון. לאפשר ללב שלנו לחוות.

לדעתי זהו אחד מסודות כוח העמידה בתקופה
כה מורכבת. פשוט להיות שם, ולא לחסום את
שק הדמעות.

שְׁמִיחַת תּוֹרָה תִּשְׁפֹּה

תשרי תשפ"ה

שְׁמִיחַת תּוֹרָה תִּשְׁפֹּה

זֶה הַרְגֵּעַ, זֶה הַשְׁעָה

נִזְכָּר בְּמָה שָׁאז קָרָה

מִמָּאן לְהֶאֱמִין שָׁאֵכֵן הָיָה

וְאִיךְ שִׁכְבָּר חֲלָפָה שָׁנָה

וּמָה בִּינִתִים אֶצְלָנוּ נִשְׁתַּנָּה

אִיךְ שֶׁהִרְקוּדִים פָּסְקוּ בְּדִמְמָה

וְהִקְפָּה הִפְכָּה לְרִבִּית שֶׁל מִפְרָעָה

קִרְבָּנוֹת שֶׁל שְׁמִינִי עֲצָרָת

שֶׁד וְשִׁכָּר בְּגִבּוּלָנוּ, אֵיזָה סֶרֶט

בְּמִקּוֹם קֶשֶׁה עָלֵי פְּרֻדְתְּכֶם

הַמּוֹנִי פְּרֻדּוֹת, כִּי לְכָל אִישׁ יֵשׁ שֵׁם

כְּהֶרֶף עֵינַי נִשְׁכַּרְנוּ אֶז מַחְצוֹת

אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ לְהַצִּיל, לְהַחֲיוֹת

אֶצְנוּ רָצוּ גִבּוּרִים בְּלִי לְהֶסֶס

אֶת הָאֲרוּעַ הַזֶּה אִי אֶפְשָׁר לְפַסֵּס

מִן הַתְּדִמָּה קָמוּ חֲלִילִים כְּאֲרִיֹּת

אֶת הָרֶשַׁע הַזֶּה חֲבִיבִים פְּשוּט לְמַחֹת

קוֹל דְּמִי אֲחִינוּ מִן הָאֲדָמָה זֹעֲקִים

וְעַמָּם כָּל אֲחִינוּ מִן הַמְּנַהֲרוֹת לֹחֲשִׁים

כִּי חָרַב נִתּוּנָה עַל צֹאֲרָר

טָרָם יִהְיֶה רַע וּמָר

עֲזָה כְּמוֹת הָאֲהָבָה

וּמִי יִמָּצֵא אֶת הַנִּסְתָּה

וְאֶצְלָנוּ, בְּשׁוּרָה

לֹא הֶכַל בְּשׁוּרָה

נִקְרָאנוּ לְדָגֵל, חֲלִילִי מְאֵנִיחַ

מֵאֶז וְעַד הַיּוֹם גְּדוּד שְׁלֹא נָח

עוֹד חָלָל עוֹד חָלָל עוֹד חָלָל

וְעַל כָּלֵם יִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ הַגָּדוֹל, יִתְבָּרַךְ

וְיִתְהַלָּל

אִךְ דּוֹקָא כָּאֵן בְּשׁוּרָה, לְבַת גִּיהֶנוֹם

לֹא מְדִים אֵט אֵט, מַעֲשִׂים שֶׁכָּבֵל יוֹם

שָׁגַם בַּחֲשׁוֹן הַנוֹרָא מְכָל

יְכוּלָה הַנֶּפֶשׁ גַּם לְגַדֵּל

כִּי עַל אֵף כָּאֵב בְּכַפְלִי כְּפָלִים

נִבְחָר לְרֹאוֹת אֶת שַׁעַר הַשָּׁמַיִם

יַעֲזֹר הַשֵּׁם לְעַם סִגְלָה

שְׁמִסְפָּד יִהְיֶה לְמַחֹל בְּמַהֲרָה

שֶׁק הַדְמָעוֹת יִפְתָּח, יִתְאָזֵר בְּשִׁמְחָה

שְׁעָרֵי רַחֲמִים יִכְרֹכֶה בְּרוּחָה

חֵישׁ יָבֵא גּוֹאֵל, יִצְמִיחַ יְשׁוּעָה

וּמַחָה ה' מֵעַל כָּל פָּנִים דֹּמְעָה

מֵאֲחֻזֵּי הַשִּׁיר...

מַחֲנֶה שׁוּרָה. מִקּוֹם שֶׁהִפֵּךְ לִשְׁם נִרְדֵּף לְמוֹת, שְׁכוֹל וְלִטְרַגְדִּיהַּ הַגְּדוּלָה שֶׁקָּדָה אֶת עַמָּנוּ בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה אֲשֶׁתִּקֶּד.

אֶל מִתְקַן הַחֲלָלִים בְּשׁוּרָה, מֵאֶז וְעַד יָמִים אֱלֹו מִמֶּשׁ, מִמְּשִׁיכִים לְהַגִּיעַ לְדַאבּוֹן הַלֵּב גַּם חֲלָלִי צֶה"ל מְגֻזְרוֹת הַלְחִימָה הַשּׁוֹנוֹת.

דּוּוֹקָא בְּמִקּוֹם הַכִּי קֶשֶׁה בְּעוֹלָם, עִם מְנוֹת כָּאֵב וְצֶעַר כְּמַעֲט בִּלְתִּי פּוֹסְקוֹת, חֲבֵרֵי וְאִנִּי מִקְבָּלִים בַּע"ה הַמּוֹן כּוֹחַ וְתַעֲצוּמוֹת. דּוֹר פְּלֹאִי מִמֶּשׁ מִתְגַּלֶּה לְנֶגֶד עֵינֵינוּ בְּמִלּוֹא גְבוּרָתוֹ, הַדּוֹר וּמַעֲלָתוֹ. הַגִּיבּוּרִים הַקְּדוּשִׁים, שְׁאִין בְּרִיָּה יְכוּלָה לַעֲמוֹד בְּמַחֲצִתָּם, מִשְׁפִּיעִים מְאֹוֶרֶם עוֹצְמָה אֲדִירָה, וּמֵאֲפָשִׁים לָנוּ לְהַמְשִׁיךְ בְּשִׁלְחוֹת קוֹדֶשׁ זֶה, לְמַעַנְם, לְמַעַן מִשְׁפּוּחוֹתֵיהֶם וּלְמַעַן כָּלֵל עִם יִשְׂרָאֵל.

חשמל הקרו

עושים לכם מחיר

הזדמנות כזו לא מפספסים

עד 24 תשלומים
ללא ריבית

מתחדשים בחבילת נדוניה לבית עם המותגים המובילים ביותר, במחירים המשתלמים ביותר!

מקרר שארפ 4 דלתות דגם 8435, ציפוי זכוכית תנור דו תאי סאטור, דגם 770 מכונת כביסה אלקטרה מייסטר 8 ק"ג מתחתנים פלטיניום	מקרר אמקור דגם 490 ליטר תנור דו תאי שירות ואחריות אלקטרה מכונת כביסה בלמברג 8 ק"ג מתחתנים קלאסיק	מקרר דוידסון פרימיום דגם 490 תנור דו תאי קראון שירות ואחריות ניופאן מכונת כביסה דוידסון פרימיום 7 ק"ג מתחתנים בייסיק +	מקרר האיר 350 ליטר תנור תא אחד שירות ואחריות אלקטרה 50 ס"מ מכונת כביסה קריסטל 6 ק"ג, שירות ואחריות תדיראן מתחתנים בייסיק
---	---	---	---

מקבלים מתנת נדוניה ענקית בשווי אלפי שקלים

חבילת נדוניה בשווי 2800 ₪ 2 שמיכות פריד 100% נוצות טבעיות + מעבר מזון 3.2 ליטר + מגהץ קיטור 2400W + מארז נעמן בשווי 1600 ₪ עם שובר להחלפה	מזגן תדיראן 1 כ"ס, דגם APOLLO 10	מייבש כביסה 7 ק"ג דוידסון פרימיום, 2350W
--	---	---

מוקד הזמנות ארצי: 2757 * WWW.KERENBY.CO.IL

סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29	ירושלים מלכי ישראל 53 באולה	בית שמש נחל ניצנים 8 (מתחת יס חסד)	אשדוד אליעזר בן הורקנס 16	חיפה ברכת משה 29	נתיבות יוסף סמל 10 (קרית טריי)	מדינת עילית רבי טרפון 25	מבית קרי בני ישיבה
----------------------------	-----------------------------	------------------------------------	---------------------------	------------------	--------------------------------	--------------------------	--------------------

קרובה אליך

נשים כותבות מזווית אישית על

איפה זה פוגש אותך? // הרבנית ימימה מזרחי

התפילות הוותיקות ביותר נאמרות בזמנים של בדידות. את יכולה להיות מוקפת באנשים, נשואה, אם וסבתא, ועדיין להרגיש לבד כל כך! למי תוכלי לספר את כל מה שעל ליבך? מי מכיר אותך יותר ממנו? אז בוודאי היית רוצה שגם בקשתך, נשוא התפילה שלך, תתממש, אבל מצוקת הבדידות שלך מתפוגגת אחרי ששפכת כמים ליבך מפני שהיית לרגע נוכח פני ה'. את כבר לא לבד.

החסידות תדבר על ההתבודדות כהפגת הבדידות, מפני שלהתבודד, כמו להתחתן, כמו להשתתף, כמו להתכתב וכמו להתפלל, היא פעולה הדדית.

כנסות לפגישה

ומכאן לשיעור החסידי הגדול והמטלטל: הצורך שמביא את האדם לתפילה הוא רק תופעת הלוואי שלה. המפגש של הקב"ה עם ברואי - הוא עיקר המענה לבדידות הקיומית של האדם. וכך מבאר המגיד ממזריץ' את המילים "רצון יראיו יעשה":

רצון יראיו יעשה. לא ירצה לומר כפשוטו שהקדוש ברוך הוא ממלא רצון הצדיק...

אף התפלה נקראת רצון, והנה הקדוש ברוך הוא מתאנה לתפלתן של צדיקים ושולח הקדוש ברוך הוא בעצמו הרצון לצדיק כדי שיתפלל ואז תפלתו מקבלת... כי הקדוש ברוך הוא שולח לו מענה לשון מחמת שהוא צדיק וירא... ולכך שלח לו הרצון.

(אור תורה, רג)

התפילה לא באה לכתחילה כדי לספק את הרצון. הרצון נשלח מהשמיים כדי לעורר את התפילה. מישו מבקש לפגוש אותך. לא בכדי מביא המגיד את הפסוק "ומה מענה לשון". הבקשה שמבוטאת בתפילה - היא המענה. תפילתך נענתה.

גם אדמו"ר הזקן מתאר את הרצון האלוקי במפגש הזה, בפקידה הזאת:

שעה אחת אשר בחר בה המקום מכל היום, להקהל ולעמד לפניו בשעה זו שהיא עת רצון לפניו להתגלות, לבוא אל המקדש מעט לפקד לשכינת כבודו השכן אתם בתוך טמאתם, ולהמצא לדורשיו ומבקשיו ומיחליו.

(תניא, אגרת הקודש כד)

ומכאן השיעור היהודי שבשולחן ערוך: אם המפגש הוא המטרה ולא הבקשה עצמה, הרי שההתבודדות איננה רק פעולה יזומה כשהאדם מרגיש צורך מסוים. היהדות רואה בתפילות הקבועות והסדורות בסיפור את ההתבודדות בדרגתה הגבוהה ביותר. שלוש פעמים ביום נכין את עצמנו בהתרגשות, נסדר את ההופעה החיצונית שלנו, נרגיש את החיסרון שאנחנו כל כך רוצים לספר עליו למישהו, ואז - זה יקרה, משהו ישתנה, מישו יענה. הומה נפשי לקראת מפגש.

כל אחת מאיתנו יכולה להצביע לפחות על תפילה אחת שהתפללה ממעמקי הלב ותפילתה שבה ריקם. "היא עדיין לא נענתה", יסבירו לך. "לטובתך היא לא נענתה, ה' יודע מה טוב בשבילך!" יאמרו לך אחרים בחצי נזיפה. "זה לא שהוא לא ענה, הוא ענה 'לא'! וגם זו תשובה", יתחכמו המבינים. כולם, באמת, מדברים מתוך כוונה טהורה, אבל את - מרגישה צער נורא, ממש כמו צערה של זו שהגיעה לפגישה, השקיעה מחשבה, ברכה כל מילה וכל הבעה בפקידה, והוא? אפילו לא חזר אלייך או לשדכנית. וכאן מגיעה החסידות ומגלה גילוי מרעיש: אין תפילה שלא נענית! "לית רעותא טבא דאיתאביד!" אין רצון טוב שהלך לאיבוד, ששב ריקם. ולא, הכוונה היא לא לכך שעוד תיעני בעזרת ה' אלא שנענית כבר, ממש!

איך זה ייתכן?!

"חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת ומתפללים כדי שיכוונו ליבם למקום", מלמדת המשנה בברכות. השעה הזאת באה למקד את עיקר מטרת התפילה: העמידה מול מלך כול יכול, מלך קשוב לצרכיך, מלך שמחכה למפגש היומי עם ילדתו האהובה. הכוונון של הנפש והגוף לקראת המפגש הזה הוא הכול, וכל מה שייאמר מאוחר יותר, בשעת התפילה עצמה, יהיה המפגש המרגש שהיית זקוקה לו כל כך.

מתנת חיים
מתנדבים למען השתלת כליה

נס"ד

עצרו לרגע את החיים שלכם!

אני יצחק בן קיקי, אב לשני ילדים.
אני באמצע החיים שלי, אבל חיי בסכנה!
אולי אתם יכולים להציל אותי?

אני סובל ממחלה תורשתית נדירה שפוגעת
בכליות שלי ולכן אני חייב תרומת כליה
בדחיפות, הזמן שלי הולך ואוזל!

נכון, זה לא משהו שעושים על הדרך,
אבל בלי האמונה שיקרה הנס למצוא מי
שיסכים להציל את חיי אני לא אחזיק מעמד.

אם יש פה מישהו שקורא את השורות הללו ומוכן להתחיל
תהליך של בדיקת התאמה לתרומה,

בבקשה פנו למספר הטלפון של עומר: 050-7461884

או לאתר האינטרנט של מתנת חיים
בקישור המצורף: <https://rb.gy/qxq39p>

כל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו

מסנת סנהדרין פרק ד'

לע"נ לוחם סיירת מטכ"ל,
 גיבור ישראל, עניו וצנוע,
 דוד חיים מאיר הי"ד
 נכדו של הרב גריה זצ"ל

הושענאות בהר הזיתים

לימוד ותפילה בליל הושענא רבה

בהשתתפות: (לפי סדר הופעתם)

הרב **יוסף כרמל** | ראש הכולל לדיינות ארץ חמדה
 הרב **יגאל שפרן** | רב קהילת מרחבים ופרופ' מרצה לאתיקה ורפואית
 הרב **שמואל סלוטקי** | שכל שניים מבניו בקרבות בשמחת תורה תשפ"ד
 הראשון לציון הרה"ג **שלמה עמאר** | הרב הראשי לירושלים
 הרב **הלל הורביץ** | מנכ"ל מוסדות מכון התורה והארץ וראש קרן יחד
 הרב **הראל קצין** | סא"ל במיל', ר"מ בישיבת שדרות, איש כוחות הביטחון
 הרב **מאיר גולדווינט** | ראש ישיבה ב'ישיבה יוניברסיטי'
 הרב **מנחם בורשטיין** | ראש מכון פוע"ה
 הרב **ליאור אנגלמן** | ראש בית המדרש הקהילתי בכפר סבא
 הרב **יוני מילא** | מרצה וד"ר למורשת ישראל – מדרשי אגדה ותנ"ך
 הרב **דוד לאו** | הרב הראשי לישראל (לשעבר)
 הרב **גבי קדוש** | רב מ.א. בני שמעון (לשעבר רב גני טל)
 הרב **יוני לביא** | מראשי ארגון 'קהלים', מרבני ברקאי
 הרב **דב זינגר** | ראש ישיבת 'מקום חיים' ומייסד בית המדרש להתחדשות
 הרב **ראם הכהן** | ראש 'ישיבת עותניאל'

06:00 | תפילת ותיקין - ברוב עם במצפה רחבעם

במהלך הלילה

יופיע הזמר אביה שרמן - בשירה, בליווי כלייזמרים
מרכז קטיף - להנצחת מורשת גוש קטיף וצפון השומרון
 יוצגו תערוכה וסרטון - "נלחמים על הבית"
 ויוקרו סרט על מורשת גוש קטיף

יום שלישי אור לכ"א תשרי

תשפ"ה

החל מהשעה 21:00

חלון שבע הקשתות בהר הזיתים

בהפקת:

פרסומי ישראל וקרן אביה

עם ישראל חי ומנצח!

הסעה להר הזיתים ליד חניון "חנה וסע"
 תחנת הרכבת הקלה בגבעת התחמושת (שילוט הכוונה במקום)
 בשעות: 21:00 | 20:30

למחרת - בתום תפילת ותיקין,
 הסעה ב- 09:00 חזרה לגבעת התחמושת

נא להצטייד בלבוש חם | מס' המקומות מוגבל
 סוכה במקום | אפשרות לרכישת ערבות

**הכניסה וההסעות
לנרשמים באתר טיק צ'אק**

>>>>>

האירוע בתיאום ע"י מועצת ירושלים | הדוברים, סדר הופעתם והמנחים - נתונים לשינויים (בשיתוף עיר דוד - עמותת אלעד)

פרק לד / לב כפול

בזמן בית המקדש ה' הופיע בו, וכשיהודי עלה למקום בו ה' משכין שכינתו בתוכנו כל אישיותו נמסה – לא לגמרי כמו במעמד הר סיני, אבל היא נמסה. הייתה פורצת אצלה שמחה עד אין חקר על שהיא זוכה להתקרב, שמחה שהקב"ה בא אצלה, וגם בכייה עד אין חקר שיש בנו צד כל כך רחוק שאינו דבוק בה' – החומריות והנפש הבהמית. היום, כשמקדש אין לנו, כל החדווה והבכיה – הצמד הזה שהוא הלב השלם של היהודי – מתגלה אלינו בלימוד התורה ועשיית המצוות, ואפילו בתוך עולם החולין כאשר אנחנו ממשיכים גם לשם את המצווה – שבתלמוד ירושלמי היא הנקראת 'מצווה' סתם – מצוות הצדקה. אדמו"ר הזקן עסק הרבה מאוד במעלת מצוות הצדקה, וכאן בפרק הוא מגלה לנו שכשאדם נתון בתוך ענייני העולם הזה, המקום שבו כביכול הבכיה היא הכי גדולה – שהרי אנו לא זוכים להיות לפני המלך – ובכל זאת בתוך כך הוא נותן צדקה, המלך בא ומתגלה ומשכין שכינתו בתוך מעשה הצדקה. על ידי כך, אפילו כאן למטה שוב מופיע הלב השלם של "חדווה תקיעא בליבאי מסטרא דא ובכיה מסטרא דא".

בסיום פרק לד מביא אדמו"ר הזקן מהזוהר הקדוש משפט אחד עמוק מיניינים: "חדווה תקיעא בליבאי מסטרא דא, ובכיה תקיעא בליבאי מסטרא דא" – החדווה מצד אחד של הלב והבכיה מצד אחר.

הלב שלנו מכיל ניגודים. נדמה לנו הרבה פעמים שאנחנו או במצב רוח אחד או במצב רוח אחר. אך כשאנחנו מעיינים בזה, אנחנו מגלים הרבה פעמים שישנן תערובות כאלה, אני גם זה וגם זה. בדרך צחות אומרים ש'מלאך אחד לא יכול לעשות שתי שליחויות, אבל אדם אחד לא יכול להכיל פחות משני רגשות'...

הלב שלנו הוא תמיד כפול: בכייה, וחדווה. בכייה על הריחוק, וחדווה על הקישור. אנו רואים זאת בשעת חופה של ילד. לפעמים אנשים מזילים דמעות כי הם מרגישים שמצד אחד יש פה קרבה גדולה, ומצד שני הם בהשתוקקות. גם להפך, בשעת צער, יש תחושת כאב עמוק, ומצד שני יש איזו קרבה שלא הייתה כשהנפטר היה חי איתנו. הקרבה והריחוק מתחדדים אחד עם השני, והלב של יהודי כשהוא פונה כלפי מעלה תמיד שמח שמחה עד אין חקר מהקשר, וגם בוכה על הריחוק.

אנחנו נמסים

האבות הקדושים היו תמיד שם אצלו יתברך, ואילו לנו יש שתי תנועות "רצוא ושוב": ללכת אצל זיווגנו, ויש שזיווגנו בא אלינו. כך חז"ל אומרים על יעקב ויצחק, "יעקב הלך אצל זיווגו" ו"יצחק זיווגו בא אצלו". המעלה העליונה שהנשמה הולכת אצל דודה – זוהי מעלת האבות והנביאים והם יכלו לעמוד במדרגה זו ולהמשיך להתקיים בגופם, אבל ישראל כשעמדו על הר סיני "פרחה נשמתם". כי ללכת אל דודנו זו חדווה וגם בכייה כל כך נפלאות, שאין לנו איך להכיל זאת. אנחנו נמסים, "פרחה נשמתם". לכן, לעומת זאת, אצלנו הבכיה והחדווה באות בכלים של תוך גדרי העולם הזה – הקב"ה בא אלינו, זיווגנו בא אלינו.

בס"ד

"ישוּבוּ יִשְׁבִּי בְּצִילוֹ יַחֲיוּ דָגָן וּפְרִיחוּ כִּגְפֵן זָכְרוּ כִּיִּן לִבְנוֹן"
(הושע, י"ד)

אזכרה

במלאת עשרים ותשע שנים לפילתו בלבנון של

סרן יוסי אוחנה הי"ד

יתקיים לימוד ליל הושענא רבה

ביום שלישי כ' תשרי (22/10/23) בבית הכנסת "אוהל חיים"
פארק בורדו, רובע ד' (צמוד לבית הספר "שחר"), אשדוד

21:30 - לימוד "קריאי מועד"

22:00 - הרב **ערן תמיר** רה"י הגבוהה אורות אשקלון

23:00 - הרב **אוהד תירוש** ראש בית מדרש בוגרי צבא, בני-דוד. עלי

24:15 - הרב **יובל פרוינד**

המשך לימוד "קריאי מועד"

העלייה לבית העלמין ביום שישי, כ"ג תשרי (25/10/24) בשעה 09:30

- נא לדייק -

מה הכאב שלך?

איתי אסמן

גם שפע של עושר, פירות ותבואה. אבל זה לא היה העיקר שלו. בית המקדש הביא השראת שכנה בישראל, הוא הביא אווירה שמאפשרת קדושה וגם נבואה. זה היה העיקר שלו. מי שמדבר רק על היופי החיצוני של בית המקדש או על הפירות הטעימים הוא אדם שטחי.

יהודים שנפגשים ומדברים על "שיח של כאבים" בלי לדבר על הקב"ה ובלי לדבר על נשמה, זה ביטול תורה, אין לזה ערך נצחי, האחדות הזו לא תחזיק מעמד כי היא לא מדברת על המכנה המשותף העמוק, אלא השטחי (קל וחומר כאשר זה פוליטי). מישוהו שאל אותי: "אתה לא מרגיש צורך להפגש עם חילונים ולעשות אחדות??". עניתי לו- "ממש לא. ההורים שלי חילוניים, אחיות שלי חילוניות, המשפחה המורחבת שלי הולכת כל שבוע למחאות קפלן. ואתה יודע על מה אני מדבר איתם? על המשפחה, על החיים, אני לא מדבר איתם על פוליטיקה ולא על הסכמות רחבות. כולנו יודעים מה כל אחד מצביע ואנחנו גם יודעים שהכרעות עובדות בקלפי וככה החיים עובדים". המניפולציות שארגונים עושים לדתיים לקחת אותם לפוליטיקה בשם סיסמאות אחדות לדעת רעות מאוד.

אם אתם מגיעים למפגשי אחדות, עזבו את הפוליטיקה בצד. אחדות גם לא עושים בשביל טיפול פסיכולוגי להרגיע כאבים. ואם אתם רוצים לדבר על רגשות, אז תדברו על רגשי קודש, תשתפו אותם. תספרו לבר שיח שלכם איך אתם מרגישים בשולחן השבת, ואיך אתם נהנים בשיעור תורה של הרב, וכמה צניעות חשובה לכם. תנו לנשמה שלכם לדבר, זה מה שהם רוצים לשמוע. לא מה אכלתם לארוחת צהריים ואיזה פוליטיקאי אתם שונאים.

אשתף אתכם מה כואב לי. זה מאוד יפה שכל אחד מספר מה כואב לו, גם ברגשי החול וגם ברגשי הקודש. אבל איפה הקב"ה בסיפור? איפה הכאב של השכינה? למה אף אחד לא מדבר עליה? למה רבות מהיוזמות של ט' באב הן על פילוג ומחלוקות פוליטיות? למה לא מדברים על הכאב של הקב"ה ועל חסרון המקדש, הקדושה והשכינה? מיום שידברו על הדברים האלו- על הנשמה שיש בכל יהודי, על התורה שקיבלנו בסיני, ועל בית המקדש ותוכנו הרוחני, הוא יהיה מיום האחדות האמיתי לואני מיחל.

asmanitai@gmail.com

בשבוע שעבר כתבתי מאמר על הדברים שיש לציונות הדתית ללמוד מהחרדים בסוגיות העבא, בעקבותיו קיבלתי כמה תגובות, אבל אחת ריגשה אותי במיוחד, משום שהיא תיארה במדויק את מה שרציתי לומר דרך סיפור אישי. הדברים מתפרסמים בעילום שם, באישורו: "שלום וברכה איתי. קראתי את המאמר שלך ואני חייב להגיד שהיה צריך הרבה אומץ ואמת כדי לסכם ולתמצת את הגישה של הציונות הדתית בכישלונה הרוחני על חשבון האחדות כערך עליון. אני בעל תשובה בן 47 ופניתי ישר לזרם החרדי ספרדי מהרבה סיבות. אחת הסיבות היא כאשר הייתי חייל בגולני, שם עוד הייתי חילוני, היו לי במחלקה בייניים וממש אהבתי לראות את האחדות שלהם והשירה שלהם בערב שבת. אבל פה זה הסתיים. למה? הם לא חילקו מהתחושות שלהם לחיילים מסביב. כי לאף אחד מהם לא היה להט וחיות להסביר לי על תורה ומצוות ולהכיר לי מי זה הקדוש ברוך הוא. ישבתי איתם הרבה בשמירות ולא היתה שיחה רוחנית אחת. אם כבר מצאתי את עצמי מנסה לכבות חשקים, רצונות וסקרנות של אחד מהם ולהסביר לו שלעולם החילוני אין מה להציע מלבד להאדיר את עצמו. כמובן שגם באזרחות וגם במילואים הם לא מפתחים שיחה רוחנית.

לאחר שחזרתי בתשובה הבנתי שהציונות הדתית פשוט מעוניינת להכנסה לחברה הישראלית למען האחדות וזה יפה מאוד אבל הם יותר מושפעים מאשר משיפעים. המאמר שלך כל כך הסביר יפה את הנושא שאני חושב שצריך לתת לכל ראשי הישיבות של הציונות הדתית, לקרוא כל בוקר את המאמר שלך ושיעשו חושבים כמה עקרונות והעלמות עין הם ממשיכים לעשות בזמן שהנוער שלהם הולך וגושר בצורה חריגה מאוד. ישר כוח". עד כאן דבריו. הסיבה שדבריו נגעו בי, היא כי גם אני הייתי חייל חילוני במחלקת בייניים בגולני. אלא שאני זכיתי להיות עם תלמידי ישיבות ששתפו אותי ברגשי הקודש שלהם, וזה קירב אותי. והרגשתי בדבריו צער על הפספוס הזה שהיה בחיי.

לאחרונה קמים כל מיני ארגוני אחדות, שתסלחו לי על הכוונות - הם שטחיים להחריד. איך מזהים מיום שטחי? הם מדברים על 'פוליטיקה של הכנסת אורחים' ומדברים על 'כאבים'. חבר דתי סיפר לי, שפעם ראשונה הוא פגש 'חילוני אמיתי' ושמע את הכאב שלו, וכל השיח הוא סביב כאבים משותפים ומנסים להגיע ל"הסכמות רחבות". למה זה שטחי? ראשית, אחדות וקירוב עושים לשם שמיים ולא לשם פוליטיקה - זה זול מאוד. שנית, היהודי לא מורכב רק מגוף ורגשות. ליהודי יש חלק עליון, אלוהי, קוראים לו - נשמה. בית המקדש היה מבנה מאוד יפה מבחינה אדריכלית, בוכחות היה

איך תדעו לאיזה מיום אחדות ללכת?

להצטרפות לקבוצת ווטסאפ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

גם אתם יכולים להפיץ תורה!
להצטרפות לצעירי ראש יהודי - 054-8393457

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן
למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

סוף סוף מה שחייתם לו וכ"כ מתבקש, לאור כל מה שחווינו...

מחפשים את השליחות שלכם?

תפתחו
תיומנים

ימי רביעי (לאחר סוכות) בירושלים

בית מדרש לשליחות הנני!

בואו לאפוב, לפאמין ולקרב!

לפרטים נוספים: שחר - 055-2235465 | Ry.hineni@gmail.com

יש לך ראש יהודי? היה שותף/ה! התרומות לראש יהודי מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל "ראש יהודי היו שותפים" או בטלפון 052-566-5005

הושענא למען איתן

לזכרו של איתן דב רוזנצוויג הי"ד

איתן, איך מצאת בטיול את החלק הארכיאולוגי הנדיר הזה? "שאל אורי בן ה-7. "איך מוצאים בכלל?"

איתן בן ה-8 תהה כיצד לענות על השאלה. "מסתכלים טוב טוב על השטח, בודקים מה שונה ופחות מתאים לסביבה... רגע, יש לך מחשבות גם אתה למצוא פריט כזה? זה די נדיר, אבל אתה משהו מיוחד! אז אני די בטוח שתדע למצוא גם אתה", החמיא לאחיו הקטן ממנו. פניו של אורי הסמיקו והוא לחש במבוכה: "גם אני רציתי להתפרסם בחדשות". איתן חיך, ליטף באהבה את ראשו של אורי ואמר: "אתה עוד תתפרסם, ולא רק בחדשות. עוד ישמעו על הסופר המוכשר אורי רוזנצוויג!", עודד אותו. "מצד ימין מתחיל הדיוקן של טיטוס, שבעצם פותח את פרק החורבן. אחריו מגיע סנחריב, שמייצג את החורבן והגלות. זו למעשה הגאולה, גאולה שבאה מתוך חורבן", הסביר איתן לבוחן הבגרות באמנות. "האומנות מגיעה כאן גם עם אפלטון והאידאות, ויש כאן פיוט ועשרה דיוקנאות של עשרת הרוגי מלכות, והשיר של ביאליק 'קום לך לך אל עיר ההריגה' על פרעות קישניב", איתן הסביר בתשוקה והתלהבות את היצירה עליה עמל לאורך כ-4 מטרים של גליל קנבס.

הנער הסקרן, שבמסגרת לימודיו בישיבה התיכונית התעקש ללמוד גם אומנות, ישב לצד שולחן הסלון בביתו, וניצל את ימי הקורונה המסוגרים לבטא בצורה גורלו של העם היהודי באמצעות דיו וקולמוס, ממש כמו ספר תורה. "העם היהודי הוא סיפור נצחי שממשיך, וצריך להמשיך את הדרך שלו, של המורשת היהודית, להתחבר למקורות שלנו, לאבותינו, ולהמשיך לבנות את העתיד מתוך הראיה הזו", הסביר למורה המגמה, פורת סלומון.

פורת התרשם מהתלמיד הצעיר שהשתוקק לדעת הכל, לספוג וללמוד מה שניתן. איתן שיתף אותו בפנקס עימו הסתובב במוזיאונים, בקונצרטים של הפילהרמונית, בפעילויות בית ספר, שיעורי תורה וחצרות חסידים. ספר הסיקציות שיצר לאורך שנים הכיל את כל העולמות שהעשירו את נפשו, והמורה

ידע לזהות את הכישרון הייחודי. "תקשיב, איתן, פיתחת פה איזו שפה. קח אותה הכי רחוק שאתה יכול!", עודד את תלמידו לבטא את יכולותיו. יש לך פה גליל קנבס באורך 10 מטר. תתחיל מצד אחד ונראה לאן אתה לוקח את זה".

"אמא, אומנות זו הנפש שלי", שיתף איתן את אימו, חגית, כשגילו ששיעורי אומנות הסתדרו במערכת השעות בדיוק באותן השעות של חמש יחידות מתמטיקה. בפניהם ניצב אתגר - "שיעורי אומנות אפשר להשלים, לא?", הציעה פשרה. אבל הנפש היא שקבעה: רוח היצירה הפועמת תקבל את שיעורי האומנות הקבועים במערכת, ויהיו אלו שיעורי המתמטיקה שאיתן ישלים באופן עצמאי. וכך היה.

יחד עם השתתפות מוגברת בשיעורי תורה, התעניינות ולימוד על קבוצות שונות בחברה הישראלית, כבר כנער מתבגר שלט איתן בתרבות היוונית, הרומית והמצרית ולימד את עצמו כתב חרטומים והירוגליפים. כשבגר

מועדון הגיל השלישי באפרת. איתן נכנס בבטחה לאולם רחב שאירח עשרות קשישים ולצידם מטפלים סיעודיים, במסגרת תוכנית התנדבות של בני נוער בקהילה. גם לזה הוא מצא זמן. "אני מרגישה את המוות", אמרה הקשישה לצידה התיישב. המשפט הלם בו. בעודו נבוך ומתלבט אם מה ואיך

תורתו אומנותו

יחד עם השתתפות מוגברת בשיעורי תורה, התעניינות ולימוד על קבוצות שונות בחברה הישראלית, כבר כנער מתבגר שלט איתן בתרבות היוונית, הרומית והמצרית ולימד את עצמו כתב חרטומים והירוגליפים. כשבגר

שלם במעמקי המלחמה, הקשר נוצר אחת לכמה ימים טרופי שינה. "אני אחזור ואספר הכל", אמר לאביו האוהב. "יש לי כל כך הרבה לספר". עוזי ידע שהלב הטוב של בנו בכורו ינחה אותו גם בתוך האימה.

פאתי ג'באליה. פעילות מבצעית משמעותית התנהלה ב'עמק הגראדים', הפרדסים מהם שוגרו טילים רבים לעבר ישראל. חילופי אש מכמה כיוונים לא מנעו מאיתן וחבריו לחתור למגע. במהלך הקרב שהתנהל במקום, האש פגעה בו. הכרתו התערפלה, וחבריו שלחמו לצידו הם שפינו אותו לאחר שנפגע. חרף ניסיונותיו החוזרים ונשנים של החובש להצילו, נגדעו חייו של מי שהיה מופת וסמל לפאר שילוב תורה ויצירה.

"איתן נפל בפרדס. הוא נכנס לפרדס שהיה שם, ונהרג", סיפרה אימו. "במקרה שלו זה סמלי ומתכתב עם עולמות הרוח שלו, שכן בכתבי חז"ל 'פרדס' הוא כינוי של רבדים ומשמעויות בתורה".

לְמַעַן אֵיתָן הַנּוֹדֵק בְּלֵבָא אֵשׁ:

לְמַעַן בֶּן הַנֶּעֱקָד עַל-עֵצִים וְאֵשׁ:

לְמַעַן גִּבּוֹר הַנֶּאֱבָק עִם-שָׂרֵי-אֵשׁ:

לְמַעַן דְּגָלִים נְחִיתָ בְּאוֹר וְעֵנַן-אֵשׁ:

לְמַעַן הָעֵלָה לְמִדְּוָם וְנִתְעַלָּה בְּמַלְאכֵי-אֵשׁ:

"למען איתן", אחד הפיוטים הנאמרים בתפילות הושענא רבה, היום הקודם לשמחת תורה, זכה לאיור שיצר איתן לפני מספר שנים ופורסם בכתב העת "בר", לאמנות ושירה לבני ישיבות. באיור נראה יהודי עוטה טלית ואוחז בידיו בארבעת המינים המסתירים את פניו. מאחוריו יצורים ומפלצות בתוך החושך, ובצד מופיע השעיר לעזאזל עם החוט האדום, שעומד לצאת מהתמונה.

"יש משהו ביצירות שיש בהן משהו מנחם", ספד פורת לתלמידו. "הן מבקשות מאיתנו לא להתאבל על הפוטנציאל שבובזו. אל תתאבלו על הסוף, כי זה לא הסוף. יש פה סיפור גדול. תמשיכו לקרוא את המסע הזה, שכן איתן הפך להיות חלק מאותו גורל יהודי אותו צייר".

תם ולא נשלם. המסע לא הסתיים. כל אחד מאתנו ממשיך אותו – בדרכו.

כתיבה: דיתי הורביץ-ארד

מתוך הספר התיעודי לחללי חרבות ברזל – אור אינסוף

בני המשפחה.

יהודה ושומרון וגם לבנון, השירות הצבאי של איתן היה משמעותי ובעל חשיבות בגזרות הקשות ביותר. הפק"ל הגדודי הכבד היה נחלתו של איתן. מלא מוטיבציה, בלא תלונות, חיפש וחשב יחד עם הפק"ל הכבד כיצד יוכל לסייע לאחרים. לעתים היו אלו שיחות הנפש, לעתים מילות עידוד או אחיזה ציור כבד במיוחד, או איזה חידוד תורני או פילוסופי. "אמא, תוכלי בבקשה לשלוח אליי את אהרון מגד ומאיר שלו?", איתן התכוון לספרים שהיו בספרייתו, כמובן. לא ביקש לעצמו עוגות או טעמים של בית, רק ספרים. ואמא? ארזה לו באהבה את מגד, שלו, תמונה משפחתית, מחברת/פנקס לכתיבה וציור, וגמרא קטנה להמשך לימוד הדף היומי. "שלחתי לו דברים שהוא אוהב", חייכה.

ארבעה מינים על רקע מפלצות

ימי תשרי תשפ"ד. חופשת שחרור. בתוכנית – לחזור לישיבת ההסדר בירוחם אחרי יום כיפור, חופשה משפחתית בחו"ל, לאחר שנה פלוס-מינוס למצוא שידוך הולם, הקמת משפחה, וכמובן, להמשיך ליצור ולהעמיק בלימודי אומנות. בפועל – אזעקות, טבח נוראי, מלחמה, צו 8.

"שליחות ואחריות", אמר לעצמו איתן כשבאופן מידי יצא מהישיבה והלך להתייצב ולהגן על המדינה שכה אהב. שבועיים בלבד לאחר חופשת השחרור, התגייס שוב עם חבריו ממסלול ההסדר לשירות מיד עם פרוץ המלחמה. "אי אפשר לתאר מה זאת דאגה של אמא כשהבן בעזה", שיתפה חגית. חודש

להתייחס, היא המשיכה: "אני לא זוכרת למה אני כאן, אני מרגישה את המוות". הדברים הדהדו בראשו שוב ושוב ולא נתנו לו מנוח. ואיתן, כמו איתן, ביטא את שבנפשו ביצירה והומור, שהשתלבו להן יחד לכדי שירה מדוברת ומחורזת שהתגלתה במופע 'פואטרי סלאם' שנערך בגוש עציון. ניצב על הבמה, בקול בוטח, שיתף מחוויותיו וממהלכי נפשו ומחשבותיו מהמפגשים עם הקשישים, ובתוך כך ההתמודדות עם המוות הקרב, כפי שספג מאותה הקשישה. התשואות לא איחרו מלהגיע. איתן מצא במה נוספת לבטא את נפשו.

"צמד השטותניקים, אלעד ואיתן, תפסיקו לריב על המחשב!", קראה חגית לעברם בחיוך. השניים שהיו דומים ומחוברים זה לזה, ידעו גם לחלוק את אותם הערכים עליהם התחנכו, יחד עם אחיהם אורי, נווה ועמית. אהבת כל חלקי עם ישראל, השקעה ומסירות בלימוד התורה ואהבה גדולה וממשית לכל חלקי ארץ ישראל – כל אלה באו לידי ביטוי בכל ההתנהלות המשפחתית, האישית והחברתית של כל המשפחה.

"השותפים שרצו לעשות מחיצה בחצר..." כהמשך טבעי לישיבה התיכונית בחר איתן להמשיך את לימודיו והתפתחותו בישיבת ההסדר בירוחם. גם שם המשיך לשאול, לחקור, להתפתח ולא לוותר בכל התחומי הלמידה. ולמרות היותו חדש ו'צעיר' אף יצר והשתתף בחידושים ושידרוגים של מסגרות לימוד והווייה, כאילו היה ותיק ורגיל. גם בישיבה לא הזניח את תחומי היצירה האומנותית, הן לטובת הישיבה והן לחברים. יכולת היצירה גם בנתה סביב איתן מעגל חברים מהמגמה הספרותית שיחד מצאו משמעות בכתיבה ואומנות. "באמת שאלת את הרב אם אפשר לכתוב שירים בחול המועד?", שאל יאיר חברו. "אתה משהו, שילוב יוצא דופן של תורתו ואומנותו", צחק אך התגאה בחברו. תורניות, הומניות, פשטות ואמת, זה היה הקוד המאחד של החבורה היצירתית.

על אף שנשק ביד היה ממנו והלאה, היה ברור לאיתן שיתגייס ליחידה קרבית. הוא ראה בזה מצוה ממש. במסגרת השירות הצבאי של ישיבת ההסדר, היה זה גדוד שקד של גבעתי שנהנה מהרצינות ומההשקעה שלו באימונים ובמסלול. הכומתה הסגולה המיוחלת המתנה בסוף המסע, ולקראתה צעד לאורך 80 קילומטרים. "זה איתן שם?", שאל עוזי את חגית בדאגה. "הוא בקושי הולך אבל זורח. איזה חיוך! יאללה, בואו נרוץ לקראתו, נשלים את המסע ביחד", דרבן את

הרב דני לביא

ראש מכון עולמות ור"מ בישיבה הגבוהה באלון מורה

ההתרעה שהוחמצה

לא רק ההתרעות המודיעיניות פוספסו, גם הנבואה שצפתה את הטבח לא נלקחה בחשבון. מהי מערכת ההגנה שהופעלה כאשר שאר המערכות דממו? וכיצד נשמח בשמחת תורה התשפ"ה?

שישראל ממוקמת במקום השמיני במעצמות העולם, דירוג שנקבע לפי עוצמה צבאית, כלכלית ומדינית.

"וַיֵּשֶׁשׁ אֶל־לוֹהָ עֶשְׂהוּ" - אבל יחד עם החזרה לארץ, הוא עוזב את הממד הדתי והרוחני שלו. בשלב הראשון מדובר בצינונות חילונית, אך בשלב השני ישנה החמרה:

"הֵם קְנָאוּנִי כְּלֹא-אֶל" (דברים לב, כא) - מה משמעות הביטוי המוזר 'לא-אל'? אלילות היא אמונה זרה, והמקבילה שלה בימינו היא אידאולוגיה הסותרת את אמונת ישראל. לפי זה 'לא-אל' זהו חוסר באידאולוגיה. זהו בדיוק התהליך שהעולם עבר, ועם ישראל בתוכו - האידאולוגיות הגדולות קרסו בעקבות שתי מלחמות העולם, והתחלפו בהדרגה בגישה ספקנית ופוסט-מודרנית שהובילה למצב של חוסר אידאולוגיה ששווה להקריב למענה.

"כְּעֶסְנִי בְּהִלָּקֵהֶם" - כשאין שום ערך להתמסר אליו, העיסוק התרבותי מתרכז ב'הבל' - בנחות, בשעשועים, בכיף ובחוויות.

ה'נגטיב' הפלסטיני לאובדן הזהות

"וַאֲנִי אֶקְנִיאָם בְּלֹא-עֶם" - כאן מופיעה הגדרה מדויקת למאבק שלנו עם הפלסטינים, שמהם פרצה המלחמה מעזה. אין להם היסטוריה ייחודית, מלכים, מטבע וכדומה, אלא הם חלק מהאומה הערבית הגדולה. כאשר הם היו תחת ממלכות אחרות, כמו ממלכת ירדן, הם לא ביקשו עצמאות. הם בעצם "לא עם", וכל ההצדקה הלאומית שלהם היא רק ככוח התנגדות לישראל.

"בְּגוֹי נָבֵל אֶכְעִסֶם" - נבלות, כמו בסיפור של נבל הכרמלי, זו כפיות טובה. המצב של ערביי ישראל הרבה יותר טוב מהמצב במדינות ערב הסובבות אותנו. בכל הסקרים הפנימיים, כששואלים אותם "איפה היית רוצה לחיות, תחת הרשות הפלסטינית או תחת ישראל?", כמעט כולם אומרים "תחת ישראל". ובכל זאת הם מפגעים בנו ללא הרף. כגודל שכחת הזהות, עוצמתו וכוחו של האויב גדלה. ביום הכיפורים בשנה שעברה הריחוק הגיע לשיאים חדשים שלא העלינו בדעתנו, עם ההפרעה לתפילות יום הכיפורים במרחב הציבורי.

שנה לטבח המזעזע בשמחת תורה. המאורעות הקשים שעברנו - מאכזריות אויבינו שלא חמלו על זקן ותינוק, ועד כמות החטופים הגדולה - הכו את כולנו בתדהמה רבה.

במהלך השנה, התברר גודל המחדל - עד כמה הידיעות המודיעיניות היו רבות ומדויקות, ובכל זאת בגלל תפיסות שגויות בחרו להתעלם מהן. אבל איך הייתם מגיבים אם הייתי אומר לכם, שלא רק ההתרעות המודיעיניות פוספסו, אלא ישנה נבואה מפורשת שצפתה את הטבח, אך לא קיבלה התייחסות ראויה?

לעיתים ישנה רתיעה מעיסוק למפרע בדברים שנצפו בתנ"ך, אנשים רבים יגיבו בהרמת גבה כשיהיה מדובר ברמז שצפה מאורע זה או אחר. אך כאשר מדובר בפסוקים מפורשים, כשם שאנו מתפעלים מנבואות שיבת ציון שזכינו להתגשמותם בימינו, לא נוכל להתעלם גם כאן מפסוקים שצפו באופן מופלא את תקופתנו על סימניה ומשבריה.

הייסורים בארץ בדור האחרון

פסוקי פרשת האזינו שקראנו לאחרונה, מספרים על ייסורים שיבואו על עם ישראל בעוזבו את א-לוהיו. אך כמה הם מחדשים על פרשיות הברכות והקלות שהופיעו כבר לפני כן? הרמב"ן (על ויקרא כו, טז) מסביר שקללות פרשת בחוקותי התקיימו בגלות בית ראשון, וקללות פרשת כי תבוא התקיימו בגלות בית שני. שירת האזינו, לעומת זאת, לא מזהירה מגלות, היא מזהירה מהסתאבות לאחר חזרתנו לארץ ישראל, שעלולה להוביל לייסורים קשים בתוך ארצנו "בְּאַחֲרִית הַיָּמִים" (דברים לא, כט).

חברת השפע ואובדן הערכים

הנה כמה פסוקים נבחרים משירת האזינו המתארים את התהליך שעברנו בעשרות השנים האחרונות:

"וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט, שְׁמֵנָה עֶבֶת כְּשִׁית" (דברים לב, טו) - עם ישראל נמצא במצב של שפע כלכלי גדול. לפני כמה שנים פורסם

טבח שמחת תורה

כעת, שימו לב לפסוקים הבאים, ושימו לב לנגד עיניכם את מאורעות הטבח הקשים:

”מחוג תשכל-חֶרֶב, ומִחֲדָרִים אֵימָה; גַּם בַּחוּר, גַּם בְּתוּלָה, יוֹנֵק עִם אִישׁ שִׁיבָה” (דברים לב, כה) – האימה בתוך חדרי הממ”ד, כאשר הזוועות מתרחשות בחוץ, ואויבינו האכזריים שלא ריחמו על יונק, בתולה ואיש שיבה.

”מִדָּם חָלַל וְשִׁבְיָה מֵרֹאשׁ פְּרָעוֹת אוֹיֵב” (דברים לב, מב) – כשקראתי פסוק זה הצטמרתי, מי דמיון מצב כזה שבנוסף לכמות ההרוגים החריגה ביום אחד, יהיו שבויים רבים גם מקרב האזרחים, זאת למרות שאנחנו כבר בעלי מדינה ריבונית.

”אֵיכָה יִדְרֹף אָחֵד אֶלֶף וְשָׁנִים יִנְסוּ רַבָּכָה אִם לֹא כִי צוּרָם מִכָּרָם וְהָהֵם הַסְּגִירָם” – אמנם חדרו אלפי מחבלים, אך באופן פרופורציונאלי לכוחות צה”ל ויכולותיו, ולערים הגדולות אליהן נכנסו המחבלים, היה כאן משהו חריג ותמוה בתולדותיה של מדינת ישראל החזקה.

מערכת ההגנה כנגד הקריסה הפנימית

אך מה המשמעות של השבר הגדול? מה מטרתן של אותן מכות קשות שניחתו על עם ישראל בארצו?

הפסוקים מתארים זאת, כמנגנון הגנה משכחת זהותנו ותפקידנו: ”וְהָיָה כִּי תִמָּצֵא אֹתוֹ רָעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לֵאמֹר כִּי לֹא תִשָּׁכַח מִפִּי זִרְעוֹ...” (דברים לא, כא). עצם המתקפה הקשה מזכירה לנו מי אנחנו – הותקפנו כעם היהודי ללא הבדל בין ימין לשמאל, בין דתיים לחילונים. בהקלטות המחבלים, הם נשמעו מדברים על ‘המתנחלים’, כאשר כוונתם היא לתושבי עוטף עזה.

בערב שמחת תורה התשס”ד, עם ישראל היה מפולג מאוד, כאשר בלב המחלוקת עמד הצביון של מדינת ישראל, והחשש מהממד היהודי שבה. עם פרוץ המלחמה הקשה התרחשו שני תהליכים משמעותיים: אחדות גדולה ומפעמימה כנגד האויב (שעל אף רעשי הרקע, היא ממשיכה גם כיום ברובו המוחלט של עם ישראל).

חיבור מחודש לשורשי הזהות היהודית שלנו – מקריאות האמונה וריבוי הציציות בשדה הקרב, ועד האנטישמיות באוניברסיטאות בארה”ב, שהובילה רבים שראו עצמם כאזרחי העולם הגדול, לומר בפה מלא: אנחנו קודם כל יהודים, לפני כל הגדרה אחרת.

הכל 'מפתוב' או שיכול להיות אחרת?

אך כאן עולה השאלה: האם בעצם כל מה שעברנו היה חייב לקרות? היכן הבחירה החופשית שלנו, ומה בכלל אפשר ללמוד מכאן לעתיד?

זה המקום להדגיש שגם נבואות מפורשות יכולות להתגשם בכמה מישורים. חז”ל אומרים ש”ביקש הקב”ה לעשות חזקיהו משיח, וסנחריב גוג ומגוג”, וכך הרבה מייסורי ההיסטוריה הישראלית והאנושית היו נחשכים, אך ההזדמנות פוספסה ולא זכינו לכך (סנהדרין צד ע”א).

כאשר התבוננתי בפסוקי פרשת האזינו לפני כמה שנים, ראיתי שכמעט כולם התגשמו כבר ב’שומר החומות’, אך בעוצמה נמוכה הרבה יותר. הפסוקים לא קבעו כמה הרוגים ושבויים צריכים להיות. אם אז כבר היינו לומדים את המסר, ושמים לב לאיתותי הנבואה והמשמעויות שלה, ובעקבות כך חוזרים לעצמנו ולזהותנו, יוצאים למתקפת מנע וכו’ – לא היינו צריכים לעבור דברים קשים יותר.

באופן דומה, כבר במלחמת לבנון השנייה, יכולנו לצאת ידי חובת חורבן הגליל ושממת הגולן, שנצפו במשנה בסוף מסכת סוטה. ולחילופין, אנו יודעים שגם יכול היה להיות גרוע בהרבה, בתרחיש בו במקביל לתקיפת חמאס מהדרום, חיובאללה היו תוקפים מהצפון וכוכשים את הגליל, ולכך הייתה מצטרפת גם מתקפה איראנית משולבת. מימוש נוראי זה, על אף שהיה מסתבר מאוד, נחסך מאיתנו בחסדי ה’ הרבים.

כלומר, יש לנו בחירה חופשית בנוגע לאופן קיום הנבואה, והפער יכול להיות מן הקצה אל הקצה. מדובר במערכת הגנה רוחנית שכוללת כמה שכבות – ככל שטיפול השורש נדחה עוד ועוד, אנו נדרשים לצערנו לזעזוע חריף יותר ולפרשנות ‘מחמירה’ של הנבואה.

איך נשמח בסוכות ושמחת תורה התשפ”ה?

רבים שואלים: איך ניתן לשמוח בשמחת תורה לאחר המשבר הגדול שחווינו? אך לאור כל הנ”ל, השנה צריך לשמוח בשמחת תורה ביתר שאת, ובאופן לאומי ורשמי ככל שניתן. אם הניתוק מהזהות היהודית שלנו, טומן בתוכו את הסכנה הגדולה של ערעור קיומנו בארץ, לאחר שנה כזו – אנחנו צריכים לחזק חיבור זה ככל שניתן. כפי שראינו, השהות בארץ עלולה להוביל להסתאבות ושכחת תפקידנו, והתורה ומצוותיה כוללות הדרכות רוחניות ומעשיות שמונעות זאת. חג הסוכות עצמו הוא אחד מהן: חג הכניסה לארץ שמתבטא בלקיחת ארבעת המינים הרעננים והיפים הגדלים בארצנו (מורה נבוכים ג, מג). דווקא משום כך אנו יוצאים מביתנו לסוכה – היציאה לסוכה מחברת אותנו לארץ מחד, ומאידך היא מדגישה בפנינו את הארעיות שלנו. “שיזכור האדם תמיד את ימי המצוקה בימי הרווחה, כדי שתגדל תודתו לא-ל ותושגנה לו ענווה והכנעה” (מור”נ ג, מג).

אנחנו לא כאן כדי לשקוע בביתנו הפרטי האטום, אנחנו כאן כדי להיות פתוחים לשמים, ולעם ישראל שראוי לשבת תחת סוכה אחת. יש לנו גם בשורה אוניברסלית לעולם, ואנו מקריבים 70 פרים כנגד 70 אומות העולם, ועתידים העמים לעלות לרגל בחג הסוכות. אך החזון העולמי שלנו יוגשם במלואו רק לאחר שתתקיים בנו סוף הנבואה – ”הִרְנֵנוּ גוֹיִם עָמוּ, כִּי דָם-עֶבְדִּי יָקוּם; וְנָקָם יֵשִׁיב לְצִרְיוֹ, וְכָפַר אֲדָמָתוֹ עָמוּ” (דברים לב, מג). חיסול הרשע העולמי שפגע בנו, והתיישבות בחלקי ארצנו במקומו, על מנת למלאם בטוב, תחת הרוע שהשתלט עליהם.

לאחר תום שירת האזינו, חותם משה בדברים הבאים לעם: ”אֲשֶׁר תִּצְוֶנָה אֶת בְּנֵיכֶם לְשֹׁמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת... כִּי הוּא חַיִּיכֶם וּבִדְבָר הַזֶּה תִּאֲרִיכוּ יָמִים עַל הָאָדָמָה...” (דברים לב, מר”ז). זיכרון הנופלים חקוק בליבות כולנו, אך דווקא כאשר דמותם עומדת לנגד עינינו, נדע שמסירות נפשם ונפילתם הייתה בשל היותם יהודים החיים במדינה היהודית. היתכן שלזכרם נפרום את הקשר העמוק שלנו לתשתית הקיום בארצנו? להפך, מתוך הרצון למלא את החלל האדיר שהותירו – ננציח אותם בחיבור חזק ועוצמתי יותר למי שאנחנו, לזהות שמחברת אותנו לארצנו ולבשורתנו האמונית והמוסרית לעולם כולו. “נִגְלִיל וְנִשְׁשֵׁשׁ בְּזֹאת הַתּוֹרָה כִּי הִיא לָנוּ עֹז וְאוֹרָה”.

הגיע הזמן שתהפוך מעובד שכיר לבעל עסק בבית שלך

בתוך הבית הוא שאשתך תהיה מרוצה ממך ואתה כמו ידך הופך אותה לבוסית שלך.

ואתה לא בתודעה שפרויקט חיך, עסק חיך, שנקרא משפחה יצליח ויתרומם אלא שנאוה פשוט תהיה מרוצה. בואו רגע נחזור לאותו מקרה של העסק של פיתוח סולארי של פנסי רחוב. בנוסף לזה שאתה כל הזמן צריך לשאול את השותף שלך שאלות לגבי כל התחום המקצועי על מנת שתוכל לסייע, יש לך גם המון כוחות משלך שיכולים להביא להצלחת העסק.

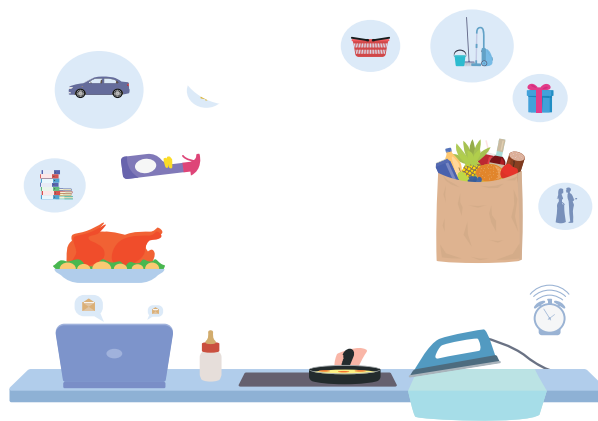
אתה יכול להביא את הידע שלך בחשבונאות, זימות, בניהול, בשיווק ובעוד תחומים אחרים שיכולים לעזור לעסק שהקמת להצליח. אתה צריך לגייס את אותה תנועה נפשית לבית שלך.

תודעה של בעל עסק היא להיכנס לבית ולראות מה אתה יכול לתת מעצמך על מנת שהבית יצליח לצמוח?

איפה אתה יכול לעזור בשיעורי בית? תחפש איזה דברים מקולקלים בבית ותלך לתקן אותם, תשתמש בכישורים שלך לשפץ או לתקן, לסחוב דברים ולנצל את כל הכישורים שהספקת לפתח במהלך השנים.

"חוץ מזה שהוא גם יכול ללמוד" העירה נאוה.

"הגיע הזמן שתהפוך מעובד שכיר לבעל עסק בבית שלך" סיימתי

את עצמך לעוד בורג במערכת" פניתי אליו לאחר ההסבר

"מה את מצפה? היא יודעת ומבינה פי 100 ממני בכל דבר!!"

היא יודעת איזה חוגים יש לילדים ובאיזה שעות, מה חסר בבית, למשל, איזה בגדים חסר להם, איזה חברים להזמין, מה צריך לקנות לבית ועוד מלא מלא דברים שהיא מבינה הרבה יותר טוב ממני, איך אני באמת יכול להיות בעל עסק בבית כשהיא זו שיודעת הכל? אני תלוי בה לגמרי." אמר ביאוש

"בוא תנסה לדמיין שפתחת עסק בתחום שאתה לא מבין בו כמעט כלום, נניח: פיתוח סולארי של פנסי רחוב.

ולקחת איתך שותף לעסק שהוא מתמחה בתחום.

התנהגות תקינה של בעל עסק היא לבוא ולשאול את השותף שלו, איך לעשות את זה ואיך לעשות את זה, לתת בו אמון מלא. לעשות את מה שהוא אומר, אבל לא בשביל לרצות אותו אלא מתוך מטרה מאוד גדולה ללמוד את התחום על מנת שהעסק יצליח.

כשאתה בבית עובד שכיר, אתה מתנהג כאילו אתה עובד אצל אשתך.

המטרה שלך כשאתה בתודעה של שכיר

איתך אני רוצה להקים את העסק המשותף הזה.

ומה שקרה, אחרי שהקמת את העסק הזה עם נאוה, השארת אותה לבד כבעלת עסק ולאט לאט הפכת להיות שכיר זוטרי בתוך העסק הזה, כאילו העסק הזה שנקרא בית וזוגיות הוא רק שלה ולא של שניכם.

וזה מה שמעצבן אותה כל כך" הסברתי לו "תנסה רגע לחשוב איך נראית התנועה הנפשית של בעל עסק ואיך נראית התנועה הנפשית של אדם שכיר.

כשבעל עסק נכנס אל העסק שלו הוא מיד בודק האם העסק נקי? האם הכל עובד מתפקד כמו שצריך? האם כל העובדים נמצאים במקומות שלהם? מה כל עובד צריך על מנת שיעבוד טוב יותר? איך אפשר לשפר ולשדרג את העסק? מה קורה עם הלקוחות? וכו'....

שכיר ברוב המקרים כשנכנס לעסק שהוא לא שלו, הוא בדרך כלל פונה למשרד שלו ועושה את העבודה המצומצמת ששכרו אותו עבורה.

הוא מחכה לפעמים לכל מיני הנחיות מהבוס שלו מה לעשות וכו'.... זו תנועה נפשית פאסיבית ושווה.

יורם, במילים אחרות, מה שקשה כל כך לנאוה זה שהיא מרגישה שאתה הפכת

"אני לא רוצה ולא מוכנה יותר..." אמרה נאוה בכעס ובייאוש "למה את לא מוכנה יותר?" שאלתי אותה "נמאס לי כבר, אני מרגישה כאילו אני אמא שלו, כאילו יש לי פשוט עוד ילד בבית. התעייפתי.

לא בשביל זה התחתנתי איתך יורם!" פנתה אליו בכעס

"אני באמת לא מבין מה היא רוצה ממני? אני עושה כל מה שהיא רוצה.

אני מכניס הביתה משכרות יפה, עוזר בכל מה שצריך בבית, שואל אותה אם יש עוד דברים שאפשר לעזור ולעשות, נשים אחרות היו מתות לגבר כמוני.

תראי את חבר שלי צביקה, חי בבית שלו כמו שייח סעודי, מעולם לא הרים גרב מהרצפה" ענה לה יורם

"אני לא מצליחה להסביר מה לא בסדר איתך.

יורם, ממש קשה לי. אני באמת מיואשת. אני לא צריכה גבר שיעשה כל מה שאני אומרת. לא התחתנתי איתך בשביל שתנקה ותעשה כלים, בשביל זה אני יכולה לקחת מנקה. אני צריכה גבר ונמאס לי כבר לנסות להסביר לך את זה" הרימה את הטונים שלה והייאוש שלה הגיעה לשיאו

"אני חייב להיות כנה ולהודות שאני מרגיש שאני לא מצליח לממש את עצמי, מרגיש ריקנות וחוסר עניין מוחלט בבית ובזוגיות" "יורם, אני כבר אעזור לך בהבנת תחושת הריקנות שאתה מרגיש, לפני זה חשוב לי שתבין את נאוה.

מה שנאוה אומרת, שהגיע הזמן שתהפוך מעובד שכיר לבעל עסק בבית שלך."

"מה זה קשור בדיוק?" שאל יורם "ביום שקידשת את נאוה, ביום שהתחתנתם, חתמת על הקמת עסק הכי גדול ומשמעותי שאי פעם אדם יכול להקים.

כל הזמן שחזרת אחרי נאוה וניסית להשיג אותה, עוד לפני שהתחתנתם, אתה הזמנת אותה ואמרת לה:

חנה דיין
טיפול זוגי ופרטני (לנשים) במשברי חיים

פסיכולוגיה יהודית תורת הנפש
קליניקה פרטית בשפלה

אפשרות גם ביום ובטלפון
054-4480705

מייל: hanna.tipul@gmail.com
ניתן לעקוב ולהתעדכן אחרי הערוץ החדש בוואטסאפ

לכל המאמרים: www.hannad.co.il
(טיפול פרטני לגברים ניתן על ידי מטפל)

חבל עזה - עוז ההתיישבות והאחריות הלאומית/ הרב עוזיהו שרבף ראש ביהמ"ד 'שלהבת תחיית הארץ' בחברון

במהלך השנים האחרונות, חבל עזה הפך לסמל של מאבק לאומי ולא רק בשדה הקרב. עבורי, המקום הזה הוא לא רק חבל ארץ גיאוגרפי, אלא חלק אינטגרלי מהלב הפועם של ארץ ישראל. למרות האתגרים הרבים שעמדו ועומדים לפנינו, ישנה חובה מוסרית ורוחנית לחזור וליישב את החבל הזה, כפי שעשו אבותינו בעבר.

ההיסטוריה שלנו בחבל עזה רוויה בסיפורים של עוז וגבורה. שמשון הגיבור, שנטל את כוחו וחוסנו והפך אותו לכלי להצלת עם ישראל, פעל באזור זה, ומהווה לנו דוגמה לאומץ ולנחישות הדרושים כדי להתמודד עם אויבים ולהתמיד במאבק הצודק שלנו. גם אנו היום, נקראים להתמודד עם האויב ולחזור לכבוש את חבל הארץ הזה למען עתידנו.

חשיבותו של חבל עזה אינה רק ביטחונית. הוא חלק אינטגרלי ובלתי נפרד מארץ ישראל השלמה, שהובטחה לאבותינו. היא נושאת בתוכה היסטוריה ארוכה וקדושה, ואנחנו מחויבים לשמור על האדמה הזאת. הנסיגה מהחבל גרמה לנזק. האויבים שלנו ראו בכך חולשה, ניצלו את הפירצה והשתמשו בחבל כבסיס לטרור, הרס ואליםות כלפי תושבי מדינת ישראל.

אבל עכשיו הגיעה העת לשוב. מלחמת שמיני עצרת פתחה עידן חדש עבורנו. יותר ויותר קולות ברחבי הארץ קוראים להחזיר את הנוכחות היהודית לחבל עזה. הצעד הזה אינו רק תוצאה של צורך ביטחוני, אלא גם של צורך רוחני ולאומי. עלינו להתיישב בעוז, להקים שם בתים וקהילות, ולחזק את הקשר שלנו לארץ ישראל, כפי שמצווה עלינו התורה. בגלל זה חשוב במיוחד לבוא בחול המועד סוכות לאירוע שיתקיים סמוך לעזה, שבו נתחיל בתהליך ההכנה להתיישבות מחדשת בחבל הזה. הנוכחות שלנו שם היא הצהרה ברורה על הכוונה לשוב ולהתיישב באזור.

החזרה לחבל עזה לא רק תחזק את ביטחוננו, אלא גם תביא לברכה גדולה. כל יישוב, כל עץ שניטע, כל ילד שמשחק בחולות עזה - כל אלו מהווים עוד צעד בדרך לגאולה שלמה. אני מאמין בלב שלם כי חזרה לאדמה זו היא חלק מהייעוד שלנו כעם, וכי יש ברכה גדולה בהתיישבות הזאת.

לא ניתן לחבל עזה להישאר בידיים זרות. עלינו להחזיר את התושבים, ולהקים יישובים חדשים. כעם שחוזר אל נחלת אבותיו, אין לנו ברירה אלא להתמודד עם האתגרים, לנצח בעוז ולהשיב את האזור הזה לחיק העם היהודי.

חברון: יעד מושלם לטיול משפחתי בחול המועד סוכות

בחול המועד סוכות, חברון מציעה חוויה משפחתית מגוונת ובטוחה. העיר, הידועה כאתר המורשת היהודית הראשון, מתחדשת עם אטרקציות רבות. הנסיעה לחברון נוחה יותר בזכות כביש מהיר חדש מירושלים.

רכבת חברון היא אטרקציה מרכזית, המסיעה מבקרים בין אתרי העיר בליווי מדריכים, וכוללת ביקורים בבתים שנגאלו. משפחות המגויסים ייהנו מכרטיסי נסיעה חינם.

קבר ישי ורות עבר שיפוץ מקיף וכולל בית כנסת מרהיב. אתרים נוספים כמו בית התקומה ובית רחל ולאה ייפתחו לציבור ויציעו חוויות ייחודיות.

בתל חברון יתקיימו סדנאות טווייה ונפחות, מהן ניתן ללמוד על תהליכים עתיקים. **מוזיאון "לגעת בנצח"** מציע סיורים מודרכים, והכניסה בתשלום עם הנחות לחול המועד. בבית כנסת אברהם אבינו ניתן לראות ספרי תורה בני 400 שנה, ובמערת המכפלה יוקצו מקומות תפילה מיוחדים.

ביום שני ייערך מופע זמר חסידי חינם ליד המערה, ודוכני מזון ושירותים יהיו זמינים ברחבי העיר.

חול המועד סוכות בחברון הוא הזדמנות נפלאה לחוות את ההיסטוריה היהודית ולהתחבר לשורשי העם, עם חוויה משפחתית עשירה ומיוחדת.

דמיונובע

להקשיב לאין סוף שבתוכי

יום ד' 30.10.24,
כ"ח בתשרי תשפ"ה
בשעה: 20:30

—
להיכרות עם שיטת
דמיונובע ותוכנית
הלימודים לשנת
תשפ"ה

יום פתוח בזום

לפרטים נוספים ולהרשמה ליום
הפתוח ניתן לסרוק את הקוד:
או להכנס לאתר דמיונובע

הרב יוסף יצחק ג'ייקובסון
התנצדות

שמחה
ומנצחים

הנה אלהינו זה, קונו לו וישוענו

שמחה זו עד שום מזה?

צילום: John Theodor

ההפתעה שהגיעה בהקפה השביעית בבית הכנסת של הקנטוניסטים הפכה את הקרביים של הצופים הלמדנים < מצוות זה חובה, מנהגים זה אקסטרה – אבל דווקא שם נמצא כל היופי > השיטפון הטוב של מועדי תשרי מתנקז ליום אחד ויחיד, יום המוקדש רק לנו ולאבא < וניגון חסידי רוסי מחבר בין ליל שמחת תורה תש"ל בברוקלין ועד 6:30 בבוקר שמחת תורה תשפ"ד: במים לא נטבע ובאש לא נשרף

אחיי ורעיי, חג שמח, לחיים!

מדי שנה ביום שמחת תורה אנחנו נקראים לשמח בתורה ולשאוב ממנה חיים. עם ישראל והתורה אלו דברים נצחיים שעברו איך-ספור קשיים וגלויות, ומדי שנה אנחנו מפגינים את השמחה בכך שעם ישראל הוא עם ה', עם נצחי שתורתו תורת עולם. התורה היא החומר המשמר של עם ישראל לעד. היא מושרשת במקור כל החיים וההיסטוריה ומשום כך היא תמיד רלוונטית, משפיעה ומדריכה את חיינו.

הדברים האמורים נכונים בשנים כתיקונן, ובמיוחד כשמרגשים עלינו מצבים כמו האירוע הנורא שחוונו ביום זה אשתקד. ואכן, שנת המלחמה האחרונה הייתה שנה של מסירות נפש וקרבת אלוים שאין לה אח ורע. הקשר המשולש בין "ישראל אורייתא וקודשא בריך הוא" התחדד בשנה זו יותר ויותר, והוא עשה את דרכו במסילות שונות להתנחל בקרב אלפי לבבות שהתעוררו בתשובה והתקרבו לה' אחד, איש איש בדרכו. האמונה והידיעה בהיותנו העם הנבחר, בנצחיות עם ישראל ובאמונת ישראל בה', התעצמו והפכו לחלק מגופם ונשמתם של כלל ישראל. את זה עלינו לזכור ולהקיר ועל כך לשמוח מדי שנה, יחד עם הזמן שיוקדש בנפרד לזכרון הכאב הנורא שחוונו, ממש כמו ששמחו ורקדו בבית הכנסת של הקנטוניסטים.

בקיץ תקפ"ז (1827) פרסם הצאר הרוסי ניקולאי את הצו המלכותי הקורא לגיוס נערים יהודיים בין הגילאים 12 עד 25 לצבא הרוסי. נערים אלה נודעו בכינוי "קנטוניסטים" – מהמונח "קנטון" המתייחס למחוזות המדינה. הם נכנסו למכינות צבאיות עד שהצטרפו רשמית לשורות החיילים, כשעשרים וחמש שנים מחייהם הצעירים היה עליהם לשרת בצבא הצאר.

אף מיעוט אחר ברוסיה לא היה צפוי לשרת בגיל כה צעיר, וגם קבוצות אחרות של מתגייסים לא סבלו כמוהם. ההטבלה של הנערים הללו לנצרות הייתה בעדיפות גבוהה, ולימים נחשף שהצאר ימחשמו כתב במפורש: "התועלת העיקרית שיש להפיק מגיוס היהודים היא הוודאות שזה יניע אותם בצורה היעילה ביותר לשנות את דתם".

כשבעים אלף יהודים, מהם כחמישים אלף ילדים, נלקחו בכוח מבתיהם ומשפחותיהם. במחנות הצבא הופעל עליהם לחץ בכל אמצעי אפשרי, כולל עינויים, להתנצר. רבים מהם התנגדו, וחלקם הצליחו לשמור למרות הכל על זהותם היהודית. קשה לנו לתפוס בימינו ובתנאי חיינו את גודל המאבק שלהם.

במשך תקופה בת שלושים שנה – תקפ"ז – תרט"ז (1827-1857) – יהודי רוסיה היו שרויים במצב חירום. הורים חיו בפחד תמידי שילדיהם יהיו הבאים בתור למלא את מכסת המגויסים. ילד יהודי היה יכול להיחטף מכל מקום ובכל זמן. כל מפגש משפחתי עשוי היה להיות האחרון; כשהילד יצא ללימודיו ב'חדר' בבוקר, ההורים לא ידעו אם יראו אותו אי פעם.

הניצולים המעטים והאמיצים ששמרו על אמונתם והצליחו לחזור למשפחותיהם כעבור 25 שנה, התקשו להשתלב בקהילות היהודיות הרגילות. הם היו חסרי השכלה יהודית בסיסית אחרי שחיו בקרב הגויים במשך רבע מאה. משום כך הם בנו בתי כנסת משלהם, ואלה זכו לכינוי "קנטוניסטן שולן" – בתי הכנסת של הקנטוניסטים.

הרב ירחמיאל מילשטיין סיפר את הסיפור הבא ששמע מיהודי שסיפר לו על סבו.

הסבא השתתף פעם בהקפות של שמחת תורה בבית כנסת קנטוניסטי. הכל ידעו כי זהו החג שלהם. היהודים יוצאי הצבא היו גבוהים, חזקים ושריריים, וספרי התורה הכבדים הונפו בקלות בזרועותיהם. הם רקדו ללא מאמץ במשך שעות, ויהודים רבים מבתי כנסת שונים באו לשמוח איתם. למען האמת, יש לומר שבמשך השנה לא היה לרבים מאחיהם היהודים שיג ושיח עם הקנטוניסטים שנראו בחצינותם אנשים פשוטים ביותר, אם כי זו לא הייתה אשמתם, כמובן.

ההפתעה הגיעה לקראת ההקפה האחרונה, אז פשטו הקנטוניסטים את בגדיהם העליונים מגופם ולעיני כל נגלו על עור זרועותיהם החשופות צלקות נוראות, שרידים משנות השירות האיומות ומדבקותם העיקשת ביהדותם. עכשיו, אחרי האקט שהפגין את מסירות הנפש היהודית, הם רקדו ביתר עוז. החיוכים והשמחה פינו כעת את מקומם לזרמים של דמעות שזלגו מעיניהם של היהודים, בהם למדנים ויודעי ספר, שבאו לצפות בהם ורקדים.

אמנם למדנו את התורה – חשבו הצופים הלמדנים – אבל היהודים הקדושים האלה מסרו את גופם ונפשם בשבילה. התורה שלהם אינה של דרשות ורעיונות; זו תורה של חיים, של הקרבה עצמית ושל מחויבות מוחלטת ובלתי מעורערת. אנחנו אווזים בספרי התורה והוגים בה, אבל הם הפכו את התורה וגופם לדבר אחד, בבחינת "כתבם על לוח לבך".

חודש תשרי מלא וגדוש בחגים ומועדים המלווים במצוות רבות שאנחנו יכולים להבין את מהותם ותכליתם: ראש השנה – יום הכתרת הקב"ה למלך העולם באמצעות מצות השופר, ויום הדין על כל באי עולם;

ביום כיפור – אנחנו שכים בתשובה, מתענים ועומדים בתפילה והקב"ה מכפר על כל עוונותינו; בסוכות אנחנו עטופים בסוכה ובגילוי השכינה ומקיימים מצות ד' מינים.

אחרי כל זה אנחנו מגיעים לסיום וחזרת חגי תשרי – שמחת תורה, והשאלה מתבקשת: מה פשרו של החג הזה ואיך בדיוק הוא קשור לכל החגים שקדמו לו? מה אנחנו מציינים בו ואיזו נקודה הוא צריך לעורר בלבנו?

האמת היא, שבכל תפוצות ישראל מתנקזת השמחה של חודש תשרי כולו אל ההקפות בעת חג שמחת תורה, ולא בכדי. יום זה אוצר בתוכו תמצית מזוקקת של כל האורות הרוחניים העליונים שירדו אלינו בחודש האחרון, וכלשון הכתוב "ביום השמיני עצרת תהיה לכם", ופירושו – מלשון עצירה וקליטה של כל שפע הטובה שירד אלינו במועדים אלו. תורת החסידות מעלה שאלה מעניינת: מדוע לא קבעו את חג שמחת תורה בחג השבועות, זמן מתן תורתנו? ואם בגלל שאנחנו מסיימים לקרוא את כל התורה בשמחת תורה – זה עצמו תמוה: הרי היה אפשר לקבוע את התחלת וסיום קריאת התורה בחג השבועות, החג שבו ניתנה התורה?

ההסבר הוא כי בחג השבועות אכן ניתנו הלוחות הראשונים, אבל ביום הכפורים ניתנו הלוחות האחרונים, והשמחה העצומה של שמחת תורה היא עבור נתינת לוחות אלו האחרונים דווקא המורים על עבודת התשובה והשיקום של ישראל לאחר הנפילה של חטא העגל. יום הכיפורים מסמל את הפיכתם של ישראל לבעלי תשובה, ומשום כך השמחה של האירוע מחדש עם ה' מתפרצת וגואה מאלה ומוצאת את ביטוייה בימי חג הסוכות, ובמיוחד בחג שמיני עצרת ושמחת תורה.

זה הרמז בכך שסך הסוכה נעשה מ"פסולת גורן ויקב" ולא מפירות או ירקות, כי דווקא מהפסולת, הירידה והזהמה שמצטברת בנפשות בני אדם כתוצאה מתהפוכות החיים והטעויות שהם עושים – מזה נוצרת השמחה הגדולה של סוכות, בחינת "וימינו תחבקני", שהוא הקירוב המחודש הנעשה על ידי עבודת התשובה, עד לשמחת ההקפות והרבקות בנותן התורה בשמחת תורה.

הרבי הרי"צ זי"ע אמר שברכת "שהחיינו" שמברכים עם התקדש חג שמחת תורה מכוונת לא רק לעצם החג, כבכל חג, אלא גם לתורה. אנחנו מברכים "שהחיינו" על התורה!

זה מזכיר לי סיפור מפעים שהתרחש בבית כנסת קטן שבמזרח שכונת פלטבוש בברוקלין, בליל חג שמחת תורה תש"ל. בין הרוקדים בלטה דמותו של אברך חסידי צעיר, שפיזז וכרכר עם ילדיו ועם ספרי התורה. רגליו רקדו ללא הפסקה, בקצב הנובע רק מכוחה של הנשמה. כל הסובבים התפעלו מהמראה שנגלה לעיניהם. ביניהם היה גם נער צעיר ששאל את אביו: "אבא, מה עושה את היהודי הזה כל כך מאושר? לפי הריקודים שלו נראה שהוא האדם הכי שמח בעולם". האב הביט על האברך הרוקד עם חמשת ילדיו, עיניו התמלאו דמעות והוא הפטיר

בשקט ובנימת צער: "היהודי הזה איבד את אשתו הצעירה לפני שישה ימים..."

האברך הזה היה ר' צבי הירש גנזבורג ז"ל, חסיד חב"ד ופעיל ציבורי מסור, שהתגורר בשכונת קראון הייטס בברוקלין. באותה שנה, ביום השני של חג הסוכות איבד את אשתו נעוריו שנפטרה ממחלה קשה והותירה אחריה חמישה ילדים צעירים.

מדי שנה, בשמחת תורה, היה ר' צבי הירש צועד עם ילדיו משכונת קראון הייטס החב"דית לבית הכנסת שהכיר במזרח פלטבוש השכנה, בו הם היו שמחים ועוזלים יחד עם הקהילה המקומית. היה זה במסגרת ה'התלכדות' המסורתית שהנהיג הרבי זי"ע - **בכל מועד משלושת הרגלים צועדים המוני חסידים, זקנים כצעירים, לבתי הכנסת ברחבי ניו-יורק, כדי להביא את שמחת החג ודיבורי התורה והחסידות להמוני היהודים הפזורים בעיר.** גם באותה שנה, תש"ל, עוד בטרם הותר לו לשבת שבעה על רעייתו, החליט האברך לא לחרוג ממנהגו. סבתם של הילדים הלבשה אותם במיטב בגדיהם, ושלחה אותם עם אבא לשמוח בשמחת התורה.

שם, באותו בית כנסת קטן, התקיימה השיחה האמורה בין האב לבנו. "אבא!", הקשה הנער, "אחרי אסון שכזה איך הוא יכול להיות כל כך מאושר? ! איך הוא יכול לרקוד כך כאילו אין דבר בעולמו מלבד שמחת התורה?"

והשאלה זועקת: באמת, מהיכן שואב יהודי כוחות שכאלו?

לאחר סיום הריקודים במזרח פלטבוש, האלמן הצעיר וילדיו חזרו רגלית לקראון הייטס והאברך צעד בזריזות ל-770, בית מדרשו של הרבי. כשהגיע, היה זה כבר בעיצומה של ההתוועדות שערך הרבי מדי שנה בליל שמחת תורה, כהכנה להקפות. **כדרכה של חב"ד, שלימדה שרגשות השמחה שבלב צריכים להתעורר על ידי הבנת המוח בחכמה בינה ודעת לשמחה מה זו עושה,** היה הרבי נושא דברים בליל שמחת תורה משך מספר שעות ועוסק במשמעותן הרוחנית של שמחת התורה וההקפות.

בתוך דבריו באותה התוועדות ביאר הרבי את רבדיה העמוקים של ברכת "שהחיינו" שאומרים בנוסח הקידוש בליל שמחת תורה, והסביר כיצד התורה מעניקה משמעות ותכלית לכל חוויות החיים - גם הכואבות ביותר (אוצר לקוטי שיחות - מועדים, שמחת תורה ב). בהסתכלות ראשונית, סדר הברכה נראה תמוה לכאורה: **אנחנו קודם כל מביעים הכרת תודה לה' על שהעניק לנו חיים - "שהחיינו", ואחר כך על שהעניק לנו את עצם הקיום - "וקיימנו".** והרי הקיום קודם לחיים - ניתן להתקיים גם מבלי להיות חי ח"ו, כמו שסלע דומם קיים גם כשאין בו חיים, וכמו שגווייה יכולה להתקיים משך זמן גם בהיותה חסרת חיים. לעומת זאת, אי אפשר להיות בלי קיום... ואם כך, האם לא היינו צריכים לומר "ברוך אתה ה'... שקיימנו והחיינו" - תחילה על שהעניק לנו קיום, ועוד יותר על שגם העניק לנו חיים? למה הסדר הפוך?

שינוי זה בברכה - אמר הרבי - מייצג את נקודת המבט היהודית על השאלות הגדולות של האושר, שאנשים עמלים כה רבות להשיגו. אם נתבונן במסעות העוברים על אדם ממוצע בחייו, ברור הדבר שעבור אנשים רבים **רגעי הייסורים שלהם עולים על רגעי השמחה.** זמני הלחץ והכאב שלהם רבים יותר מזמני הסיפוק והרווחה שלהם.

חברים יקרים, אלו לא רק חיבוטי נפש של המון העם; גם חכמי הדורות נדרשו לסוגיה זו, כמו שמספרת הגמרא. "שתי שנים ומחצה" - לא פחות! - "נחלקו בית שמאי ובית הלל, הללו אומרים: נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, והללו אומרים: נוח לו לאדם שנברא יותר משלא נברא. נאמר: **נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, עכשיו שנברא יפשפש במעשיו.**" נו, אם אפילו חז"ל אומרים שמוטב היה לו לאדם שלא ייברא מלכתחילה, האם

קיומו אכן מוצדק?

עכשיו אנחנו יכולים להבין את העומק המסתתר מאחורי ברכת "שהחיינו": אם בברכת "שהחיינו" היינו אומרים "ברוך אתה ה' שהעניקת לנו קיום", התמיהה האמורה הייתה במקומה. האם באמת עלינו להודות על קיומנו? הלא הגמרא עצמה מכריעה ואומרת **שהיה קל יותר לאדם שלא לסבול את ייסורי הקיום!**

בדיוק מטעם זה שינו חז"ל את מטבע לשון הברכה וקבעו לומר "שהחיינו" ורק אז "וקיימנו". אנחנו מודים לה' קודם כל על שהעניק לנו חיים, ורק אחר כך על שהעניק לנו קיום. כי אכן, כדי להיות אסירי תודה ומאושרים באמת על קיומנו, עלינו קודם כל לקבל חיים. מהם החיים? מהי אותה מציאות מסתורית שאף אחד לא יכול להגדיר בבירור אבל כולנו חווים אותה - החיים? הגדרת החיים היא שהם חדורים בכל דבר. אפשר להפסיק לאכול, לעבוד, לחלום, לדבר, לחשוב וכו', אבל אי אפשר להפסיק להיות אף לרגע. **אדם לא יכול לומר: עכשיו אני רוצה להפסיק להיות לשעתיים... אם אתה לא עסוק בחיים, אתה עסוק בהיפך החיים ח"ו.**

נוסף על כך, החיים אינם נמצאים דווקא בחלק מסוים בגוף. כל כוחות הנפש מסודרים לאברים ספציפיים: אני חושב עם המוח, לועס בשיניים ורואה בעיניים, אבל לא כך הם החיים. החיים חודרים לכל המציאות של הגוף. בוהן כף ידי חיה כשם שלבי חי; ציפורן רגלי חיה בדיוק כמו שבני מעיי חיים. החיים הם משהו שמחלחל לכל אבר, גיד, רקמה ותא, בדיוק כפי שהם חייבים לחלחל לכל רגע ורגע בזמן החולף.

לכן התורה נקראת חיים - "תורת חיים", "כי הם חיינו". מה תפקידה של התורה? להעניק חיים לקיום. בדיוק כמו החיים, התורה מעניקה משמעות לכל רגע ולכל חוויה - גם הכואבת ביותר. ועל זה אנחנו חוגגים ועורכים שמחה רבה לגמרה של תורה, אמר הרבי.

אכן כן, אנחנו שמחים על התורה הקדושה שמעניקה לנו את עצם החיים, חיים המשפיעים ונותנים את אותותיהם בכל פרט ובכל מצב - גם בעת אירוע אישי קשה ביותר כמו בספירו של האברך בו פתחנו.

בהתוועדויות שערך, היה הרבי עוצר את מעיין תורתו להפסקות של ניגון חסידי ואמירת 'לחיים'. **האברך הנזכר, ר' צבי הירש, היה 'בעל מנגן', ולכן הוא היה הממונה לבחור את הניגונים בעת ההתוועדויות,** ובעקבותיו היה הקהל פוצח בשירה אדירה.

באותה התוועדות מדוברת, בליל שמחת תורה, כשהרבי סיים את דבריו בעניין ברכת "שהחיינו" שמברכים בשמחת תורה, החל ר' צבי הירש, האלמן הטרי שחזר זה עתה מצעידה לא קצרה על מנת לשמח יהודים אחרים, לנגן ניגון מסוים שהותיר את קהל החסידים בהשתוממות של ממש. בשקט ששרר באולם יכלו המוני הנוכחים לשמוע קול צלול ובוטח הבוקע את חלל האוויר **בשיר חב"ד מלא תקווה, המורכב ממילים ספורות בשפה הרוסית: "אי נו וְאָדע מי נַע פּאַטאַנים, אי נו אַגְנֶע מי נַע זַגאַרים",** שמשמעותן: "במים לא נטבע, ובאש לא נשרף".

ממקום מושבו הרבי העיף מבט לכיוונו של ר' צבי הירש, ואז הניף את זרועותיו בלהט לעידוד השירה ומיד התרומם מכיסאו והתחיל לרקוד בהתלהבות עצומה. הקהל התרגש יותר ויותר והכל שרו בעוצמה אדירה: **"במים לא נטבע ובאש לא נשרף; במים לא נטבע ובאש לא נשרף"**! כך שרו שוב ושוב, יותר מהר ויותר מהר, כשהנוכחים כולם מבינים כי אכן בכוח החיים שמעניקה תורת חיים יכול כל יהודי - יהיה מצבו אשר יהיה - להיות המאושר באדם.

הרבי המשיך לרקוד על מקומו במשך זמן רב, תוך שהוא מניף את ידיה לכל עבר. ושמעתי מחסידים שנכחו בשעת מעשה, **שמעולם לא ראו את הרבי רוקד בעוצמה ובהתלהבות כה גדולה כמו במעמד הזה.** אין איתנו יודע עד מה, אבל יתכן שהעובדה שר' צבי הירש התחיל דווקא את הניגון הזה במצבו הנוכחי נגעה ללב; כמו כן, יתכן שהרבי רצה להחדיר

בו את כל הכוחות והעוצמה שהיה זקוק להם בתקופה מאתגרת זו. זוהי שמחת החיים – שמחת תורה.

במערכות היחסים בין בני אדם – ידידים טובים, הורים וילדים, איש ואשתו, רב ותלמיד, רבי וחסיד וכיוצא בזה – הכורכים את חייהם יחד על יסוד מסירות ונאמנות הדדית, ישנם שלושה שלבים, שכבות ודרגות, זה למעלה מזה:

הרמה הבסיסית של קשר אמיתי מתבטאת בנכונות למלא את רצונו המפורש של הצד השני. כשאחד הצדדים מביע בדיבורו בקשה או רצון לדבר-מה – השני יעשה מה שביכולתו כדי להביא להגשמתם. לעומת זה, ישנה שכבה של קשר עמוק יותר, המתבטא כאשר כל אחד מהצדדים רוצה למלא את רצונו של זולתו גם אם הוא צפון בליבו ובמחשבותיו ולא מתגלה בפירוש בדיבור אלא ברמז דק. קשר זה עמוק יותר משתי סיבות: ראשית, מי שמחפש התנצלויות וצידיקים כדי לא למלא את רצון הצד השני, תמיד יוכל לטעון שלא הבין את הכוונה הנסתרת... ואילו מי שעומד במדרגת נאמנות עמוקה מזה הראשונה, אם רק יש אמון ותקשורת טובה בין הצדדים, אדרבה – ייחשב זה ליכנות עברו לעשות מה שזולתו חפץ. שנית, אם אכן אכפת לו מהצד השני, הריהו קשוב לדופק הלב, לרמזים הדקים, כי רחשי הלב של זולתו באמת מעניינים אותו.

מעבר לכך, ישנו שלב שלישי ונעלה עוד יותר – בו אין צורך להביע רצון אפילו ברמז. הקשר בין הצדדים הוא כל כך עמוק, שכל אחד מהם מרגיש ויודע מעצמו מה זולתו רוצה. כיוון שהוא מכיר היטב את הלך מחשבותיו ורצונותיו של זולתו, הוא פועל בהתאם מבלי שיתבקש בפירוש או גם ברמז. מה כל זה אומר לנו עכשיו?

מצוות חודש תשרי, כמו עולם ההלכה והמנהג בכלל, מתחלקות לשלוש קטגוריות. הקטגוריה הראשונה אלו הן מצוות התורה המפורשות: תקיעת שופר בראש השנה, צום ביום כיפור, אכילה בסוכה ונטילת לולב ביום הראשון של החג, מצות השמחה וכו'. כל המצוות הללו מעוררות שמחה גדולה – שמחה במדרגה הראשונה על מילוי הרצון שהובע בפירוש על ידי הקב"ה.

הקטגוריה השנייה אלו הן המצוות מדרבנן שחכמים גילו ותיקנו, במסגרת הסמכות שניתנה להם כחלק מן התורה שבעל פה, למשל: חמש התפילות ביום הכיפורים, נטילת ארבעת המינים בכל ימי הסוכות מלבד היום הראשון מתקנת רבן יוחנן בן זכאי, ניסוך המים על גבי המזבח שנרמז בתורה שבכתב, יום ערבה בהושענא רבה – כל אלו מבטאים את השמחה במדרגה השנייה של טיב הקשרים, בה שני הצדדים מבינים זה את זה גם על ידי רמז בלבד. חכמינו דקדקו בפסוקי התורה באהבה רבה, וחשבו כביכול לעצמם: מה אבינו אוהבו הצפין עבורנו בכתובים הללו? כך הם מצאו עוד ועוד מצוות, הלכות ותקנות שלא נאמרו במפורש אלא ברמזים המובנים לאוהבים.

אבל לאחר מכן עולה ובאה הקטגוריה השלישית, שהיא המבטאת את הקשר הנפלא ביותר בין ישראל והקב"ה, ואלו הם מנהגי ישראל. בכלל, מנהגים הם לא במסגרת של חובה, אבל דווקא שם נמצא כל היופי. אלה דברים שיהודים התקינו כביכול מעצמם כדי להעצים את הקשר בינם לבין ה'. כך ישנם מנהגים רבים בחודש תשרי, למשל: טבילת התפוח בדבש בליל ראש השנה, עריכת הכפרות בערב יום הכיפורים, ועוד, וכמובן מנהג ההקפות בשמחת תורה.

חברים, עכשיו תקשיבו טוב: אמנם מצות האכילה בסוכה – שהיא מצוה מפורשת בתורה שבכתב – מעוררת שמחה והתרגשות, כמו שרואים בכל בית יהודי, אבל מצות ניסוך המים שלא כתובה בתורה מעוררת שמחה הרבה יותר גדולה, וכפי

שאומרת המשנה "כל מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו". השמחה שקדמה למעשה הקצר של שאיבת המים ממעיין השילוח נמשכה כל הלילה. וזאת כאמור, כי כשם שבין בני אדם כאשר אנחנו מצליחים להבין ולעמוד על סוד רצונו הנסתר של זולתנו ולבצע אותו בלי אמירה מפורשת, הדבר מבטא אחדות עמוקה יותר בינינו, כך הדבר בין מעלה ומטה – בין ישראל והקב"ה. לכן השמחה בשמחת בית השואבה עלתה גם על השמחה במצות סוכה ולולב. וגם בימינו אנו, בקהילות רבות חוגגים מדי לילה בשמחת בית השואבה ושמחים עד בלי די, הרבה יותר מהשמחה במצוות האמורות. ועכשיו כמובן, אל האירוע לכבודו התכנסנו: סוד השמחה של יום שמחת תורה העולה על כולנו. היכן מופגנת השמחה הגדולה ביותר של חודש תשרי? דווקא בריקודי ההקפות, שהן "רק" מנהג, אבל דווקא בקיום מנהג מתגלה הקרבה העמוקה בין כנסת ישראל והקב"ה, וזאת בהתאם למשמעותו של היום הזה. וכפי שאמרו חז"ל ששמיני עצרת הוא בבחינת "יהי לך לבדך ואין לזרים אתך". אחרי שבמשך ימי חג הסוכות הוקרבו בבית המקדש שבעים פרים כדי להביא שפע של ברכה לכל העולם ולשבעים האומות, אומר מלך מלכי המלכים לאהובו – אלו ישראל – "בוא נגלגל אני ואתה", נעשה לנו חגיגה אישית מיוחדת, "ישראל ומלכא בלחודיה". זהו הדבר המופלא שמתרחש ביום הזה. ולכן הריקוד סביב בימת הקריאה עם ספרי התורה אינו ריקוד אינטלקטואלי, אלא התחברות והתייחדות של עצמיות הנשמה עם עצמות הבורא כביכול.

הרבי זי"ע מסביר (אוצר לקוטי שיחות – מועדים, שמחת תורה א) שהדרך לשמחה בתורה היא דווקא באמצעות הריקוד עם ספר התורה כשהוא סגור ומכוסה במעילו, למרות שלכאורה כשעורכים שמחה על התורה היה מן הראוי לפתוח את הספר ולקרוא בו, ואולי לארגן מרתון של שיעורים עיוניים לכל הציבור במשך כל היממה, שהרי התורה היא חכמה ה' הנלמדת בשכלנו. אלא שלאמיתתם של דברים, התורה במהותה איננה חכמה שכלית ח', ואפילו לא חכמה גדולה ונפלאה, אלא היא הדרך באמצעותה יהודי מתקשר עם קונו, וכדברי חז"ל בפירוש תיבת "אנכי" שנאמרה במתן תורה שהיא נוטריקון "אנא נפשי כתבית יחבית", שהקב"ה כתב ונתן את עצמו כביכול בדברי התורה.

משום כך, יהודי שלומד תורה אינו מבקש רק אמצעי לחידוד שכלו או סתם להשתעשע במושכלות עיוניות, אלא הוא מחפש את אבא שבשמים, ואותו הוא מוצא בין אותיות התורה שבכתב ודפי הגמרא שבתורה שבעל פה. ואם כן, חגיגת שמחת תורה הנערכת אחת בשנה היא לא מפני החוויה השכלית שבתורה, אלא בגלל עצם ההתקשרות של הנשמה עם הקב"ה הנעשית על ידי התורה. ואשר לכך, בעת שמחתם המשותפת יהודי אוהב בספר התורה הסגור, מחבק אותו בזרועותיו ורוקד איתו, כביכול הוא תופס בהקב"ה עצמו.

לכן אנחנו רואים תופעת פלא, שחגיגת ההקפות בשמחת תורה מדביקה יהודים רבים, בהם כאלה שבמשך השנה לא לנו בעומקה של הלכה וייתכן שאפילו לא טעמו את טעמה של פרשת השבוע. וזאת כי השמחה היא נביעת הנשמה הקיימת בשווה אצל כל יהודי באשר הוא, והוא רואה בספר התורה את משוש חייו ואושרו מאחר שעצם נשמתו קשורה עם התורה, "ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד". וכשאנחנו הולכים עם ה' יתברך ותורתו – גם במים לא נטבע ובאש לא נשרף. "כי תעבר במים אתך אני ובנהרות לא ישטפוך, כי תלך במו אש לא תפוך ולתהב לא תבער בך".

לחיים, לחיים ולברכה. יהי רצון שמכות השמחה העצומה שלנו בתורה, נזכה בקרוב לרקוד בשמחה הגדולה של קבלת פני משיח צדקנו, "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אמן ואמן.

איך נכון לחגוג את שמחת תורה, שנה אחרי הטבח הנורא?

שמחת התורה ומועדי ישראל שייכים לטרקלין העליון, להארה אלוקית שמעל גדרי העולם הזה. לכן, שמחתנו בהם עליונה ואינה תלויה בענייני העולם. וגם השנה אנו שמחים כבכל שנה באור האלוקי של שמיני עצרת, ובכך נוקמים נקמה רוחנית באלו שרצו להשביט חגנו. אנו מביעים את ניצחון התורה ואהבתה על מחשבות הרשע, כאילו שניתן לגעת בכבת עינה של שמחת התורה.

עם זאת, כשם שיש הזכרת נשמות במועדים, כך נמצא דרך להזכיר את הכאב על הנופלים שעלו בסערה אך לפני שנה. נודהה עם השבויים הנמקים במנהרות, עם הפצועים הנאבקים בהחלמה, ועם כל חיילינו. כל קהילה תמצא את דרכה לבטא זאת, אך בסוף תתגבר השמחה ותעלה על הכל, כביטוי לאמונתנו בנצח ישראל והדבקות האלוקית.

איך אפשר לקחת את הרעיון של "דירת עראי" כדי לשנות משהו בגישה שלי לחיים?

היציאה אל הסוכה דווקא בעת שאנו מתכנסים לבתינו ואוספים את התבואה, מושיבה אותנו בתוך מציאות של "צילא דמהימנותא", צילו של הקב"ה. זמן האסיף מעורר תחושת בעלות חריפה - "יש לי", "אני הבעלים". וגם לנו שאיננו חקלאים, בתינו המודרניים מעניקים הגנה ונוחות שלא היו בימי קדם, ומחדדים את תלותנו בה'. השנה במיוחד, זיכרון הכאב המפלח של השנה שחוונו מעיד שגם עם כל האמצעים הטכנולוגיים והצבאיים, "אם ה' לא ישמור עיר - שווא שקד שומר". ומתוך הרהורי תשובה והתקרבות לה' של שלהי השנה שעברה, זכינו שהקב"ה השרה שכיתנו במעשה ידינו ובעצת כוחות הביטחון, ועשה עמנו פלאי פלאים. מכאן נלמד שכל חיותנו תלויה רק בו יתברך, "צור חסיו בו".

איך אפשר להפוך את ארבעת המינים למשהו יותר מסתם נענע אותם ולצאת ידי חובה?

כדי להעמיק את חוויית נטילת ארבעת המינים מעבר לקיום הטכני, עלינו ללמוד את ענייני המצווה כהכנה לקיומה. חכמינו לימדו שהלימוד המשמעותי ביותר מתרחש בנושאים המושכים את ליבנו, "אין אדם לומד אלא במקום שליבו חפץ". דרך לימוד זה, אנו מתחברים עמוקות למצווה ומבינים את מהותה. ויש אומרים שהמאמר "ותלמוד תורה כנגד כולם" רומז שלכל מצווה יש "תלמוד" משלה, המאיר אותה באור חדש. כי אכן המעשה הפיזי של המצווה הוא גילוי הציורי האלוקי בעולם החומר, כנאמר "נר מצווה" - הנר מסמל את הכלי הגשמי, אך האור עצמו מתגלה דרך הלימוד וההעמקה. וככול שנעמיק בלימוד ענייני המצווה, כך נתחבר יותר למהותה הרוחנית, ונהפוך את קיומה מפעולה טכנית לחוויה רוחנית עשירה ומשמעותית.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il

לטובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com • קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

שמחת בית השואבה

שני י"ט תשרי 21.10 14:00

בהשתתפות
רבנים,
שרים ח"כים
ואישי ציבור

לצפייה
בלוז
המלא

נערכים להתיישבות בעזה

הקמת עיר סוכות ענקית
יחד עם גרעיני ההתיישבות

לומדים
מחלוצי העבר

סדנאות הכשרה
להתיישבות

סיורי
שטח

ראשון - שני חוה"מ סוכות י"ח-י"ט תשרי (20-21.10)

לפרטים והרשמה 3051 *